

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, focusing on her right eye which is a striking, unnatural green color. Her lips are slightly parted, showing a dark red lipstick. The background is dark and moody.

Л . Д ж . С м и т

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

пробуждането

Л. ДЖ. СМИТ
ПРОБУЖДАНЕТО
КНИГА ПЪРВА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Елена Гилбърт, най-популярното момиче в гимназията, кралицата на бала, което всяко момче желае и на което всяко момиче иска да прилича. Досега никой не е успял да предизвика нейния интерес и да разпали чувствата ѝ. Докато не среща красивия и загадъчен Стефан Салваторе — новото момче в града. Привлечена от него с непреодолима сила, Елена иска да го притежава на всяка цена.

Но Стефан крие зловеща тайна. Преди векове любовта му към друго момиче е оставила ужасно наследство — проклятието да живее вечно и да бъде вампир. Заради това Стефан се бори със себе си и се опитва да устои на копнежа си към Елена.

Скоро в града започват да стават странни неща. И всичко това се случва след появата на мрачния и съблазнителен Деймън Салваторе, който иска да превърне Елена в своя Кралица на сенките...

1

4 септември

„Мило дневниче,

Днес ще се случи нещо ужасно.

Не зная защо написах това. Налудничаво е. Няма никаква причина да бъда разстроена. Имам всички основания да бъда щастлива, но...

Но часът е пет и половина сутринта, а съм будна и изплашена. Опитах се да се успокоя, че всичко се дължи на часовата разлика между Франция и тук. Но това не обяснява защо се чувствам толкова уплашена. Като изгубена.

Онзи ден, докато леля Джудит, Маргарет и аз се връщахме с колата от летището, ме обзе странно чувство. И щом завихме по нашата улица, изведнъж си казах: «Мама и татко ни чакат у дома. Мога да се обзаложа, че ще ги заваря на предната веранда или във всекидневната, да надничат през прозореца, ролкова много ми липсват.»

Зная. Това звучи напълно налудничаво.

Но дори когато видях къщата и празната предна веранда, аз още продължавах да се чувствам така. Потичах по стъпалата, стигнах на един дъх до вратата и почуках, и когато леля Джудит отключи вратата, нахлух вътре и се заковах в коридора, очаквайки да чуя как мама слиза по стъпалата или татко се провиква от кабинета си.

Точно тогава леля Джудит тръшна с трясък куфара на пода пред мен и отрони една тежка въздишка, преди да изрече: «Е, вече сме си у дома.» А пък Маргарет се засмя. И тогава ме връхлетя най-ужасяващото чувство през целия ми живот. Никога не съм се чувствала толкова изцяло и напълно изгубена.

У дома. Аз съм си у дома. Защо тогава имам чувството, че съм на чуждо място?

Родена съм тук, във Фелс Чърч. Винаги съм живяла в тази къща. Винаги. Това е добрата ми стара стая с белега от изгоряло върху една от дъските на пода, където бяхме угасили цигарите си, когато двете с Каролайн се промъкнахме да пушим тайно и едва не се задавихме до припадък. Мога да погледна през прозореца и да видя голямата дюля, по която Мат и приятелите му се бяха покатерили преди две години, за да провалят пижаменото ми парти за моя рожден ден. Това е моето легло, моя стол, моята тоалетна масичка.

Но сега всичко ми изглеждаше толкова странно, все едно никога не съм принадлежала на това място. Сякаш не съм попаднала на мястото си. И най-лошото е, че имам чувството, че принадлежа някъде другаде, но не зная къде.

Вчера бях твърде уморена, за да отида за раздаването на учебната програма.

Мередит е взела графика с часовете ми, но не ми се говореше с нея по телефона. Леля Джудит обясняваше на всеки, който се обади, че съм изтощена заради часовата разлика и че сега спя дълбоко, но през цялата вечеря ме гледеше със странно изражение на лицето.

Днес обаче ще ми се наложи да се видя с всички от групата. Вероятно ще се срещнем на паркинга преди началото на часовете в училище. Затова ли съм толкова изплашена? Дали не се страхувам от тях?“

Елена Гилбърт спря да пише. Вгледа се в последния ред, който беше написала, после поклати глава, все още с писалката в ръка, надвесена над малката тетрадка с подвързия от синьо кадифе. После с внезапен рязък жест вдигна глава и захвърли писалката и тетрадката към големия прозорец в нишата, където те паднаха, без да се повредят, върху тапицираната седалка под прозореца.

Това беше пълен абсурд.

Откога тя, Елена Гилбърт, се плашеше от срещите с хората? Откога бе започнала да се страхува от всичко? Изправи се и с гневен жест напъха ръце в ръкавите на кимоното от червена коприна. Дори не погледна към изкусно изработеното огледало от викторианската епоха над нощната масичка от черешово дърво, защото знаеше какво ще види в него. Елена Гилбърт: самоуверена и сдържана; руса и слаба; винаги в крак с последните модни тенденции; в последния клас на гимназията; момичето, желано от всяко момче; момичето, каквото всяко друго момиче искаше да бъде. Която тъкмо сега беше смръщила лице и стиснала устни. Кое то бе крайно необичайно за нея.

Една гореща баня и малко кафе ще ме поосвежат, каза си тя. Сутрешният ритуал с миенето и преобличането винаги я успокояваше. Този път се забави малко повече, защото трябваше да подреди новите си дрехи, донесени от Париж. Накрая си избра бледорозова блуза и бели ленени шорти, с които приличаше на малинов сладолед. Достатъчно апетитен, за да бъде изяден, помисли си тя, докато огледалото ѝ показваше едно симпатично момиче, многозначително усмихнато. Страховете, които преди малко я измъчваха, тутакси се стопиха и бяха забравени.

— Елена! Къде си? Ще закъснееш за училище! — чу се отдолу приглушен глас.

Елена прокара още веднъж четката през фината си като коприна коса и я стегна отзад с тъмнорозова панделка. После грабна раничката си и слезе по стъпалата.

В кухнята на масата четиригодишната Маргарет ядеше овесена каша, а леля Джудит печеше нещо на печката. Леля Джудит беше от жените, които вечно изглеждаха разтревожени за нещо, независимо какво. Тя беше слаба, с безизразно и слабо лице, с леко разрошена коса, прибрана небрежно на тила. Елена я целуна по бузата.

— Добро утро на всички. Съжалявам, че нямам време за закуска.

— Но, Елена, не можеш просто така да излезеш, без да си хапнала нещо. Трябват ти протеини...

— Ще си взема една поничка преди училище — отвърна момичето с развеселен тон. Лепна една целувка върху пухкавата коса на Маргарет и се направи да тръгне.

— Но, Елена...

— И вероятно след училище ще отидем или в дома на Бони, или на Мередит, така че не ме чакайте за вечеря. Довиждане!

— Елена...

Елена вече беше на предната врата. Затвори я след себе си, без да изслуша заглъхващите протести на леля Джудит. Пристъпи на предната веранда.

И спря.

Всички лоши предчувствия от сутринта отново я връхлетяха. Безпокойството, опасенията, страхът. Сигурно нещо лошо предстоеше да се случи.

Улица „Мейпъл“ беше напълно безлюдна. Високите къщи във викториански стил изглеждаха странно притихнали, като напълно изпразнени отвътре. Като декори от изоставено филмово студио. Или по-точно приличаха на лишени от обитатели, но пълни със странни наблюдаващи създания.

Да, ето това беше: нещо я дебнеше. Небето над главата ѝ не беше ясносиньо, а мътносиво като захлупено под обърната надолу гигантска купа.

Въздухът беше като застинал и Елена не можеше да се отърси от усещането, че погледът на нечии очи е прикован върху нея.

Успя да зърне нещо тъмно в клоните на старата дюля пред къщата.

Оказа се гарван, спотаен сред жълтеещите листа. И това бе нещото, което я наблюдаваше.

Опита се да се окопоти, като си каза, че е нелепо, но някак си бе сигурна, че е така. Това бе най-големият гарван, който някога бе виждала, едър и лъскав, а по блестящите му черни пера сякаш танцуваха всички цветове на дъгата. Виждаше съвсем ясно всяка подробност по него: алчните му за плячка черни нокти, острия клон, блестящото черно око, обърнато към нея.

Птицата стоеше толкова неподвижно, че приличаше на восъчна. Докато се взираше в нея, Елена усети как страните ѝ поруменяват, а гърлото и бузите ѝ се обляха от топли вълни. Защото гарванът... гледаше право в нея. Както я изпиваха с очи момчетата, когато носеше бански костюм или прозираща блуза. Все едно, че я разсъбличаше с немия си поглед.

Преди да се осъзнае какво върши, тя пусна раничката си и грабна най-близкия камък от алеята пред вратата.

— Махай се от тук! — извика му тя и дочу треперещия гняв в собствения си глас. — Къш! Махни се! — С последната дума момичето хвърли камъка.

Последва шумно разтърсване на листата, но гарванът литна нагоре, без да пострада. Крилете му бяха огромни и вдигаха шум за цяло ято гарвани. Елена се наведе, внезапно изпаднала в паника, когато птицата прелетя право над главата ѝ, като полъхът на въздуха от размахващите се криле разрошиха русата ѝ коса.

Натрапчивото пернато се завъртя отново и започна да кръжи като черен силует на фона на бялото като хартия небе, преди с грозно грачене да отлети към дърветата.

Елена бавно се надигна, после се озърна, все още смутена. Не можеше да повярва какво бе направила. Но сега, след като птицата си замина, небето отново изглеждаше както обикновено. Лек ветреца разклати листата и момичето си пое дълбоко дъх. Някъде надолу по улицата се отвори една врата и няколко гръмка смеещи се деца изскочиха през нея.

Тя им се усмихна и още веднъж си пое дъх. Облекчението се разля по нея като галювната ласка на слънчевите лъчи. Как можеше да е толкова глупава? Беше прекрасен ден, изпълнен с обещания, така че нищо лошо не можеше да ѝ се случи.

Нищо лошо нямаше да се случи... освен това, че вече закъсняваше за училище. На паркинга сигурно ще я чака цяла тълпа.

Винаги мога да им кажа да спрат да си врат любопитните носове в работите на другите, помисли си тя и едва не се изкиска на глас. Е, това ще ги накара да се замислят.

И без да погледне назад към дюлята, тя продължи забързано надолу по улицата.

Гарванът прелетя през клоните на големия дъб и Стефан инстинктивно трепна и вдигна глава. Успокои се, когато видя, че е само една птица.

Сведе поглед към отпуснатото бяло телце в ръцете си и лицето му се сгърчи от съжаление. Нямаше намерение да го убива. Ако

знаеше, че е толкова изгладнял, щеше да излезе на лов за нещо по-едро от заек. Но, разбира се, тъкмо това го плашеше: никога не се знаеше колко силен ще се окаже гладът или какво би трябвало да стори, за да го утоли. Имаше късмет, че този път му се размина с убийството само на един заек.

Остана под стария дъб, докато слънчевите лъчи се провираха през къдравата му коса. Както си беше с джинси и тениска, Стефан Салваторе изглеждаше като най-обикновен гимназист.

Но не беше.

Дълбоко в гората, където никой не можеше да го види, той се зае с храненето. Сега облизваше грижливо венците и устните си, за да е сигурен, че няма да остане някакво петно по тях. Не биваше да оставя нищо на случайността. Този маскарад и без това щеше да бъде достатъчно труден и нямаше смисъл да го усложнява излишно.

За миг отново се зачуди дали да не се откаже от всичко. Може би трябваше да се върне в Италия, в своето скривалище. Кое го накара да си мисли, че ще може отново да се върне в света на светлината?

Но вече се беше уморил да живее в сенките. Уморил се бе от мрака и от обитателите му. Но най-много му тежеше самотата.

Не беше сигурен защо избра Фелс Чърч във Вирджиния. Беше млад град, поне според неговите стандарти. Най-старите сгради в него бяха издигнати само преди век и половина. Но тук спомените и призраците от Гражданската война все още бяха живи, реални колкото супермаркетите и заведенията за бързо хранене.

Стефан оценяваше уважението към миналото. Очакваше да хареса и хората от Фелс Чърч. И дори може би — но само може би — да си намери място сред тях.

Никога обаче нямаше да бъде напълно приет. При тази мисъл устните му се изкривиха в горчива усмивка. От опит знаеше, че няма смисъл да се надява. Никога и никъде нямаше да намери място, на което да принадлежи напълно, където без преструвки да бъде самият себе си.

Освен ако не избере света на сенките...

Побърза да пропъди тази мисъл. Беше се отрекъл от мрака, бе загърбил сенките. Беше изтрил всички тези дълги години и от днес започваше начисто.

Стефан осъзна, че още държи заека. Остави го внимателно върху килима от кафяви дъбови листа. Дочу някъде в далечината шума от предпазливото пристъпване на лисица, толкова тих, че ухото на човек не можеше да го улови.

Хайде, побързай, мой събрате по ловуване, помисли си тъжно той. Закуската те очаква.

Тъкмо премяташе якето си през рамо, когато зърна гарвана, който преди това го беше смутил. Беше кацнал на един от клоните на дъба и сякаш го следеше с поглед. Имаше нещо смущаващо около тази мрачна птица.

Понечи да изпрати проучваща мисъл към нея, за да я провери, но се спря. *Спомни си обещанието си, помисли си той. Не бива да използваш Силите, освен ако не е абсолютно необходимо. Само ако нямаш друг избор.*

Напредвайки мълчаливо сред окапалите листа и пресъхналите съчки, той стигна до края на гората. Автомобилът му бе паркиран там. Извърна се назад, само веднъж. Видя как гарванът излетя от клоните и се спусна към заека.

Имаше нещо зловещо в начина, по който разпери криле над отпуснатото бяло тяло. Нещо зловещо и същевременно триумфиращо. Гърлото на Стефан се стегна и той едва се сдържа да не се върне обратно, за да пропъди птицата. Все пак, каза си, тя имаше толкова право да изяде заека, колкото и лисицата.

Колкото и самият той.

Реши да надникне в главата ѝ, ако отново срещне тази птица. Сега обаче отклони поглед от нея и забърза сред дърветата, стиснал зъби. Не искаше да пристигне късно в гимназията „Робърт Лий“.

2

Съучениците на Елена се струпаха около нея веднага щом се появи на паркинга на гимназията. Всички бяха там, цялата компания, която тя не бе виждала от края на юни, заедно с още четирима или петима присламчили се, които се надяваха да се сдобият с малко популярност покрай нея. Тя се прегърна за добре дошла с всяко момиче от своята група.

Каролайн беше пораснала поне с два сантиметра и беше още по-слаба. Все повече заприличаваща на моделите от „Вог“. Тя поздрави доста хладно Елена и побърза да се отдръпне, присвила котешките си зелени очи.

Бони въобще не беше пораснала. Като обви ръце около Елена, къдравата ѝ червена коса едва стигна до брадичката на Елена. Почакай! Къдрици? — сепна се Елена и отдалечи малко от себе си ниската си приятелка.

— Бони! Какво си направила с косата си?

— Харесва ли ти? Мисля, че така ме прави по-висока — Бони разклати бухналата си коса и се усмихна. Кафявите ѝ очи искряха от възбуда. Сърцевидното ѝ лице сияеше.

Елена продължи нататък.

— Мередит, ти въобще не си се променила.

Прегърнаха се сърдечно. Мередит най-много ѝ липсваше от всички насъбрали се тук, помисли си Елена, докато оглеждаше високата си приятелка. Мередит никога не носеше грим, но не се и нуждаеше при съвършената си матова кожа и гъстите си черни мигли. В момента едната ѝ изящна вежда бе повдигната, докато внимателно изучаваше Елена.

— Е, косата ти е изсветляла от слънцето... Но къде ти е тенът? Мислех си, че си била на Френската Ривиера.

— Знаеш, че никога не хващам тен. — За доказателство Елена ѝ протегна двете си ръце. Кожата ѝ беше безупречна, като порцелан, красива и прозираща като кожата на Бони.

— Почакай за минута. Това ми напомни нещо — прекъсна я Бони, като грабна едната ръка на Елена. — Знаеш ли на какво ме научи братовчедка ми това лято? — И преди някой друг да успее да се обади, тя обяви с триумфиращ тон: — Да гледам на ръка!

Последваха ахкания, а някой се изсмя подигравателно.

— Смейте се, докато можете — изрече Бони, без ни най-малко да се смути. — Братовчедка ми ме увери, че съм медиум. А сега позволете ми да... — И тя впери поглед в дланта на Елена.

— Да побързаме, че ще закъснеем — нетърпеливо я подкани Елена.

— Добре де, добре. Сега, това тук е линията на живота ти... или беше линията на сърцето? — Някой от тълпата се изкикоти. — Тихо. Нищо не мога да видя заради вас. Ето, виждам... виждам... — Внезапно лицето на Бони преbledня, като изплашена от неочаквано видение. Кафявите ѝ очи се разшириха, но сякаш вече не се взираше в ръката на Елена. Все едно гледаше през нея — към нещо плашещо.

— Ще срещнеш висок чернокос непознат — пошушна Мередит зад нея.

Това предизвика още повече кискане.

— Чернокос, да. Непознат, да... но не и висок. — Гласът на Бони прозвуча глухо, като долитащ отдалече.

— Макар че — продължи тя след малко — някога е бил висок. — Кафявите ѝ очи се вторачиха изумено в лицето на Елена. — Но това е невъзможно... нали? — Пусна ръката на Елена едва ли не с уплаха. — Повече не искам да ти гледам.

— Добре де, шоуто свърши. Да вървим — обяви Елена пред останалите с леко раздражен тон. Винаги бе възприемала триковете на медиумите като това, което си бяха — номера. Тогава защо се бе подразнила? Само защото тази сутрин самата тя се бе държала като откачена...

Момичетата се запътиха към сградата на училището, но се спряха, като чува шума от мощния двигател на един автомобил.

— Брей, вижте, каква кола! — възкликна Каролайн.

— Какво порше — поправи я Мередит с хладен тон.

Еlegantното черно Порше 911 Турбо прекоси паркинга с леко бръмчене, търсейки свободно място, прокрадвайки се плавно като пантера, дебнеща плячката си.

Колата спря, вратата се отвори и те се загледаха в шофьора.

— О, Боже мой! — прошепна Каролайн.

— Заслужава си още веднъж да го повториш — ахна Бони.

От мястото, където бе спряла, Елена видя слабото му, но мускулесто тяло. Носеше впити избелели джинси, които вероятно едва отлепваше от бедрата си преди лягане; прилепнала тениска, кожено яке с необичайна кройка. Косата му беше вълниста... и черна.

Но не беше висок. По-скоро среден на ръст.

Елена въздъхна.

— Кой е този маскиран мъж? — попита Мередит. Забележката ѝ беше уместна, понеже слънчевите му очила напълно закриваха очите и засенчваха лицето му като маска.

— Ами някакъв маскиран непознат — обади се насмешливо някой от групата и веднага се надигна дружен хор от гласове.

— Видяхте ли му якето? Италианско е, от Рим.

— Откъде пък знаеш? През целия си живот не си пътувала по-далеч от Рим^[1] в щата Ню Йорк!

— Ох-ох. Виж го само как се оглежда, Елена. Като ловец.

— С такъв като него — Нисък-Чернокос-и-Красив, не е зле винаги да си нащрек.

— Не е нисък. Съвършен е!

Сред глъчта внезапно се извиси гласът на Каролайн:

— О, хайде, Елена. Вече имаш Мат. Какво повече искаш? Пък и какво можеш да правиш с двама, което не можеш с един?

— Същото, само дето ще е по-дълго — обади се Мередит и групата избухна в смях.

Момчето заключи колата и закрачи към училището. Елена го проследи с небрежен поглед, докато останалите момичета се скупчиха около нея. За миг в нея се надигна раздражение. Не можеше ли поне веднъж да отиде някъде, без да я следва цяла тълпа по петите? Но Мередит улови погледа ѝ и тя не можа да сдържи усмивката си.

— Благородството задължава — тихо рече Мередит.

— Какво?

— Щом ще ставаш кралица на училището, ще трябва да си поемаш последиците.

Елена се намръщи, докато влизаха в училището. Пред момичетата се очерта дългият коридор, по който далече напред една

фигура с джинси и кожено яке се мярна за миг, преди да изчезне през вратата на училищната канцелария. Елена забави крачка, докато вървеше към канцеларията, и накрая се спря пред таблото с обявите. Престори се, че ги чете, но всъщност искаше да надникне през прозореца до таблото, откъдето се виждаше вътрешността на канцеларията.

Другите момичета зяпаха през прозореца и се кискаха.

— И отзад изглежда добре.

— Това яке *определено* е „Армани“.

— Мислиш ли, че е чужденец?

Елена наостри слух, за да чуе името на момчето. Изглежда вътре ставаше нещо. Секретарката на училищната администрация госпожа Кларк поклати глава, докато оглеждаше някакъв списък. Момчето каза нещо, но госпожа Кларк само вдигна ръце, сякаш отвърщаше: „Какво мога да направя аз?“. После отново заби пръст в списъка и поклати глава в знак на окончателен отказ. Момчето понечи да си тръгне, после се спря. И когато госпожа Кларк го погледна, изражението на лицето ѝ се промени.

Сега момчето държеше слънчевите си очила в ръка. Госпожа Кларк сякаш беше смаяна от нещо. Елена я видя как примигна няколко пъти. Устните ѝ безмълвно се отвориха и затвориха, сякаш безуспешно се опитваше да проговори.

На Елена ѝ се искаше да можеше да види нещо повече от него, а не само тила му. Сега госпожа Кларк трескаво ровеше сред документите, изглеждайки озадачена. Накрая намери някакъв формуляр и написа нещо на него, преди да го обърне и подаде на непознатия посетител.

Момчето написа нещо кратко върху него — навярно се подписа, — преди да ѝ го върне. За секунда госпожа Кларк се взря в листа, сетне се разрови в друга купчина бумажки и накрая му подаде нещо, приличащо на учебна програма. Погледът ѝ нито за миг не се откъсна от него, докато той пое документа от ръката ѝ, кимна с глава в знак на благодарност и се насочи към вратата.

Елена вече изгаряше от любопитство. Какво ставаше там? И как ли изглеждаше лицето на непознатия? Но на излизане от канцеларията очите му отново бяха скрити зад слънчевите очила. Обзе я горчиво разочарование.

Поне успя да зърне останалата част от лицето му, докато той се отдалечаваше по коридора. Черната му къдрава коса обрамчваше толкова фини черти, че можеше да бъде лице от римска монета или медальон. Високи скули, класически прав нос... и уста, която може цяла нощ да те държи будна, въздъхна Елена. Горната му устна беше тъй красиво изваяна, леко чувствена, дори сладострастна. Глъчта, вдигана от момичетата в коридора, секна моментално, все едно някой я бе изключил.

Повечето от тях сега бяха извърнали погледи от него и зяпаха към нея. Елена остана до прозореца, тръсна леко глава, дръпна панделката от косата си и тя се разпиля по раменете ѝ.

Без да погледне нито наляво, нито надясно, момчето продължи надолу по коридора. Хор от въздишки и шепот се надигна в мига, в който изчезна от погледите на момичетата.

Елена не чу нищо.

Той бе минал съвсем близо покрай нея, помисли си замаяното момиче. При това, без да я погледне.

Като в просъница чу звънеца. Мередит дърпаше ръката ѝ.

— Какво?

— Казах, че това е учебната ти програма. Трябва да се качим на втория етаж за часа по тригонометрия. Хайде!

Елена се остави Мередит да я поведе нататък по коридора, после нагоре по стъпалата и накрая влязоха в класната стая. Машинално, като робот, се настани на първия свободен чин и впери поглед в учителката, без да я вижда. Още не бе отминал шокът.

Той мина точно покрай нея. Без дори да я погледне. Не можеше да си спомни някога някое момче да се е държало така с нея. Поне я оглеждаха. Някои дори ѝ подсвиркваха. Други я спираха да си поговорят. Или само я оглеждаха.

Елена нямаше нищо против.

В края на краищата имаше ли нещо по-важно от момчетата? Именно те бяха мерило колко си популярна, колко си красива. И можеха да бъдат полезни за най-различни неща. Понякога бяха вълнуващи, ала това обикновено не траеше дълго. А понякога от самото начало си бяха гадняри.

Повечето момчета, замисли се Елена, бяха като кутретата. Очарователни и забавни, но в никакъв случай не бяха незаменими.

Много малко от тях можеха да бъдат нещо повече, да се превърнат в истински приятели. Като Мат.

О, Мат. Миналата година се надяваше, че той ще се окаже този, когото тя търсеше. Момчето, което ще я накара да почувства... ами, нещо повече. Повече от удоволствието на завоеването, от гордостта да демонстрираш новата си придобивка пред другите момичета. Тя наистина бе започнала да изпитва силно привличане към Мат. Но през лятото, когато имаше време да размисли, тя осъзна, че това по-скоро бе чувство на привързаност, сякаш бе негова братовчедка или сестра.

Учителката по математика Халпърн раздаде тетрадките по тригонометрия. Елена пое механично своята и написа името си в нея, все още увлечена в мислите си.

Харесваше Мат повече от всички други момчета, които познаваше. И тъкмо заради това трябваше да му каже, че всичко между тях е свършило.

Но не знаеше как да му го напише в писмо. Нито знаеше как да му го каже. Не че се страхуваше той да не се ядоса и обиди. По-скоро защото той нямаше да я разбере. Всъщност тя самата не разбираше какво става с нея.

Сякаш винаги протягаше ръка към... нещо. Когато обаче си мислеше, че най-после го е достигнала, то не беше там. Нито с Мат, нито с другите момчетата, които ѝ бяха гаджета.

Тогава трябваше да започне отначало. За щастие винаги имаше под ръка свеж материал. Нито едно момче досега не ѝ бе устояло, нито едно момче не я бе игнорирало. Досега.

Досега. Като си припомни онзи момент в коридора, Елена усети как пръстите ѝ стиснаха силно писалката. Още не можеше да повярва, че той я бе отминал с такова подчертано безразличие.

Звънецът заби и всички се втурнаха навън от класната стая, но Елена се спря на вратата. Прехапа устни, докато оглеждаше потока от ученици, устремили се по коридора. После на паркинга забеляза едно от момчетата, които вечно се навъртаха около нея.

— Франсес! Ела.

Франсес веднага се приближи с грейнало лице.

— Слушай, Франсес, помниш ли момчето от тази сутрин?

— Кой? Онзи с поршето и хм... с другите достойнства? Че как мога да го забравя?

— Е, искам да видя неговата учебна програма. Иди в канцеларията и я вземи, ако можеш. Или ако се наложи, я препиши от него. Няма значение как, но го направи!

За миг Франсес я изгледа изненадано, но после се усмихна и кимна разбиращо.

— Добре, Елена, ще се опитам. Ако успея да я докопам, ще се видим на обяда.

— Благодаря ти. — Елена изпрати момичето със замислен поглед.

— Знаеш ли, ти май наистина си полудяла — чу тя до ухото си гласа на Мередит.

— Каква е ползата да си кралицата на училището, ако не можеш понякога да изтъкнеш ранга си? — спокойно я постави на мястото ѝ Елена. — А сега къде трябва да отида?

— В часа по икономика. Ето, вземи — Мередит ѝ подаде учебната програма. — Аз пък трябва да побързам за часа по химия. По-късно ще се видим!

За Елена часът по икономика и цялата останала сутрин изтекоха като в мъгла. Надяваше се да зърне поне още веднъж новия ученик, обаче той не присъстваше в нито един от нейните часове. В един от тях се появи Мат, ала сърцето ѝ се сви от болка, когато сините му очи срещнаха с усмивка нейните.

Щом удари звънецът за обедната почивка, тя пое към столовата, като поздравяваше познатите си по пътя с кимвания наляво и надясно. Видя Каролайн пред вратата, небрежно облежната на стената с вирната брадичка, дръпнати назад рамене и изпънати напред бедра. Но когато Елена се приближи към нея, двете момчета, изправени до Каролайн, веднага замлъкнаха и се сръгаха с лакти.

— Здравейте — сухо поздрави Елена момчетата и се обърна към Каролайн: — Готова ли си да влезем за обяд?

Блясъкът в котешкозелените очи на Каролайн се усили, когато се извърна към Елена за миг, преди да отметне от лицето си лъщящата си кестенява коса.

— Ти какво, каниш ме на масата на кралицата, така ли?

Елена се слиска. С Каролайн бяха приятелки още от детската градина и винаги си съперничеха, но без злоба и без да нарушават добрия тон. Само че напоследък нещо се бе случило с Каролайн. Тя бе

започнала да възприема съперничеството им все по-сериозно. Сега Елена остана крайно изненадана от хапливия ѝ тон.

— Е, едва ли бих те поканила, ако беше от простолюдието — лекомислено се пошегува Елена.

— О, да, за това си права — изрече Каролайн и се обърна докрай, заставайки очи в очи пред Елена. Котешкозелените ѝ очи бяха присвити и потъмнели от злоба. Елена остана безкрайно шокирана. Двете момчета до Каролайн от неудобство побързаха да се отдалечат.

Каролайн изглежда въобще не ги забеляза.

— Елена, много неща се промениха, докато те нямаше тук през лятото — продължи тя. — И може би е време да те свалят от трона.

Елена се изчерви, усещаше как страните ѝ пламтят, но събра сили, за да не се издаде с треперенето на гласа си.

— Може би е така. — Това беше единственото, което успя да изрече. — Но ако бях на твое място, Каролайн, нямаше да бързам да си прахосам парите, за да си купя кралски скиптър. — След това се обърна и влезе в столовата.

Изпита облекчение, като видя Мередит и Бони заедно с Франсес зад тях. Докато си избираше менюто за обяда, преди да се присъедини към тях, Елена усети, че бузите ѝ вече не пламтят. Нямаше да позволи на Каролайн да я разстройва. И въобще повече нямаше да мисли за нея.

— Ето, взех програмата — провикна се Франсес и размаха един лист, когато Елена се настани на тяхната маса.

— И аз имам добра вест за теб — важно заяви Бони. — Изслушай какво имам да ти казвам, Елена. Той е в моя клас по биология, а на всичкото отгоре аз седя точно срещу него. Името му е Стефан, Стефан Салваторе. От Италия е. Живее под наем при старата госпожа Флауърс, в пансиона ѝ на края на града. — Тя въздъхна. — Толкова е романтичен. Каролайн например вече успя да изпусне учебниците си точно пред него и той се наведе, за да ги вдигне от пода и да ѝ ги подаде.

Елена присви лице в недоволна гримаса.

— Колко нескопосано от страна на Каролайн. Какво друго се случи?

— Е, ами това е всичко. Той всъщност въобще не говори с нея. Виждаш ли, това момче през цялото време се държи толкова

мистериозно. Господин Ендикот, учителят ми по биология, се опита да го накара да си свали тъмните очила, но не успя. Непознатият му обясни, че ги носел поради някаква медицинска причина.

— И каква е тази медицинска причина?

— Не зная. Може би страда от смъртоносна болест и дните му са преброени. Няма ли да е ужасно романтично?

— О, много! — насмешливо ахна Мередит.

Елена се взря в листа хартия, който Франсес ѝ подаде. След малко прехапа устни.

— Ще бъдем заедно в седмия час, по европейска история. Някоя от вас ще бъде ли в този клас?

— Аз трябва да присъствам — обясни Бони. — А мисля, че и Каролайн ще бъде с нас. О, да, може би и Мат. Сега си спомних, че вчера спомена нещо за това какъв късмет извадил, като попаднал в часа на господин Танър.

Страхотно, помисли си Елена, взе вилицата и я заби в картофеното пюре. Явно седмият час се очертаваше да бъде *крайно* интересен.

Стефан се радваше, че първият му учебен ден вече беше на привършване. Искаше поне за няколко минути да се измъкне от тези пренаселени класни стаи и коридори.

Толкова много хора имаше тук. Толкова много различни мнения и съзнания, вкусове и преценки. Свят му се завиваше от напрежението да се ориентира сред множеството духовни нагласи. От години не беше попадал сред такова многолюдно гъмжило.

Сред всички в училището особено изпъкваше едно от момичетата.

Тя беше сред онези, които го бяха наблюдавали при влизането му през главния коридор на училището. Още не знаеше как изглежда тя, но усещаше, че е силна личност. Сигурен бе, че лесно ще я познае, ако я срещне отново.

Засега поне през първия ден на маскарада бе оцелял. Само два пъти беше използвал Силите, и то съвсем пестеливо. Но беше уморен и — трябваше да го признае за съжаление — огладнял. Явно заекът не му беше достатъчен.

По-късно ще се тревожи за това. Намери класната стая за последния час и седна на един от свободните чинове. И незабавно долови онова духовно присъствие.

Сияеше на ръба на съзнанието му — златиста светлина, мека и в същото време вибрираща. За пръв път успя да определи от кое момиче се излъчва. Тя седеше точно пред него.

В мига, в който си го помисли, тя се обърна и той видя лицето ѝ. Едва не ахна от изненада.

Катрин! Но това, разбира се, не можеше да е вярно. Катрин отдавна беше мъртва; никой не знаеше това по-добре от самия него.

Все пак приликата беше необикновена. Тази бледозлатиста коса, толкова красива, че изглеждаше като блестяща на светлината. Тази млечнобяла кожа, която винаги му напомняше за лебеди, за алабастр, леко розовееща около скулите. А очите... Очите на Катрин имаха цвят, какъвто той не бе виждал никъде другаде — по-тъмен от синьо небе, богато наситен като цвета на лапис лазули^[2] върху обшита със скъпоценности лента, опасваща челото ѝ. Това момиче имаше абсолютно същите очи!

И на всичкото отгоре сега бяха насочени точно към него. Най-малко от всичко искаше да мисли за Катрин. Не желаше да гледа това момиче, което му напомняше за нея. И въобще не желаше повече да усеща присъствието ѝ. Прикова погледа си надолу, към чина, докато се опитваше да блокира съзнанието си. Момичето пред него най-последно се обърна напред.

Явно беше наранена. Долови го въпреки старанията си да блокира съзнанието си. Обаче не се трогна. Всъщност дори се зарадва, тъй като се надяваше обидата да я държи по-надалеч от него. А и освен раздразнение, той не изпитваше никакви други чувства към нея.

Продължаваше да си го повтаря, докато седеше на чина, без да обръща внимание на монотонния глас на учителя. Но усещаше слабото ухание на парфюма ѝ — може би на теменужки. Грациозният ѝ бял врат бе надвесен над учебника, а меката ѝ коса падаше като златист водопад от двете му страни.

С гняв и объркване усети познатото съблазнително усещане в зъбите — по-скоро гъделичкане или потръпване като при силен сърбеж. Това бе глад, но специфичен глад. Ала той нямаше да му се поддаде.

Учителят кръстосваше класната стая неуморно, като невестулка, докато обсипваше учениците с въпроси, така че Стефан насочи вниманието си изключително върху него. Отначало остана озадачен, че въпреки факта, че никой от учениците не знаеше отговорите, въпросите продължаваха да ваят. Но после осъзна каква бе целта на преподавателя: да засрами учениците си заради недостатъчните им знания.

Ето че тъкмо сега той си намери нова жертва — дребно момиче с къдрава червена коса и сърцевидно лице. Стефан с отвращение наблюдаваше как я отрупва с въпроси. А накрая, когато учителят я остави на мира, за да се обърне към целия клас, момичето изглеждаше безкрайно объркано.

— Ето, разбирате ли сега какво имах предвид? Вие си мислите, че сте голяма работа, че вече сте дипломанти, готови да станете абитуриенти. Е, позволете ми да ви заявя открито, че някои от вас не могат да се дипломират дори в детската градина. Ето като тази! — И той махна с ръка към червенокосото момиче. — Няма никаква представа за Френската революция. Сигурно мисли, че Мария Антоанета е била звезда от нямото кино.

Учениците, насядали по чиновете около Стефан Салваторе, се размърдаха притеснено. Той долавяше смущението и унижението им. Както и страха. Всички в класната стая се плашеха от този дребен мъж с очи като невестулка, дори и най-едрите момчета, по-високи от него.

— Добре, нека да опитаме с урок от друга епоха. — Учителят отново се обърна към същото момиче, на което беше задавал въпроси. — Да изберем например Ренесанса... — Млъкна за миг. — Чувала си за Ренесанса, нали? Периодът между тринадесети и седемнадесети век, през който Европа преоткрива великите идеи на древна Гърция и Рим, нали така? Периодът, създал толкова много от най-великите европейски художници и мислители. — Щом момичето кимна смутено, той продължи: — През Ренесанса с какво са занимавали в училище учениците, които тогава са били на твоята възраст? Е, хрумва ли ти нещо? Някакви предположения?

Момичето преглътна мъчително, преди да отговори с плаха усмивка:

— Може би са играли футбол?

Всички се разсмяха, освен учителя, чието лице помръкна.

— Едва ли! — отсече грубо той и в класната стая надвисна напрегната тишина. — Въобразяваш си, че си много остроумна? Е, в онези времена учениците сигурно са знаели по няколко езика. Освен това са изучавали логика, астрономия, философия и граматика. Така са се подготвяли за университетите, в които всичко се изучавало на латински. Футболят вероятно е бил последното, за което те...

— Извинете ме.

Тихият глас спря учителя наред надутата му лекция. Погледите на всички се извърнаха към Стефан.

— Какво? Какво каза?

— Казах извинете — повтори Стефан, свали очилата си и се изправи. — Но вие грешите. Учениците през Ренесанса са били насърчавани да взимат участие в спортните игри. Учили са ги, че здрав дух има само в здраво тяло. И определено са се занимавали с масови спортни надпревари като крикет, тенис... и дори футбол. — Обърна се към червенокосото момиче и му се усмихва. В знак на благодарност тя също му се усмихна. А към учителя добави: — Но най-важното, на което са ги обучавали, са били добрите маниери и учтивостта. Сигурен съм, че това е написано в учебника.

Учениците се засмяха. Лицето на учителя почервения. Той заговори забързано, пръскайки слюнка от ярост. Но Стефан продължаваше да го гледа право в очите и в следващата минута учителят трябваше да сведе поглед.

Удари звънецът за края на часа.

Стефан побърза да си сложи очилата и събра учебниците си. Вече достатъчно бе привлякъл вниманието на съучениците си, а и не искаше отново да вижда русокосото момиче. Трябваше по-скоро да се махне отгук заради познатото изгарящо усещане във вените.

Щом стигна до вратата, някой се провикна зад гърба му:

— Хей! Онези от Ренесанса наистина ли са играели футбол?

Стефан не успя да се сдържи и се усмихна, докато отвърщаше през рамо:

— О, да. Понякога дори и с главите на военнопленниците.

Докато той излизаше, Елена не преставаше да го следи с поглед. Явно съзнателно странеше от нея. И преднамерено се държеше толкова

високомерно с нея. Но най-лошото бе, че всичко това се разиграваше пред очите на Каролайн, която ги дебнеше като ястреб. В очите ѝ напиреха сълзи, но в този миг само една мисъл пламтеше в главата ѝ.

Щеше да бъде неин, дори и това да я убие. Дори и да убие и двамата, той щеше да бъде неин.

[1] Град с население около 35 000 жители близо до езерото Онтарио. — Бел.прев. ↑

[2] Лапис лазули или лазурит (лазурен камък) е много красив син минерал; широко използван от бижутерите. — Бел.прев. ↑

3

Първите утринни лъчи обagriха нощното небе в розово и бледозелено. Стефан го наблюдаваше от прозореца на стаята си в пансиона. Избра да наеме тъкмо тази стая заради отвора на тавана, през който можеше да излиза на покрива. В момента капакът бе вдигнат и отвън нахлуваше полъхът на студения вятър. Стефан беше напълно облечен, но не защото беше станал рано. Въобще не си бе лягал.

Току-що се беше завърнал от гората и по ботушите му бяха полепнали няколко влажни листа. Отстрани ги веднага щом ги видя. Не му бяха убягнали коментарите на учениците от вчерашния ден, както и любопитството им, докато се взираха в дрехите му. Винаги се бе обличал безупречно не толкова от суета, а защото смяташе, че така е правилно. Личният му възпитател често му повтаряше: Един аристократ винаги трябва да носи дрехите си както подобава. Ако не го прави, ще се възприеме, че така изразява презрението си към околните. Всеки имаше свое място в света, а неговото място беше сред благородниците. Някога.

Защо постоянно мислеше за това? Разбира се, би трябвало да знае, че ролята на ученик, с която се бе заел, ще го накара да си припомни ученическите години. Сега спомените се завърнаха нагледно като живи, при това много забързано, сякаш прелистваше някакво списание. Понякога се замисляше за един или друг епизод. Но най-ярка се оказа една незабравима сцена: изражението на лицето на баща му, когато Деймън му съобщи, че ще напусне университета. Никога нямаше да забрави случилото се тогава, понеже никога не бе виждал баща им толкова вбесен...

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да се върнеш там? — Джузепе обикновено беше справедлив, но имаше буен темперамент, който сега по-големият му син беше предизвикал.

Точно в момента първородният му син притискаше леко към устните си жълта копринена кърпичка.

— Предполагам, че можеш да разбереш едно толкова просто изречение, татко. Да го повториш ли на латински?

— Деймън... — заговори сърдито Стефан, вбесен от това неуважение към баща им. Но Джузепе веднага го прекъсна:

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че аз, граф Джузепе ди Салваторе, ще трябва да се изправам лице в лице срещу приятелите си, знаейки, че синът ми е неблагодарник и нехранимайко? Един ленивец, който с нищо няма да допринесе за възхода на Флоренция? — Прислужниците побързаха да се оттеглят в ъгъла, подплашени от гнева на Джузепе.

Деймън не трепна.

— Очевидно. Ако изобщо можеш да наречеш приятели онези, които ти се умилкват, задето им раздаваш пари.

— Проклет паразит! — викна Джузепе и скочи от стола. — Не стига ли, че посещаваш училище, където само си губиш времето и прахосваш парите ми? О, да, зная всичко за твоето комарджийство, за увлеченията ти по дуелите и по жените. Известно ми е и това, че ако не ти помагаше секретарят ти и частните учители, нито една година нямаше да можеш да завършиш успешно. Но сега вече напълно опозори името ми. И защо? Защо? — Едрата му десница сграбчи Деймън за брадичката. — За да се отдадеш само на лова със соколи?

Стефан бе длъжен да признае едно достойнство на брат си: Деймън дори не трепна. Стоеше изправен, без да помръдне, с нехайно изражение, въпреки че баща му здраво бе стиснал брадичката му. Аристократ до мозъка на костите си, от елегантно накривената настрана шапка върху черната му коса до мантията с кожа от хермелин по подгъва. Горната му устна остана леко извита в израз на пълна арогантност.

Този път стигна твърде далеч, помисли си Стефан, докато наблюдаваше как двамата мъже си разменяха свирепи погледи. Този път дори и целият ти чар няма да ти помогне да се измъкнеш.

Ала в този миг се дочуха леки стъпки откъм прага на стаята. Стефан се извърна и остана омаян от тези сини очи с цвета на лапис лазули, заобиколени от дълги златисти мигли. В стаята влезе Катрин. Баща ѝ, барон фон Шварцшилд, я бе довел от студените владения на

германските принцове тук, в топлата Италия, с надеждата тя да се възстанови от продължителното си заболяване. И от деня, в който тя пристигна тук, всичко се промени в живота на Стефан.

— Моля да ме извините. Не искам да досаждам. — Гласът ѝ прозвуча тихо, но ясно. Дори се обърна, сякаш се канеше да излезе.

— Не, не си тръгвай — изрече забързано Стефан. Искаше да ѝ каже още нещо, да улови ръката ѝ, но не посмя. Не можеше да си го позволи в присъствието на баща си. Трябваше да се задоволи само с това да отпрати поглед към тези искрящи като диаманти сини очи, които се вдигнаха към неговите.

— Да, остани — покани я Джузепе и Стефан със задоволство забеляза как мрачното изражение на баща му започна да се прояснява. Джузепе махна с ръка на Деймън да напусне стаята, след което пристъпи напред, като внимателно оправи гънките на дългото си тежко кожено наметало.

— Днес баща ти трябва да се върне от деловите си задължения в града и много ще се зарадва да те види. Но си много бледа, Катрин. Надявам се, че не си се разболяла отново?

— Знаеш, че винаги съм бледа. За разлика от дръзките италиански девойки, аз не използвам руж.

— Не ти е необходим — изтърси неочаквано за себе си Стефан и Катрин му се усмихна. Толкова беше красива. В гърдите му се надигна болка.

— А пък аз толкова малко те виждам през деня — продължи баща му. — Рядко ни даряваш с удоволствието да се порадваме на твоята компания преди смрачаване.

— През деня уча уроците си или се посвещавам на другите си любими занимания — обясни тихо Катрин и сведе мигли. Стефан знаеше, че това не беше вярно, ала не каза нищо. Никога не би издал тайната на Катрин. Тя отново погледна към Джузепе. — Но ето че сега съм тук.

— Да, да, така е. Трябва да ти кажа, че тази вечер ще имаме много специално меню в чест на завръщането на баща ти. Деймън... с теб ще си поговорим по-късно. — Джузепе даде знак с ръка на прислужника, преди да напусне стаята. Стефан, силно развълнуван, се обърна към Катрин. Толкова рядко му се отдаваше възможност да

разговаря с нея без присъствието на баща си или Гудрен, флегматичната германска прислужница на Катрин.

Но това, което съзря, го прониза като удар в стомаха. Катрин се усмихваше с онази потайна усмивка, с която често го беше дарявала.

Само че сега погледът ѝ не беше насочен към него, а към брат му Деймън.

В този миг Стефан мразеше брат си, мразеше неговата красота и грациозност, неговата чувственост, която привличаше жените като нощни пеперуди, устремени към пламъка. В този миг му се искаше да удари Деймън, да размаже красивото му лице. Но вместо това Стефан остана неподвижен, докато наблюдаваше как Катрин пристъпваше бавно към брат му, стъпка по стъпка, докато дългата ѝ рокля от златист брокат шумолеше по пода.

И докато ги наблюдаваше, Деймън протегна ръка към Катрин и жестока триумфираща усмивка озари лицето му.

Стефан се отдръпна рязко от прозореца.

Защо трябваше да разравя старите рани? Но дори докато оставаше потънал в нерадостните си мисли, ръката му неволно подръпваше тънката златна верижка, скрита под ризата. Палецът и показалецът му нежно се плъзнаха по пръстена, закрепен на нея, преди да го вдигне към светлината.

Тънката златна халка на пръстена бе с извънредно фина изработка и петте столетия не бяха затъмнили блясъка ѝ. Към пръстена беше закрепен само един скъпоценен камък — лапис лазули, голям колкото нокътя на кутрето му. Стефан се загледа в пръстена, после премести погледа си към тежкия сребърен пръстен на ръката си, също украсен с камък от лазурит. Гърдите му се свиха от познатото болезнено стягане.

Не можеше да забрави миналото. Всъщност не желаше това. Въпреки всичко, което се бе случило, той много държеше на спомените си за Катрин. Но имаше още един спомен, който наистина не искаше да се пробужда в паметта му. Една страница, която не желаше да разгръща. Можеше да изгуби разсъдъка си, ако се опита да потърси облекчение от този ужас, от този отвратителен спомен. Както

бе полудял тогава, в онзи ден, последния ден, когато прозря проклятието си...

Стефан се наведе към прозореца и притисна чело в студеното стъкло. Неговият учител обичаше да му повтаря още една мъдрост: *Злото никога не намира покой. Може да тържествува, ала никога не намира покой.*

Защо все пак бе дошъл във Фелс Чърч?

Надяваше се да намери тук покой, ала това се оказа невъзможно. Никога нямаше да бъде приет, душата му никога нямаше да се успокои. Защото той беше олицетворение на злото. И не можеше да се промени.

Тази сутрин Елена стана по-рано от обичайното. Чу как леля Джудит се суетеше горе в стаята си, докато се приготвяше за душа. Маргарет още спеше, свита в леглото си като мишле. Елена премина съвсем тихо покрай полуотворената врата на стаята на по-малката си сестра и продължи нататък по коридора, за да излезе навън.

Въздухът тази сутрин беше удивително свеж и чист. Сред клоните на дюлята се криеха само обичайните сойки и врабчета. Елена, която снощи бе легнала с пулсиращи от главоболие слепоочия, вдигна лице към чистото синьо небе и пое дълбоко дъх.

Днес се чувстваше много по-добре от вчера. Беше обещала на Мат да се видят преди училище и макар да не очакваше с нетърпение тази среща, беше сигурна, че всичко ще бъде наред.

Мат живееше само на две преки от училището в проста фермерска къща, подобна на останалите по улицата, с изключение на това, че беше по-окаяна от всичките наоколо и боята по фасадата ѝ беше по-олющена. Мат Хъникът можеше да се определи като типичен американец. Косата му беше късо подстригана заради футболния сезон, а кожата му — загоряла от работа на открито във фермата на дядо му. Сините му очи гледаха честно и открито, само че тъкмо днес, докато протягаше ръце към нея, за да я прегърне, в тях се долавяше лека тъга.

— Искаш ли да влезем вътре?

— Не, нека се поразходим — предложи Елена. Вървяха един до друг, но без да се докосват. По протежението на улицата се извисяваха кленове и кестени. Наоколо все още се бе запазила утринната тишина.

Елена, свела поглед, за да гледа къде стъпва по мокрия тротоар, внезапно се почувства несигурна. Не знаеше откъде да започне.

— Ти още не си ми разказала как беше във Франция — поде разговора Мат.

— О, беше чудесно — каза момичето. Погледна го с крайчеца на окото си, той също бе вперил поглед надолу. — Там всичко е прекрасно — продължи тя, като се опитваше да звучи по-ентузиасирано. — Хората, храната, въобще всичко. Наистина е... — Гласът ѝ заглъхна и тя нервно се засмя.

— Да, зная, че там е чудесно — довърши той вместо нея. Спря се и се вгледа в износените си маратонки. Елена ги помнеше от миналата година. Семейството на Мат едва връзваше двата края, така че нищо чудно да не можеха да му купят нови обувки. Вдигна глава. Погледът на сините му очи бе вперен право в лицето ѝ.

— Знаеш ли, точно сега изглеждаш прекрасно — смутено изрече той.

Елена, слисана, се опита да отвърне, но той я изпревари:

— Освен това имам чувството, че имаш да ми казваш нещо много важно. — Тя го загледа учудено, а той ѝ се усмихва с изкривена унила усмивка.

Тогава той отново ѝ протегна ръце.

— О, Мат — въздъхна тя и силно го прегърна. Отдръпна се крачка назад, за да го погледне в лицето. — Мат, ти си най-доброто момче, което някога съм срещала. Аз не те заслужавам.

— Хм, ето защо си решила да ме отрежеш — въздъхна Мат, щом отново закрачиха напред. — Защото съм прекалено добър за теб. Досега не го бях разбрал.

Тя го смушка с лакът.

— Не, не е заради това. И не те отрязвам. Ще си останем приятели, нали?

— Е, да, разбира се. Това поне е абсолютно вярно.

— Защото осъзнах, че сме именно такива. — Тя се спря и отново го погледна. — И то добри приятели. Каж ми честно, Мат, нали точно това изпитваш и ти към мен?

Той също я измери с поглед, преди да завърти очи към небето.

— Мога ли да приема това вместо Петата Божия заповед^[1]? — предложи насмешливо той. Когато видя униинето, изписано по лицето

на Елена, Мат побърза да добави: — Всичко това има ли нещо общо с онзи новия в училището?

— Не — отвърна Елена след миг на колебание, след което додаде забързано: — Та аз още не съм се срещала с него и въобще не го познавам.

— Но искаш да се запознаеш с него. Не, не бързай да го отричаш. — Прегърна я и нежно я извърна към себе си. — Хайде, да тръгваме към училище. Ако ни остане време, може дори да ти купя понички.

Докато вървяха напред, нещо прошумоля в клоните на кестена над главите им. Мат подсвирна и посочи нагоре.

— Виж там! Най-големият гарван, който някога съм виждал.

Елена вдигна очи, но птицата вече беше отлетяла.

Следващият ден в училището беше за Елена възможност да осъществи плана си.

Още със събуждането си тази сутрин тя вече знаеше какво трябва да се направи. А днес успя, поне доколкото се простираха възможностите ѝ да събере още сведения за загадъчния Стефан Салваторе. Кое то никак не се оказа трудно, понеже всички в гимназията „Робърт Е. Лий“ шушукаха само за него.

Когато този следобед Елена влезе в часа по европейска история, тя бе посрещната от приглушено бърборене в класната стая. Дик Картър и Тайлър Смолуд се мотаеха пред вратата. Двойка тъпи клоуни, каза си тя, като се постара да не обръща внимание нито на подсвиркванията им, нито на наглите им погледи. Въобразявах си, че са голяма работа само защото се подвизаваха като играчи във футболния отбор на училището. Докато беше в коридора, Елена ги държеше под око, освен когато за кратко се зае да поосвежи червилото си. Бе дала на Бони специалните си инструкции и планът ѝ бе готов да влезе в действие, щом Стефан се появи. Огледалцето на кутийката за гримове ѝ осигуряваше чудесна видимост към коридора зад гърба ѝ.

И все пак някак си пропусна момента на пристигането му. Той се появи внезапно до нея и тя бе принудена рязко да щракне капачето на кутийката с гримове. Имаше намерение да го спре, обаче преди това се случи нещо неочаквано. Стефан се напрегна — или по-скоро нещо

наблизо го накара да настръхне. Точно в този момент Дик Картър и Тайлър Смолуд се замотаха пред вратата на стаята и му препречиха пътя.

Клоуните на класа, помисли си Елена. Тя им хвърли кръвнишки поглед над рамото на Стефан.

Те обаче се наслаждаваха на играта, като се туткаха на прага, преструвайки се, че не забелязват присъствието на Стефан.

— Извинете — заговори той със същия тон, с който се бе обърнал към учителя по история. Тих и сдържан.

Дик и Тайлър се спогледаха с изкривени от недоумение лица, а после се озърнаха сепнато, сякаш бяха чули гласове на някакви призраци.

— Scoozi?^[2] — изквича Тайлър с невъзможно висок фалцет. — Скузи? Ти мене скузи? В джакузи? — И двамата прихнаха в неудържим смях.

Елена видя как мускулите под тениската на Стефан се стегнаха. Това беше нечестно — и двамата бяха по-високи от Стефан, а Тайлър бе двойно по-широкоплещест.

— Има ли някакъв проблем? — Елена се сепна, когато момчетата се извърнаха към един друг глас, прозвучал зад тях. Обърна се и видя Мат. Сините му очи гледаха твърдо и непоколебимо.

Елена прехапа устни, за да прикрие усмивката си, когато Тайлър и Дик бавно заотстъпваха, макар и твърде неохотно. Добрият стар Мат, помисли си тя. Но сега добрият стар Мат влезе в класната стая заедно със Стефан, а зад тях пристъпваше Елена, загледана в Тайлър и Дик. Когато момчетата седнаха, тя побърза да се настани на чина зад Стефан, откъдето можеше да го гледа, без той да подозира. Осъществяването на плана ѝ трябваше да изчака за след часовете.

Мат раздрънка монетите в джоба си, което означаваше, че иска да каже нещо.

— Хм, здравей — заговори накрая той, смутен от неудобното положение, — тези двамата тук, нали се сещаш, те са...

Стефан се засмя, но с горчива нотка.

— Кой съм аз, че да съдя? — Сега в тона му се прокраднаха повече емоции, отколкото Елена бе дочула досега в казаното от него дори и при спора му с учителя Танър. Но това не бяха щастливи

емоции. — Пък и защо трябва да ме посрещат с добре дошъл? — довърши той, сякаш повече на себе си.

— А защо пък не? — възрази Мат, вперил поглед в лицето на Стефан. Квадратната му челюст се бе стегнала в решително изражение.

— Слушай — отново заговори Мат. — Вчера си говорихме за футбола. Е, стана така, че един от нашите разтегна сухожилие и сега нямаме с кого да го заменим. А днес следобед имаме тренировка. Какво мислиш по въпроса?

— Аз да го сменя? — възкликна удивено Стефан. — Ами... не зная дали ще се справя.

— Можеш ли да бягаш?

— Да бягам ли?... — Стефан се извърна наполовина към Мат и Елена видя как на устните му се изписа лека усмивка. — Да, мога.

— Можеш ли да ловиш топката?

— Да.

— Ами че това е всичко, което се иска. Аз съм куотърбек. Ако можеш да ловиш топките, които ще ти подавам, и да тичаш с тях, значи можеш да играеш.

— Разбирам. — Стефан се усмихна леко и макар изражението на Мат да оставаше все така строго, в сините очи му затанцуваха весели искри. За свое безкрайно удивление Елена установи, че ревнува Мат от Стефан. Двамата така добре се разбираха, че тя се почувства пренебрегната.

Но в следващия миг усмивката на Стефан се стопи и той само промърмори разсеяно:

— Благодаря ти... но не мога да се заема, защото имам други ангажименти.

В този момент пристигнаха Бони и Каролайн, след което часът започна с урока на Танър по европейска история.

Елена не чу нищо, защото през цялото време мислено си повтаряше:

„Здравей. Аз съм Елена Гилбърт. Оглавявам комитета по посрещането на новодошлите съученици, така че съм упълномощена да те разведа из училището и всичко да ти покажа. А сега, ако не желаш да ми създаваш затруднения, ще ми позволиш ли да изпълня задълженията си?“ Последните думи трябваше да изрече с широко

разтворени очи, с поглед, преливащ от желание... но само ако той направи някакъв опит да откаже поканата ѝ. Наистина бе замислено безпогрешно. Той имаше вид на неопитен в общуването с момичетата и трябваше да му се помогне.

Някъде по средата на часа момичето, което седеше от дясната ѝ страна, ѝ подаде една бележка. Елена я разгъна и позна по детски закръгления почерк на Бони. Прочете написаното:

„Ще задържа К. колкото мога по-дълго. Какво става?
Получава ли се???“

Елена се огледа и видя Бони на първия чин, обърнала се назад към нея. Елена посочи с пръст към бележката, поклати глава и беззвучно изговори, мърдайки по-силно устните си: „Ще се видим след края на часа.“

Като че ли измина цял век, преди учителят Танър да им даде последните си указания за следващия час относно устното изпитване, след което ги освободи. Всички рипнаха едновременно от чиновете. Ето че се започва, каза си Елена и с разтуптяно сърце се насочи към Стефан, като му препречи пътеката между чиновете, така че да не може да я заобиколи.

Сега вече и аз заприличах на Дик и Тайлър, каза си момичето и едва се сдържа да не се изкикоти истерично. Вдигна поглед и видя, че очите ѝ бяха точно на височината на устата му.

Изведнъж сякаш цялото съдържание на мозъка ѝ се изпразни. Какво, по дяволите, трябваше да каже? Отвори уста и с много притеснение успя да изрече първите думи от толкова старателно заученото си приветствено слово:

— Здравей. Аз съм Елена Гилбърт. Ogлавявам комитета по посрещането на новодошлите съученици и съм упълномощена да...

— Съжалявам, но нямам време. — В първия миг тя просто не повярва на ушите си, че въобще не ѝ дава шанс да довърши словото си. Но продължи механично със заучените думи:

— ... те разведа из училището и да ти покажа всичко...

— Съжалявам, но не мога. Трябва да... да отида на тренировката по футбол. — Стефан се обърна към Мат, който ги гледаше с

развеселена физиономия.

— Да — намеси се Мат. — Но...

— Тогава е по-добре да тръгвам. Ще ми покажеш ли накъде да вървя?

Мат погледна безпомощно към Елена, след което само сви рамене.

— Ами... да, разбира се. Хайде. — Той се извърна назад, докато Елена изведнъж се озова в средата на кръг от любопитни зяпачи, сред които Каролайн открито ѝ се присмиваше. Елена се вцепени. Гърлото ѝ пресъхна. Не можеше да понесе нито секунда повече да остане тук. Обърна се рязко и забързано напусна класната стая.

[1] Почитай родителите си, тачи майка си и баща си. — Бел.прев.

↑

[2] Извинете (итал.). — Бел.прев. ↑

4

Когато стигна до шкафчето си, Елена вече се бе окопитила, а заседналата в гърлото ѝ ледена буца заплашваше да се разтопи в порой сълзи. Но не, заповяда си тя, няма да се разплаче в училището, за нищо на света! Тръшна вратичката на шкафчето и се забърза към главния изход.

За втори пореден ден се прибираше вкъщи направо след звънеца за края на последния учебен час, при това сама. Леля Джудит с нищо не би могла да ѝ помогне. Но когато Елена се прибра, се оказа, че колата на леля Джудит не бе паркирана на алеята за автомобили. Сигурно двете с Маргарет бяха излезли да пазаруват. Когато момичето влезе вътре, в къщата царяха тишина и покой.

Това я зарадва. Тъкмо сега искаше да остане сама. Но, от друга страна, не знаеше какво да прави със себе си.

Ето че най-последно можеше да си поплаче, обаче сълзите не потекоха. Само пусна раницата си на пода и с бавни крачки се отправи към всекидневната.

Тя беше красива, впечатляваща, защото, като се изключи стаята на Елена, беше единственото помещение, останало непокътнато от първоначалния вид на къщата. Първата сграда тук е била построена много преди 1861 година, но през Гражданската война изгоряла почти до основи. Само тази всекидневна била запазена, с изкусно изработената камина, с красиви извиващи се метални орнаменти. Оцеляла и просторната спалня над всекидневната, в която сега спеше Елена. После прапрадядото на Елена построил новата къща, обитавана оттогава от фамилията Гилбърт.

Девојката се приближи към единия от големите прозорци, високи от пода до тавана. Стъклото му беше толкова старо, че от деформациите по него всичко навън се виждаше леко изкривено. Спомни си, че беше на годините, на които сега е Маргарет, когато баща ѝ за пръв път ѝ показа този стар прозорец.

Гърлото ѝ отново пресъхна, но сълзите ѝ така и не потекоха. Цялата се разкъсваше от противоречиви чувства. Не ѝ бе нужна компания, ала в същото време се чувстваше болезнено самотна. Трябваше да обмисли какво ставаше с нея, но точно сега, колкото и да се опитваше, мислите ѝ убягваха като мишка, бягаща от преследването на някой бял бухал.

Бял бухал... преследваща птица... плясък на криле... гарван, асоциациите се редуваха спонтанно в мислите ѝ. „Най-големият гарван, който някога съм виждал“, бе казал Мат.

Очите отново я заболяха. Бедният Мат. Беше го наранила, но той се държа толкова добре с нея. Дори много по-добре от Стефан.

Стефан. Сърцето ѝ отново се разгуптя силно и горещите сълзи запариха очите ѝ. Ето че най-накрая не издържа и се заплака. Плачеше от гняв и унижение... и от какво още?

Какво всъщност бе изгубила днес? И какво реално изпитваше към този непознат, този Стефан Салваторе? Той беше за нея може би само едно предизвикателство, да, именно това го правеше толкова различен, толкова интересен. Защото Стефан беше екзотичен... възбуждащ.

Звучеше смешно, защото понякога тъкмо така се изказваха момчетата за нея. Съвсем наскоро бе слушала от тях, та дори от приятелките им или сестрите им, колко се изнервяли, когато тя не им обръщала внимание, как дланите им се изпотявали, а в стомасите им сякаш пърхали пеперуди. Елена винаги бе намирала тези разкази за много забавни. Нито едно момче от всички, които бе срещнала досега в живота си, не я бе карало да се изнервя.

Но днес, когато заговори Стефан, пулсът ѝ рязко се ускори, а краката ѝ се подкосиха. Дланите ѝ наистина се изпотиха. А в стомаха ѝ нямаше ято пеперуди. Имаше цяло ято прилепи.

Дали се интересуваше толкова от това момче единствено защото ужасно я изнервяше? Не, няма да е за добро, каза си момичето. Всъщност ще е само за зло.

Но и устата му. Тази изящна уста като на древна скулптура, именно тя караше коленете ѝ да омекват и то не само от нерви. И онази смолисточерна коса... пръстите ѝ неволно изтръпнаха от желанието да я погали, да усети мекотата ѝ. Това изящно, мускулесто тяло, тези дълги крака... и този глас. Тъкмо гласът му я накара вчера да реши, че

трябва да го спечели. Беше хладен и леко презрителен, когато разговаряше с учителя Танър, но в същото време странно властен и неустоим. Зачуди се как би звучал през нощта, ако прошепне името ѝ...

— Елена!

Елена подскочи, изтръгната от унеса. Но не я викаше Стефан Салваторе, а леля Джудит, която се суетеше нещо, докато отваряше предната врата.

— Елена? Елена! — извика Маргарет с треперещ глас. — У дома ли си?

Елена отново се почувства нещастна. Безпомощният ѝ поглед обходи кухнята. Точно сега никак не искаше да се изправи пред тревожните въпроси на леля си или невинното детско очарование на Маргарет. Не и с тези навлажнени мигли и напирещите сълзи, заплашващи да рукнат всеки миг. Тогава мълниеносно взе решение и тихо се измъкна през задната врата точно когато предната силно се затръшна.

Но се разколеба, след като премина през задната веранда и се озова в двора. Не искаше да налети на някого, когото познаваше. Къде можеше да се усамоти?

Отговорът дойде почти незабавно. Разбира се. Ще отиде при мама и татко.

Пътуването беше дълго, почти до края на града, но през последните три години беше станало обичайно за Елена. Прекоси моста Уикъри и се изкачи по хълма, премина покрай разрушената църква, след което се спусна в малката долина.

Тази част от гробището беше добре поддържана. Това бе старата половина, където оставяха храстите да растат на воля. Но тревата беше грижливо окосена, осеяна с пъстри цветя. Елена приседна до голямата мраморна плоча, на която беше издълбано името на фамилията им — „Гилбърт“.

— Здравей, мамо. Здравей, татко — прошепна. Наведе се, за да остави едно червено цвете, което беше откъснала по пътя. После седна на каменния бордюр.

След злополучния инцидент често идваше тук. Маргарет беше само на година, когато стана на автомобилната катастрофа. Тя всъщност не помнеше родителите им. Но Елена много добре си ги

спомняше. Ето че и сега в паметта ѝ се заредиха спомените и в гърлото ѝ отново заседна мъчителна буца. Този път сълзите ѝ потекоха много по-лесно. Толкова много ѝ липсваха. Майка ѝ, толкова млада и красива, както и баща ѝ, с онази негова усмивка, от която очите му се присвиваха.

Разбира се, за нея бе истинско щастие, че можеше да разчита на леля Джудит. Не всяка леля би напуснала работата си, за да се премести в едно глухо градче и да поеме грижите за двете си осиротели племеннички. А пък Робърт, годеникът на леля Джудит, сега беше повече като втори баща за Маргарет, отколкото като бъдещ чичо.

Но Елена не можеше да забрави родителите си. И понякога, особено в периода непосредствено след погребението им, тя изпадеше в пристъпи на гняв, вбесена от това, че бяха толкова глупави, та да позволят да бъдат убити. Но тогава още не познаваше добре леля Джудит и се чувстваше така, сякаш я бяха изтръгнали от корените ѝ.

А къде е моето място сега, запита се тя. Най-лесният отговор гласеше, че мястото ѝ е тук, във Фелс Чърч, където впрочем бе живяла през целия си живот. Но по-късно този лесен отговор започна да ѝ се струва грешен. Напоследък имаше чувството, че някъде другаде съществува място, отредено за нея, което веднага би разпознала и би нарекла свой дом.

Една сянка надвисна над нея. Стресната, тя вдигна глава. В следващия миг две фигури се извисиха пред нея, непознати, смътно излъчващи някаква заплаха. Тя се скова и само впери в тях безмълвен поглед.

— Елена — нервно я заговори по-дребната фигура, опряла ръце на хълбоците си, — понякога се безпокоя за теб, наистина много се тревожа.

Елена примигна, а после се засмя. Бяха Бони и Мередит.

— Какво трябва да направи човек, за да остане сам? — попита ги, след като седнаха до нея.

— Кажете ни да си вървим — предложи ѝ Мередит, но Елена само сви рамене. Мередит и Бони често се отбиваха да я търсят тук в първите месеци след автомобилната катастрофа. Внезапно изпита радост, че са дошли и благодарност за загрижеността им. Не се разсърди дори за това, че двете разбраха, че е плакала, затова прие с благодарност смачканата кърпичка, която Бони ѝ подаде, за да избърше

сълзите си. После трите постояха така заедно, смълчани, загледани в разлюлените от вятъра дъбове по края на гробището.

— Много съжалявам за случилото се в училище — заговори накрая Бони съвсем тихо. — Беше наистина ужасно.

— А пък твоето второ име е тактичност — смъмри я Мередит. — Не може да е било чак толкова зле, Елена.

— Ти не беше там. — При спомена я обля гореща вълна. — Беше ужасно. Но вече не искам да мисля за това — добави равнодушно, ала в гласа ѝ неволно прозвуча предизвикателна нотка. — Приключих с него. Вече не го искам.

— Елена!

— Не го искам, Бони. Явно той си мисли, че е твърде велик за... за простите американци. Така че може да си свали дизайнерските очила и да си ги...

Другите две момичета се засмяха. Елена избърса носа си и поклати глава.

— Е, поне учителят Танър днес май беше в по-добро настроение — каза тя на Бони с явното желание да смени темата на разговора.

Бони придоби страдалчески вид.

— Знаете ли, че той ме накара да се запиша да съм първа поред на устното изпитване? Макар че всъщност никак не ми пука. Избрала съм темата за друидите и...

— За какво?

— За дру-и-ди-те. Онези древни магьосници, които са изградили Стоунхендж и са вършили всякакви други магии в древна Англия. Аз съм произлязла от тях и затова съм медиум.

Мередит изсумтя, но Елена се намръщи, втренчена в стръка трева, който въртеше между пръстите си.

— Бони, наистина ли вчера видя нещо на дланта ми? — попита рязко тя.

Бони се поколеба, преди да ѝ отговори.

— Не зная — промълви тя накрая. — Аз... аз си помислих, че видях нещо. Но понякога моето въображение ме подвежда.

— Тя знаеше, че си тук — неочаквано се намеси Мередит. — Аз си мислех да надникнем в сладкарницата, но Бони каза: „Тя е отишла на гробището.“

— Така ли съм казала? — Бони не изглеждаше много удивена, но все пак се развълнува. — Е, ето че наистина те намерихме тук. Баба ми от Единбург е имала ясновидски способности и аз съм ги наследила от нея. Винаги се предават през едно поколение.

— И си потомка на друидите — заяви Мередит с предвзето надут тон.

— Ами да, истина е! В Шотландия почитат старите традиции. Вие двете няма да повярвате на какво е била способна моята баба. Можела да предскаже за кого ще се омъжиш и кога ще умреш. На мен например ми предрече, че ще умра в ранна възраст.

— Бони!

— Така ми каза. Ще легна в ковчега си млада и красива. Не мислите ли, че е много романтично?

— Не, не мисля. Мисля, че е отвратително — отсече Елена. Сенките се удължиха, а вятърът стана по-студен.

— А за кого ще се омъжиш, Бони? — ловко измести темата Мередит.

— Не зная. Моята баба ми разказа за ритуала, чрез който може да се разбере името му, но аз никога не съм го изпробвала. Разбира се — Бони изпъчи гърди, — той трябва да е ужасно богат и безупречно красив. Като нашия загадъчен чернокос непознат, примерно казано. Особено ако никоя друга не го пожелае. — Стрелна закачливо Елена с поглед.

Приятелката ѝ обаче отказа да захапе въдицата.

— Какво ще кажеш за Тайлър Смолуд? — промърмори тя с напълно невинен вид. — Неговият баща със сигурност е достатъчно богат.

— Пък и не изглежда зле — съгласи се Мередит с престорено сериозен вид. — Този избор, разбира се, си струва само ако обичаш животните, особено самците с големи бели зъби.

Момичетата се спогледаха и след миг трите едновременно прихнаха в смях. Бони запрати шепа трева към Мередит, която в отговор я замери с едно глухарче. В разгара на играта Елена си каза, че сега всичко с нея е наред. Отново се чувстваше както винаги досега, не някоя изгубена или странстваща душа, а Елена Гилбърт, кралицата на красотата в гимназия „Робърт Е. Лий“. Измъкна тъмнорозовата панделка от косата си и тя се разпиля около лицето ѝ.

— И аз избрах *моята* тема за устния изпит — обяви тя, докато гледаше с присвити очи как Бони измъква стръкчетата трева, полепнали по къдриците ѝ.

— И каква ще е тя? — интересува се Мередит.

Елена вдигна брадичка и зарея поглед към небето над хълма, обагрено в червено. Пое замислено дъх и изчака още един миг, за да засили напрежението.

— Италианският ренесанс.

Бони и Мередит впериха изумени погледи в нея, после се спогледаха и отново прихнаха.

— Аха — рече Мередит, когато се умориха да се кискат. — Значи тигрицата се завърна.

Елена се усмихна победоносно. Самоувереността ѝ се бе завърнала. И макар че сама не го разбираше, поне едно знаеше със сигурност: нямаше да позволи на Стефан Салваторе да се измъкне жив.

— Добре — оживено изрече тя. — А сега ме чуйте добре. Никой, освен вас не бива да знае за това, иначе ще стана за смях на цялото училище. А пък Каролайн само ме дебне, за да използва всеки удобен случай да ми се присмива. Но аз все още го искам и ще го имам. Засега не зная как ще стане, но ще го направя. Но докато не измисля план за действие, ще се държим подчертано пренебрежително с него и ще му покажем, че не е добре дошъл тук.

— О, ние *трите*, така ли?

— Да, ние. Ти не можеш да го имаш, Бони. Той е мой. И освен това трябва да съм сигурна, че мога да разчитам на вас.

— Почакай за минута — прекъсна я Мередит и очите ѝ блеснаха. Откопча иглата от блузата си, вдигна палец и бързо го прободете. — Бони, подай ми ръката си.

— Защо? — запита Бони, вперила подозрителен поглед в иглата.

— Защото искам да се омъжа за теб. А ти защо мислиш, глупачке?

— Но... но... Ох, добре, де. Оу!

— Сега е твой ред, Елена. — Мередит чевръсто заби иглата и в пръста на Елена, след което изцеди от раната капка кръв. — Сега — продължи тя, гледайки двете си приятелки с искрящи от възбуда очи — всички ние ще притиснем окървавените си пръсти и ще се закълнем.

Особено ти, Бони. Ще положим клетва да пазим тази тайна и да правим всичко, за което ни помоли Елена, ако е свързано със Стефан.

— Слушай, кървавата клетва е нещо много опасно — започна да протестира Бони с напълно сериозен вид. — Това означава да спазваш клетвата си независимо какво ще се случи, без оглед на всичко останало, Мередит.

— Зная — кимна мрачно Мередит. — Тъкмо заради това искам да се закълнеш по този начин. Не съм забравила какво се случи с Майкъл Мартин.

— Това беше преди години — възрази й Бони и присви лице в недоволна гримаса. — Пък и ние скъсахме почти веднага и... Уф, добре де. Ще се закълна. — Затвори очи и изрече тържествено: — Кълна се да пазя тази тайна и да сторя всичко, което Елена ще поиска от мен заради Стефан.

На свой ред Мередит също изрече клетвата. А Елена, загледана в бледите сенки от съединените им пръсти в падащия здрач, си пое дълбоко дъх и заяви с тих глас:

— А аз се заклевам да не намеря покой, докато той не бъде мой.

През гробището повя хладен вятър, разроши косите на момичетата и разпръсна сухите листа по земята. Бони ахна и се отдръпна, после всички се озърнаха, леко настръхнали, а накрая нервно се присмяха на страховете си.

— Вече се стъмни — сепна се Елена.

— По-добре да си тръгваме — предложи Мередит, изправи се и отново закрепил иглата на мястото й. Бони също се изправи и засмука върха на пръста си.

— Довиждане — едва чуто изрече Елена, обърнала се с лице към надгробния камък. Върху пръстта аленееше оставеното от нея цвете. Остави до него панделката си, обърна се и кимна на Бони и Мередит: — Да тръгваме.

Трите се насочиха мълчаливо нагоре по хълма към тънещата в руини стара църква. Скрепената с кръв клетва ги бе изпълнила с чувството, че са извършили тържествен обет. Като минаха покрай развалините на църквата, Бони потръпна. Слънцето вече беше залязло, въздухът застудя, а вятърът се усилваше. Всеки нов порив изтръгваше тревожен шепот от тревата и брулеше листата на надвисналите над тях стари дъбове.

— Студено ми е — промълви Елена, спря се за миг пред тъмната дупка, където някога е била вратата на църквата, и погледна надолу по склона.

Луната още не беше изгряла. Различаваха се само смътните очертания на старото гробище и моста Уикъри зад него. Старото гробище датираше от времето на Гражданската война, затова върху много от надгробните камъни бяха изписани имена на войници. Но сега бе запустяло и изоставено. По гробовете растяха само бурени и върби, а по гранитните плочи се виеха диви лози. Гледка, която Елена никога не бе харесвала.

— Изглежда различно, не мислите ли? Искам да кажа сега, когато притъмня — заговори неспокойно тя. Не знаеше как точно да им обясни какво всъщност имаше предвид, но това не бе място, където ѝ се искаше да бъде.

— Можем да го заобиколим — обади се Мередит. — Но това ще увеличи пътя ни с още двадесет минути.

— Аз пък нямам нищо против да минем оттук — изрече Бони и с мъка преглътна. — Винаги съм повтаряла, че искам да ме погребат в старото гробище.

— Ще престанеш ли да дрънкаш за погребения! — викна ѝ Елена и пое забързано надолу по склона на хълма. Но колкото по-нататък напредваше по тясната пътека, толкова по-зле се чувстваше. Забави крачка, за да могат Бони и Мередит да я настигнат. Когато приближиха първия надгробен камък, сърцето ѝ заби още по-силно. Опита се да не обръща внимание на мрачната гледка, но цялата ѝ кожа настръхна, дори малките косъмчета по ръцете. Между всеки два поредни повея на вятъра звуците сякаш се усилваха многократно... дори стъпките им по осеяната с нападали листа пътека отекваха тревожно.

Тъмния силует на рушащата се църква вече бе зад тях. Тясната пътечка криволичеше между обраслите с лишей надгробни плочи, много от които бяха по-високи от Мередит. Достатъчно големи, за да се скрие някой зад тях, помисли си обзетата от неясно безпокойство Елена. Някои от надгробните камъни бяха килнати като например този с херувима, приличащ на истинско бебе, като се изключи това, че главата му беше паднала върху пръстта до тялото. Широките гранитни

очи на главата бяха празни и безизразни. Елена не можеше да откъсне втренчения си поглед от нея, а сърцето ѝ лудешки затуптя.

— Защо спряхме? — попита Мередит.

— Аз просто... съжалявам — промърмори Елена, но едва се обърна и отново се вцепени. — Бони, какво става?

Бони се взираше в гробището, с отворени устни, с широко разтворени безизразни очи като очите на падналата глава на херувима. Страх прониза Елена.

— Бони, престани. Стига! Не е смешно.

Бони обаче не ѝ отговори.

— Бони! — извика Мередит. Двете с Елена се спогледаха изумено и внезапно Елена проумя, че веднага трябва да се махне оттук. Втурна се надолу по пътеката, обаче един странен глас заговори зад гърба ѝ и тя трескаво се извърна назад.

— Елена — произнесе гласът. Не, не беше гласът на Бони, обаче идваше от устата на Бони. Смъртнобледа сред мрака, Бони продължаваше да се взира в гробището. Лицето ѝ бе безизразно.

— Елена — отново заговори гласът и добави, когато главата на Бони се извърна към нея, — там те чака някой.

Елена така и не разбра какво се случи през следващите няколко минути. Сякаш нещо се движеше сред тъмните прегърбени форми на паметниците, шумеше и се издигаше над тях. Елена изпищя, след нея веднага се разкрещя и Мередит и когато двете момичета хукнаха напред, Бони също ги последва, пищейки и тичайки с все сила.

Елена тичаше по тясната пътека, препъвайки се в камъните и храстите наоколо. Бони, задъхана, едвам я следваше, а Мередит — винаги хладнокръвната и цинична Мередит — сега почти не можеше да си поеме дъх. Внезапно проехтя оглушителен трясък и нещо изграчи сред клоните на дъба над главите им. Елена хукна още по-бързо.

— Зад нас има нещо! — изпищя пронизително Бони. — О, Господи, какво става?

— Давай направо към моста — задъхано изкрещя Елена въпреки пламтящите си от напрежението гърди. Не знаеше защо, но усещаше инстинктивно, че трябва да стигнат там. — Не спирай, Бони! Не поглеждай назад! — Сграбчи ръкава на другото момиче и го задърпа.

— Не мога повече — изхлипа Бони и залитна настрани, забавяйки крачките си.

— Можеш! — озъби ѝ се Елена, отново сграбчи ръкава ѝ и я принуди да продължи да тича. — Хайде! *Хайде!*

Пред тях проблесна сребриста вода. Между дъбовете се откри малка поляна, а мостът беше точно зад нея. Краката на Елена се подгъваха, дъхът ѝ излизаше със свистене от гърлото, но не можеше да си позволи да забави ход. Вече виждаше дървените греди на моста. Оставаха само седем метра, пет метра, три метра.

— Успяхме! — простена Мередит, когато стъпките им затрополяха по гредите на моста.

— Не спирай! Трябва да стигнем до другия бряг!

Мостът заскърца под краката им, когато се втурнаха по него, като стъпките им отекваха сред плискащата се вода. Когато скочи и цопна в една мръсна локва на отсрещния бряг, Елена най-последно пушна ръкава на Бони и позволи на изтощените си нозе да спрат.

Мередит се преви на две, опряла ръце на бедрата си, дишайки дълбоко. Бони още плачеше.

— Какво беше това? Ох, какво беше? — заговори трескаво тя. — Още ли ни преследва?

— Не, вече всичко е наред — прошепна Елена. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и цялата трепереше, но поне горещото стягане в гърлото бе изчезнало. Реката шумеше, а водите ѝ се вихреха сред тънещите в мрак бързеи. — Тук не може да ни стигне — добави тя.

Мередит я изгледа втренчено, после отмести поглед към другия бряг, затулен от нагъсто надвисналите клони на дъбовете, а накрая отново се извърна към Бони. Облиза устните си и леко се засмя.

— Разбира се. То не може да ни последва. Но все пак е по-добре да се прибираме у дома, нали? Освен ако не искаме да прекараме нощта тук.

Някакво неясно чувство разтърси Елена.

— Не и тази нощ, благодаря — отговори тя. Обгърна с ръка Бони, която още хълцаше. — Всичко е наред, Бони. Вече сме в безопасност. Хайде, да вървим.

Мередит отново се обърна, за да огледа реката.

— Знаеш ли, аз нищо не видях там — каза тя. Гласът ѝ вече звучеше по-спокойно. — Може би изобщо не е имало нищо зад нас.

Навярно просто се паникьосахме ненужно и сами се изплашихме. С малката помощ на присъстваща тук жрица на друидите.

Елена не каза нищо, когато отново тръгнаха, рамо до рамо по прашния път. Но въпросите не спираха да се тълпят в главата ѝ. Въпроси без отговори.

Огромната пълна луна пръскаше сиянието си, когато Стефан се върна в пансиона. Беше замаян както от умората, така и от голямото количество кръв, която бе погълнал. Отдавна не се беше насищал толкова обилно. Но изригването на импулса от дива Сила в гробището го бе довело едва ли не до лудост, бе разтърсило вече отслабналия му самоконтрол. Все още не бе сигурен откъде се бе появила Силата. От скривалището си сред сенките бе наблюдавал момичетата, когато страстта изригна в него и принуди момичетата да побягнат. А той остана раздвоен между страха да не паднат в реката и желанието да проучи Силата и да открие източника ѝ. Накрая я последва, защото не можеше да понесе мисълта тя да бъде наранена.

Нещо черно размаха криле сред гората, когато трите момичета достигнаха до моста, осигуряващ безопасността им. Но дори изострените от нощните бдения сетива на Стефан не успяха да разпознаят какво бе това. Все пак остана загледан в тази посока, докато тя и другите две момичета не поеха по пътя, водещ до града. Едва тогава отново се върна на гробището.

Сега то беше пусто, прочистено от това, което доскоро е било там. На земята бе останала само една тънка копринена лента, която за очите на простосмъртните би изглеждала сива в мрака. Но той виждаше истинския ѝ цвят и като я стисна между пръстите си, я поднесе бавно към устните си. Тогава усети уханието на косата ѝ.

Спомените отново го връхлетяха. Почувства се толкова зле, когато хладното сияние на ума ѝ дразнеше съзнанието му. Но да бъде в една и съща класна стая с нея в училището, да усеща присъствието ѝ зад себе си, да вдъхва нежното ухание на кожата ѝ, обгръщащо го отвсякъде, се оказа много повече, отколкото можеше да понесе.

Чуваше всяко нейно вдишване, долавяше топлината на дъха ѝ, сгряваща съвсем леко гърба му. Струваше му се дори, че чува биенето на сърцето ѝ. И накрая за свой ужас откри, че е безсилен пред копнежа. Езикът му облизваше напред–назад кучешките му зъби, докато се

наслаждаваше на болезненото удоволствие, което се натрупваше в тях, насърчаваше го. Нарочно остана така, наострил обонянието си, за да вдъхва уханието ѝ, да позволи на виденията да го обземат, за да завладеят изцяло съзнанието му. Колко нежна можеше да бъде кожата на врата на едно момиче, как неговите устни отначало щяха да я погалят също тъй нежно, обсипвайки я с леки целувки тук и там, докато не достигне жадуваната вдлъбнатина на гърлото ѝ. Мястото, където ударите на сърцето ѝ най-силно отекуват под деликатната кожа. И как най-после ще разтвори устни, за да оголи остриите си като кинжали зъби, които отдавна го боляха, и ще...

Не. Сепна се от унеса си с рязко движение. Сърцето му биеше като побесняло. Цялото му тяло трепереше. Току-що бе свършил часът и целият клас се втурна навън. Оставаше му само да се надява никой да не го е следил отблизо.

Когато тя го заговори, той не можа да повярва, че беше в състояние да я гледа лице в лице, докато вените му изгаряха и цялата му горна челюст се стягаше от болка. За миг се изплаши, че ще изгуби контрол върху тялото си, че ръцете му ще се вкопчат в раменете ѝ и че ще я обладае пред всички присъстващи. Нямаше представа как да се измъкне от този капан. След малко успя все пак да пренасочи енергията си, за да се извини с непоколебим тон, смътно съзнаващ, че в никакъв случай не бива да използва Силите. Нямаше значение, защото дори и без тях той във всяко едно отношение превъзхождаше простосмъртните момчета, които сега се опитваха да го надиграт на футболното игрище.

Зрението му бе по-остро, рефлексите по-бързи, мускулите по-силни. Точно тогава обаче една ръка го шляпна по гърба и гласът на Мат проехтя в ушите му:

— Поздравления! Добре дошъл в отбора!

Като се вгледа в това честно усмихнато лице, Стефан бе обзет от срам. Ако знаеше само кой съм аз всъщност, нямаше да ми се усмихваш така сърдечно, помисли си мрачно той. Ще спечеля това състезание чрез измама. А момичето, което обичаш — защото я обичаш, нали? — точно сега изцяло е обсебило мислите ми.

Тя остана в мислите му въпреки усилията му през този следобед да я пропъди от съзнанието си. Слепешката бе бродил из гробището, изтласкан от гората под въздействието на Сила, която не можеше да

проумее. Веднъж, след като я бе видял, трябваше непрекъснато да се бори със себе си, да се опитва да се пребори с желанието си, докато Силата принуди нея и приятелките ѝ да се спасяват с бягство. И тогава той се бе завърнал у дома... но само за да се нахрани. След като изцяло бе изгубил контрола върху себе си.

Не можеше да си спомни какво точно се бе случило, как бе позволил да се стигне дотам. Този проблясък на Силата бе започнал именно тогава, пробуждайки в него желаниа, които искаше да останат погребани завинаги. Нуждата от лова. Копнежът по преследването, дивата наслада да усещаш страха на жертвата и варварският триумф при убийството ѝ. Години... не, не години, а столетия бяха изтекли, откакто не бе изпитвал тази нужда с толкова пронизваща мощ. Вените му пламтяха. Мислите му се обагриха в червено: жадуваше за горещия вкус на плътта, за първичния трепет, за кръвта. За струите прясна кръв.

Пристъпи на една-две крачки след момичетата, докато възбудата още го разтърсваше. Кой знае какво щеше да се случи, ако не бе подушил миризмата на стареца. По-добре беше да не мисли повече за това. Но когато стигна до края на моста, ноздрите му настръхнаха от острата отличителна миризма на човешка плът.

Човешка кръв. Най-прекрасният еликсир, забраненото опияняващо вино. Много по-упойващо от всяка спиртна напитка, парещата есенция на самия живот. А той бе толкова изтощен от съпротивата срещу своята жажда за кръв.

И тогава нещо помръдна по брега под моста, нещо, смътно приличащо на купчина захвърлени стари дрипи. В следващия миг Стефан гъвкаво като котка скочи до купчината. Протегна ръка, за да отдръпне дрипите и да разкрие едно сбръчкано лице и мършав врат. Той тутакси присви устни и оголи зъбите си.

И повече никакви други звуци не се чува, освен шумното мляскане, докато се хранеше.

Сега, докато се изкачваше по стъпалата към главния вход на пансиона, където напоследък живееше, той се опита да не мисли за това, да не мисли и за нея — за момичето, което го изкушаваше с топлината си, с живота си. Тя бе единствената, за която копнееше, но трябваше да го преодолее. Да, трябваше да задуши още в зародиш всички подобни мисли, преди отново да го обсебят. За свое добро. И за

нейно. Иначе би превърнал в действителност най-лошите ѝ кошмари, макар че тя въобще не подозираше за това.

— Кой е там? Ти ли си, момче? — провикна се дрезгав глас. Една от вратите на втория етаж се отвори и от нея надникна посивяла глава.

— Да, синьора... госпожо Флауърс. Съжалявам, ако съм ви обезпокоил.

— А, за да ме обезпокоиш, е нужно нещо повече от скърцането на дъските по пода. Заклучи ли вратата?

— Да, синьора. Вие сте в... безопасност.

— Това е добре.

— Тук трябва да се грижим за безопасността. Никога не знаеш какво може да изскочи от гората, нали? — Той набързо погледна към усмихнатото ѝ дребно лице, заобиколено от посивели кичури, но с живи, бързо стрелкащи се очи. Дали те не криеха някаква тайна?

— Лека нощ, синьора.

— Лека нощ, момче. — Тя затвори вратата.

Щом се прибра в стаята си, той се тръшна на леглото и се загледа в ниския скосен таван.

Обикновено нощем се чувстваше неспокоен, тъй като за него не беше обичайното време за спане. Но тази вечер се чувстваше доста уморен. Толкова много енергия му костваше да се изправя срещу слънчевата светлина, пък и обилното хранене още повече засили летаргията му. И скоро след това той вече не виждаше надвисналия над него белеещ се таван, въпреки че не беше заспал.

Хаотични откъслечи от спомени затанцуваха в съзнанието му. Катрин, толкова прелестна онази вечер край фонтана. Лунните лъчи посребряваха бледо-златистата ѝ коса. Колко горд се чувстваше тогава да седи до нея, да бъде този, с когото тя сподели своята тайна...

— Но никога ли не можеш да излизаш на слънчева светлина?

— *Мога*, но само ако нося това. — Тя вдигна малката си бяла ръка и на лунната светлина засия пръстенът ѝ с лапис лазули. — Само че слънцето така ме уморява. Никога не съм била силна.

Стефан я погледна — деликатните черти, нежното тяло. Тя приличаше на крехка порцеланова статуетка. Не, никога не е била силна.

— В детството си често боледувах — продължи Катрин с по-тих глас, унесено заглеждана във вълните на водата във фонтана. — При

последното ми заболяване лекарят заяви, че няма да оживея. Помня как баща ми се разплака. Помня още как лежах в моето голямо легло, прекалено изтощена, за да мога да помръдна дори. Всяко вдишване ми костваше такова болезнено усилие. Бях безкрайно тъжна при мисълта, че скоро ще напусна този свят. И ми беше студено, толкова студено. — Тя потръпна, но после се усмихна.

— Но какво се случи, за да се промени всичко това?

— Събудих се внезапно посред нощ и зърнах Гудрен, моята прислужница, изправена над леглото ми. А после, като се отдръпна настрана, видях един непознат мъж, когото тя беше довела в стаята ми. Изплаших се. Името му беше Клаус. Бях слушала хората от селото да говорят за него, че бил самият дявол. Изкрещях на Гудрен да ме спаси, но тя само стоеше отстрани и гледаше. Когато той притисна уста към шията ми, си помислих, че ще ме убие.

Тя млъкна. Стефан впери ужасен поглед в нея, преливащ и от състрадание, а тя му се усмихна успокояващо.

— Но после не се оказа толкова ужасяващо. Отначало леко ме заболя, ала после болката бързо стихна. А след това усещането дори стана приятно. Когато ми даде да пия от неговата кръв, се почувствах по-силна, отколкото през най-добрите ми дни от месеци насам. И така ние дочакахме утрото. Когато лекарят пристигна, не можа да повярва, че можех да се изправям и да говоря. Татко веднага го обяви за чудо и пак се разплака, но този път от щастие. — Лицето ѝ помръкна. — Скоро ще се наложи да се разделя с него. Един ден той ще осъзнае, че не съм пораснала с нито един час, откакто се излекувах от онази болест.

— И никога няма да пораснеш?

— Не. Това е чудо, Стефан! — Тя се взря в него с вид на дете, обзето от буйна радост. — Завинаги ще си остана млада и никога няма да умра! Можеш ли да си го представиш?

Той обаче не можеше да си я представи друга, различна от тази, която бе сега — прелестна, невинна, свършена.

— Но ти... отначало не се ли изплаши?

— Да, отначало се страхувах. Обаче Гудрен ми показа как да го правя. Именно тя ме посъветва да нося този пръстен, за да ме предпазва от слънчевата светлина. Докато лежах в леглото, тя ми

донесе топла напитка — смес от вино, мляко и подправки. После започна да ми носи дребни животни, уловени от сина й.

— Но... не и хора?

— Разбира се, че не. — Смахът й отекна звънко. — Дори от един гълъб мога да получа всичко, от което се нуждая. Гудрен ми обясни обаче, че ако искам да притежавам повече сила, трябва да пия човешка кръв, защото жизнената есенция на хората била по-силна. Клаус също се зае да ме убеждава, дори искаше отново да си разменяме кръв. Но аз казах на Гудрен, че не копнея да се сдобия със сила. А колкото до Клаус... — Тя замлъкна и сведе гъстите си мигли, преди да продължи, но още по-тихо от преди: — Не мисля, че това е нещо, което може да бъде предприето така лесно. Ще поема човешка кръв само когато намеря истински спътник в живота — този, който ще бъде до мен във вечността. — И тя го погледна сериозно.

Стефан й се усмихна. Главата му се замая, щеше да се пръсне от гордост. Едва се сдържа да не покаже колко щастлив се чувства в този миг.

Но това беше преди брат му Деймън да се върне от университета. Преди Деймън да се завърне у дома и да зърне искрящите като диаманти сини очи на Катрин.

Изтегнат на леглото си в стаята си с прихлупения таван, Стефан простена. После мракът го обгърна в потайните си дълбини и нови образи се изредиха в съзнанието му.

Сред тях изобилстваха хаотични проблясъци от миналото, откъслечни и непоследователни случки. Възприемаше ги по-скоро като отделни сцени, краткотрайно осветени като от мигновени, но ослепителни светкавици. Лицето на брат му, изкривено в гримаса от нечовешка ярост. Сините очи на Катрин, искрящи и танцуващи, докато тя се въртеше в пируети с новата си бяла бална рокля. Проблясъкът на нещо бяло под лимоненото дърво. Усещането, че държи шпага в ръката си. Викът на Джузепе, долетял нейде отдалеч. И пак лимоненото дърво. Не биваше да отива зад това лимонено дърво. Отново съзря лицето на Деймън, само че този път брат му се смееше необуздано. Смееше се, продължаваше да се смее, но със звук като стържене на счупено стъкло. И лимоненото дърво се приближаваше все повече...

— Деймън... Катрин... *не!*

Подскочи рязко в леглото си.

Прокара през косата треперещите си ръце, за да се опита да успокои дишането си.

Ужасен сън. Много отдавна го измъчваха подобни кошмари, но този път сънят като че бе най-дългият от всички досегашни. В съзнанието му отново се изредиха последните секунди от съня и той отново видя лимоненото дърво, отново чу смеха на брат си.

Отекна толкова ясно в съзнанието му. Внезапно, без да възнамерява да го стори, Стефан се озова до отворения прозорец. Нощният въздух охлади лицето му, щом надникна в сребристия мрак навън.

— *Деймън?* — Опита се да открие къде е източникът на Силата. После замря абсолютно скован, заслушан във всички свои сетива.

Ала не усети нищо, никакво раздвижване, което да му подскаже отговора. Наблизо прелетяха две нощни птици. В гората дебнещите през нощта животни се бяха отдали на своите потайни занимания.

Въздъхна горчиво и отново се обърна назад. Отстъпи навътре в стаята. Може би грешеше за този смях; може би бе сбъркал дори и за заплахата в гробището. Всичко тук, във Фелс Чърч, тънеше в покой и тишина и той трябваше да се опита да подражава на това, което вършеха тукашните обитатели. Но първо се нуждаеше от сън.

5 септември

(всъщност е началото на 6 септември, понеже вече стана един през нощта)

Мило дневниче,

След малко трябва да се върна в леглото. Само преди няколко минути се събудих, понеже ми се стори, че някой вика, но сега къщата е замряла в пълна тишина. Толкова странни неща се случиха тази вечер, че нервите ми май са опънати до край.

Като се събудих, поне бях наясно какво да предприема относно Стефан. Всичко изникна изведнъж в главата ми. Още утре ще се заема с план Б, фаза първа.

Очите на Франсес блестяха, а бузите ѝ бяха силно поруменели, когато се приближи до трите момичета, насядали около масата.

— О, Елена, трябва да чуеш това!

Елена ѝ се усмихна учтиво, ала в никакъв случай не и приятелски. Франсес сведе глава до ухото ѝ и кафявата ѝ коса закри челото ѝ.

— Искам да кажа... мога ли да седна до теб? Току-що чух най-страхотния слух за Стефан Салваторе.

— Седни — любезно я покани Елена. — Но — добави тя, като отхапа от франзелата си — ние всъщност никак не се интересуваме от подобни новини.

— Ама ти?... — вторачи се в нея Франсес. После погледна към Мередит, а накрая и към Бони. — Шегувате се, момичета, нали?

— Въобще не се шегуваме. — Мередит забучи вилицата в зеления боб в чинията си и се вторачи замислено в него. — Днес си имаме други занимания.

— Точно така — потвърди Бони след кратко забавяне. — Знаеш ли, всичките тези слухове за Стефан са вече остарели. Минала работа. — И се наведе, за да разтрие глезена си.

Франсес изгледа Елена умолително.

— Но аз си мислех, че искате да узнаете всичко за него.

— От най-обикновено любопитство — обясни ѝ Елена. — В края на краищата той е нов в училището ни и исках да го приветствам като добре дошъл във Фелс Чърч. Но аз, разбира се, трябва да си остана лоялна спрямо Жан-Клод.

— Жан-Клод?

— Да, Жан-Клод — повтори Мередит, повдигна вежди многозначително и въздъхна.

— Жан-Клод, естествено — игриво потрети Бони.

С деликатно движение само с палеца и показалеца Елена измъкна една снимка от раницата си.

— Ето тук той е застанал пред вилата, в която бяхме отседнали. Това беше точно преди да откъсне едно цвете, за да ми го поднесе и да каже... Е — усмихна се тя с нюанс на загадъчност, — това са думи, които не мога да си позволя да повторя.

Франсес се вторачи в снимката. На нея се виждаше загорял млад мъж, гол до кръста, застанал пред един храст хибискус, срамежливо

усмихнат.

— Той е по-голям от теб, нали? — попита с уважение тя.

— Разбира се, на двадесет и една е. — Елена погледна над рамото си. — Леля ми никога не би го одобрила, затова няма да ѝ кажа нищо, преди да се дипломирам. Пишем си тайно.

— Колко романтично — задъхано изрече Франсес. — На никого няма да кажа, обещавам. Но за Стефан...

Елена я удостои с усмивка на превъзходство.

— Ако ще трябва да избирам от европейската кухня, бих казала, че винаги ще предпочета френската пред италианската. — Обърна се към Мередит. — Нали така?

— М... хм... Винаги — Мередит и Елена се спогледаха, многозначително усмихнати, преди Мередит да се обърне към Франсес. — Не си ли съгласна?

— О, да — припряно кимна Франсес. — И аз съм за френската кухня. Винаги. — Тя се усмихна разбиращо и кимна още няколко пъти, преди да стане и да си тръгне.

Когато се отдалечи, Бони промърмори със сърцераздирателна интонация:

— Е, това вече ще ме убие. Елена, ще умра, ако не чуя последните клюки.

— О, онези ли? Мога да ти ги кажа — отвърна спокойно Елена. — Тя имаше намерението да ни съобщи, че се носи слух, че Стефан Салваторе е наркоман.

— Какво! — ахна Бони, сетне избухна в смях. — Но това е абсурдно. Кой наркоман на този свят ще се облича така и ще носи тъмни очила? Искам да кажа, че той върши всичко възможно, за да привлече повече внимание към себе си... — Гласът ѝ обаче внезапно притихна, докато кафявите ѝ очи се разшириха от учудване. — Но може би той го прави тъкмо заради това. Кой би заподозрян някого, който толкова очебийно се натрапва? А освен това живее сам и е ужасно потаен... Елена! Вярно ли е?

— Не е — отсече Мередит.

— Откъде знаеш?

— Защото аз съм тази, която пусна слуха. — При вида на смаяното изражение на Бони тя се ухили и добави: — Елена ми каза да го направя.

— Оооо. — Бони изгледа Елена с възхищение. — Толкова си лукава. А мога ли да разкажа на всички, че е в последен стадий на неизлечима болест?

— Не, не можеш. Не искам някоя подражателка на Флорънс Найтингейл^[1] да се втурне да се грижи за него. Но пък можеш да разгласиш каквото си щеш за Жан-Клод.

Бони се пресегна към снимката.

— Всъщност кой е този тук?

— Градинарят. Много си пада по тези храсти хибискус. Освен това е женен и има две деца.

— Жалко — заяви съвсем сериозно Бони. — Ама ти каза на Франсес на никого да не казва за него...

— Точно така. — Елена сведе поглед към часовника си. — Което впрочем означава, че към два часа следобед примерно вече ще го знае цялото училище.

След часовете момичетата отидоха в къщата на Бони. Щом приближиха входа, ги посрещна пискливо джафкане и когато Бони отвори вратата, един много стар и много тлъст пекинез се опита да избяга навън. Името му беше Яндзъ. Толкова беше разглезен, че единствено майката на Бони можеше да се справя с него. Кучето ухапа леко глезена на Елена, докато тя минаваше край него.

Всекидневната беше мрачна заради плътните завеси и прекалено много мебели. Вътре завариха Мери — сестрата на Бони, която тъкмо освобождаваше къдравата си черна коса от шапката. Тя беше точно с две години по-голяма от Бони и работеше в клиниката във Фелс Чърч.

— О, Бони — каза тя, — радвам се, че се върна. Здравей, Елена. Здравей, Мередит.

Елена и Мередит също я поздравиха.

— Какво става? Изглеждаш уморена — каза Бони.

Мери остави шапката си върху масичката за кафе, но вместо да отговори, зададе друг въпрос:

— Снощи, когато се прибра толкова разстроена, къде каза, че си била с момичетата?

— Там, надолу, при моста Уикъри.

— Точно така си помислих и аз — въздъхна Мери. — А сега ме изслушай, Бони Маккълou. Повече кракът ти да не е стъпил там около този мост и особено късно вечер. И в никакъв случай сама. Ясно ли е?

— Но защо? — попита учудено Бони.

— Защото снощи някой е бил нападат там. Ето защо не можеш да ходиш там. А знаеш ли къде са го намерили? *Точно на брега под моста Уикъри.*

Елена и Мередит се спогледаха в недоумение. Бони вкопчи ръката си в лакътя на Елена.

— Някой бил нападат под моста? Но кой е той? И какво се е случило с него?

— Не зная. Тази сутрин един от гробарите го забелязал проснат там долу, под моста. Оказал се някакъв бездомник или поне така мисля. Вероятно е спял под моста, когато са го нападнали. И вече беше полумъртъв, когато го доведоха в клиниката. Още не е дошъл в съзнание. Може да умре.

Елена преглътна мъчително.

— Какво искаш да кажеш с това, че са го нападнали?

— Искам да кажа — отчетливо заяви Мери, — че гърлото му беше почти напълно прерязано. Загубил е невероятно количество кръв. Отначало лекарите помислили, че е бил нападат от някакво животно, но сега доктор Лоуен твърди, че е причинено от човек. И полицията смята, че този, който го е извършил, се крие на гробището. — Мери, стиснала плътно устни, изгледа поред и трите момичета. — Така че ако ти Елена Гилбърт, си *била* тогава на моста... или в гробището, тогава този човек може да е бил там заедно с теб. *Схващаш ли?*

— Не е нужно да ни плашиш още повече — обади се сломено Бони. — Разбрахме какво имаш предвид.

— Добре тогава. — Мери се наведе и предпазливо се зае да сресва косата си. — Ще си легна замалко. Не исках да ви развалям настроението. — С тези думи излезе от всекидневната.

Останали сами, трите момичета се спогледаха тревожно.

— Можеше да бъде някоя от нас — заговори тихо Мередит. — Особено ти, Елена. Нали ти отиде там сама.

Кожата на Елена настръхна. Същото болезнено тревожно чувство, което бе изпитала в старото гробище. Сякаш отново усети полъха на вятъра и видя редицата от високи надгробни камъни,

обкръжаващи я от всички страни. Слънчевата светлина и гимназията „Робърт Е. Лий“ никога не ѝ бяха изглеждали по-далечни.

— Бони — поде бавно тя, — ти видя ли някого там? И какво имаше наум, когато каза, че някой ме чакал там?

Бони я изгледа безизразно в полумрака на всекидневната.

— За какво говориш? Никога не съм казвала това.

— Напротив, каза го.

— Не, не съм. Никога не съм го изричала.

— Бони — намеси се Мередит, — и двете го чухме. Ти се беше загледала в един стар надгробен камък и тогава каза на Елена...

— Не зная за какво говорите, аз нищо не съм казвала. — Лицето на Бони се сгърчи от гняв. Очите ѝ се насълзиха. — И не искам повече да ми говорите за това.

Елена и Мередит се спогледаха безпомощно. Навън слънцето се скри зад един облак.

[1] Прочута медицинска сестра, отличила се през Кримската война с грижите си за ранените. — Бел.прев. ↑

6

26 септември

Мило мое дневниче,

Съжалявам, че толкова дълго не писах, а и наистина не мога да обясня защо не седнах да пиша... освен че се натрупаха толкова много неща, за които се чувствам изплашена да говоря, дори и на теб.

Първо трябва да споделя, че се случи нещо ужасно. В деня, в който Бони, Мередит и аз бяхме на гробището, там бил нападнат някакъв старец и едва не загинал. Полицаяте още не са открили кой е извършил нападението. Хората говорят, че старецът бил побъркан, защото когато се събудил, започнал да бълнува несвързано за някакви „очи в мрака“ сред дъбовете и други подобни измислици. Но аз си спомням какво се случи с нас онази вечер и съм много изплашена.

Всички се изплашиха, не само аз, и на всички ученици забраниха да си показват носа навън, след като се стъмни или можело да излизат само на групи. Но вече изминаха около три седмици и други нападения не последваха, така че възбудата постихна. Леля Джудит ми каза, че сигурно го е извършил някой скитник, пришълец в нашия град. Бащата на Тайлър Смолуд дори изказа предположението, че старецът може сам да се е наранил... макар че според мен по-вероятно е някой друг да го е ухапал за гърлото.

Но в момента аз съм заета най-вече с моя план Б. Поне засега всичко се развива добре. Дори получих от „Жан-Клод“ няколко писма и букет червени рози (чичото на Мередит е цветар). Май вече всички забравиха, че някога съм се интересувала от Стефан. Така престижът ми е запазен. Дори Каролайн не ми създава неприятности.

Всъщност нямам представа с какво се занимава Каролайн тези дни, пък и това не ме вълнува. Въобще не съм я срещала на обяд или след часовете; тя май напълно се е изолирала от групата, в която доскоро се подвизаваше.

В момента ме интересува само едно. Стефан.

Дори Бони и Мередит не осъзнават колко важен е той за мен. Страхувам се да го споделя с тях; опасявам се да не ме помислят за луда. В училище си надявам маската на спокойствието и самоконтрола, но вътрешно... е, с всеки изминал ден става все по-зле.

Леля Джудит започна да се тревожи за мен. Тези дни все ми повтаря, че не се храня достатъчно и е права. Не мога да се съсредоточа върху уроците в часовете, нито върху каквото и да е друго, колкото и да е забавно като например събирането на помощите за къщата на духовете. Не мога да се концентрирам върху нищо друго, защото постоянно си мисля само за него. А дори не разбирам защо.

От онзи ужасен следобед той въобще не е разговарял с мен. Но ще ти кажа нещо много странно. Често се случва да погледна към него и да уловя погледа му, насочен към мен. В часовете седим през няколко чина и за да ме погледне, му се налага да се извърти на чина си. Не се сваля с никое друго момиче, поне така на мен ми се струва, така че слухът, че бил наркоман, свърши добра работа. Случва се да изчезне някъде между часовете или след тренировките с отбора по футбол. Освен това никога не съм го виждала в столовата. Нито е канил някого на гости в стаята си в пансиона. И след училище нито веднъж не отиде в сладкарницата.

Как тогава да намеря някое място, където той да не може да избегне срещата с мен! Това се оказа сериозен проблем за осъществяването на моя план Б. Бони ми каза веднъж: „Защо не връхлети някоя гръмотевична буря, ама когато и той е с нас, та да трябва да се скрием някъде заедно?“ А пък Мередит ми подсказва, че няма да е зле колата ми да се радвали точно пред вратата на пансиона му.

Но нито една от тези идеи не е осъществима на практика. Направо ще откача, докато се опитвам да измисля нещо по-добро.

Всеки ден става все по-зле. Имам чувството, че съм обтегната пружина, която всеки миг ще се скъса. Ако в най-скоро време не измисля нещо, аз ще...

За малко щях да напиша „ще умра“.

Идеята за решението я споходи съвсем спонтанно. И се оказа много просто.

Искрено съжаляваше за Мат; отлично съзнаваше, че беше дълбоко наранен от слуховете за Жан-Клод. Той почти не разговаряше с нея след плъзването на слуха, като обикновено я поздравяваше единствено с едно забързано сухо кимване. А когато един ден тя се изпречи пред него в празния коридор пред стаята, в която щеше да се проведе часът по творческо писане, той не пожела да срещне погледа ѝ.

— Мат... — започна тя. Искаше да му каже, че това не е вярно, че никога не би излизала с друго момче, без преди това да му каже. Искаше да му обясни още, че никога не бе искала да го нарани и че сега се чувства ужасно. Но просто не знаеше как да започне. Накрая само изрече забързано „Много съжалявам“ и се обърна, за да влезе в класната стая.

— Елена — промълви той и тя се извърна. Сега я гледаше право в очите, после погледът му се задържа върху устните ѝ, плъзна се по косата ѝ. Накрая поклати глава, сякаш искаше да ѝ подсказе, че възприема всичко като някаква шега.

— Този французин наистина ли съществува? — запита я най-после с настоятелен тон.

— Не — веднага си призна Елена без капка колебание. — Сама си го измислих — добави протичко, — за да докажа на всеки, че не съм разстроена за... — Но не успя да довърши фразата си.

— ... заради Стефан — довърши той вместо нея. — Отдавна се досетих — кимна Мат. Изглеждаше едновременно по-мрачен, но в същото време в погледа му се четеше разбиране. — Виж какво, Елена,

поведението на Стефан спрямо теб се оказа доста гадно, но не мисля, че беше нещо лично. Той се държи така с всички...

— С изключение на теб.

— Не. Понякога разговаря с мен, но не и за себе си. Никога не е споделял нещо за семейството си или за това, с което се занимава извън училище. Все едно... все едно е издигнал някаква стена около себе си, която не мога да преодолея. И не мисля, че ще позволи на някого да проникне през нея. Което е много жалко, защото ми се струва, че зад стената се крие един нещастен човек.

Елена се замисли върху думите му. Образът на един уязвим и страдащ Стефан — представа, каквато не ѝ бе хрумвала досега — направо я очарова. Той винаги изглеждаше толкова самоуверен, толкова спокоен, напълно невъзмутим. Но Елена знаеше, че понякога самата тя изглежда така в очите на другите. Възможно ли бе под спокойната си външност и той да е толкова нещастен и объркан, колкото и самата тя, кралицата на гимназията?

Тогава ѝ хрумна идея, при това смешно проста. Без никакви сложни схеми, без гръмотевични бури или повредени автомобили.

— Мат — заговори внимателно тя, — не мислиш ли, че ще е за добро, ако някой успее да проникне зад тази стена? Искам да кажа, че за самия Стефан ще е по-добре. Не смяташ ли, че това ще е най-доброто, което може да му се случи? — Вгледа се напрегнато в него, защото искаше той да разбере какво се опитва да му внуши.

Мат за кратко остана загледан в нея, преди да затвори очи замалко и да поклати глава в недоумение.

— Елена, ти наистина си невероятна. Способна си да въртиш хората на малкото си пръстче, дори ми се струва, че това става, без ти самата да разбираш какво вършиш. Ето че сега се каниш да поискаш от мен нещо, което ще ти помогне да уловиш в мрежата си Стефан, а аз, какъвто съм си наивен глупак, като едното нищо ще се съглася.

— Не си глупак. Ти си джентълмен. И аз наистина ще те помоля за услуга, но единствено ако ти сам прецениш, че е уместна. За нищо на света не искам да причинявам нещо лошо. Нито на теб, нито на Стефан.

— Не искаш ли?

— Не. Разбирам как ти звучи, но е вярно. Искам само... — Тя отново замлъкна. Как можеше да му обясни какво иска, когато и тя

самата не разбираше?

— Ти искаш само всеки и всичко да се върти около Елена Гилбърт — рече горчиво Мат. — Искаш само това, което нямаш.

Шокирана, тя отстъпи назад и го погледна. Гърлото ѝ се сви, очите ѝ запариха.

— Недей — виновно заговори Мат. — Елена, не ме гледай така. Съжалявам, искрено съжалявам. — Въздъхна примирено. — Добре, какво искаш да направя? Да го завържа и да го довлека пред прага ти?

— Не. — Елена преглътна с усилие напиралите сълзи. — Искам само да го поканиш на бала по случай новата учебна година, който ще бъде следващата седмица.

Мат я изгледа безкрайно учудено.

— Искаш той да присъства на танците?

Елена кимна, без да каже нито дума.

— Добре. Мога да те уверя, че той ще бъде там. И, Елена... ти си единственото момиче, с което бих искал да отида на бала.

— Добре — каза тя Елена след кратка пауза. — И ти благодаря.

Мат продължаваше да я гледа със странно изражение.

— Не ми благодари, Елена. Това всъщност... не е нищо особено. — Тя продължи да мисли над думите му и след като той се обърна и се отдалечи по коридора.

— Не мърдай — рече Мередит и приглади кичур от косата на Елена.

— Все още си мисля, че и двамата бяха чудесни — обади се Бони откъм стола до прозореца.

— Кой? — разсеяно попита Елена.

— Сякаш не знаеш — отново заговори Бони. — Онези твои две момчета, които вчера направиха истинско чудо в последната минута. Когато Стефан улови последния пас, си помислих, че ще припадна. Или ще повърна.

— О, моля те — прекъсна я Мередит.

— А пък Мат... това момче е истински цар на терена.

— И нито един от двамата не е мой — отбеляза равнодушно Елена. Под опитните пръсти на Мередит косата ѝ се превръщаше в произведение на изкуството — блестящ водопад от златисти кичури. А

и роклята ѝ беше супер — виолетовият ѝ цвят подчертаваше теменуженото в очите. Но никога досега не бе изглеждала толкова бледа и хладна, не с порозовели от вълнение страни, а пребледняла и решителна като войник, изпратен на предната линия.

Вчера, когато на футболното игрище обявиха нейното име като кралицата на бала за новата учебна година, в главата ѝ се въртеше само една мисъл: той не може да ѝ откаже да танцува с нея. Ако изобщо дойде на празненството, нямаше как да откаже един танц на кралицата на бала. Сега, застанала права пред огледалото, тя отново си го повтори.

— Тази вечер всеки, когото пожелаеш, ще бъде твой — утешително заговори Бони. — И виж какво, когато решиш да се отървеш от Мат, може ли аз да се погрижа за него и да го утеша?

— А какво ще си помисли Реймънд? — изсумтя Мередит.

— О, *ти* можеш да утетиш *него*. Но, Елена, аз наистина харесвам Мат. И след като ти ще бъдеш със Стефан, ми се струва, че трима вече стават цяла тълпа. Така че...

— О, прави каквото искаш. Мат заслужава известно внимание. — *Но със сигурност няма да го получи от мен*, помисли си Елена. Още не можеше да повярва, че му причинява всичко това. Но точно в този момент не можеше да си позволи да се колебае; нуждаеше се от цялата си сила и концентрация.

— Готово — Мередит пъкна и последната фиба в косата на Елена. — Я ни погледни. Кралицата на бала и свитата ѝ или по-скоро част от нея. Какви сме красавици.

— Това кралското „ние“ ли е? — пошегува се Елена, но беше самата истина. Те действително бяха красиви. Роклята на Мередит беше дълга до земята, от тъмночервен сатен, събрана високо над талията и падаща на дипли по бедрата. Тъмната ѝ коса се спускаше свободно по гърба. А Бони, когато се изправи и се присъедини към останалите пред огледалото, представляваше истинска феерия от блестяща розова тафта, посипана с черни пайети.

А колкото до самата нея... Елена се огледа внимателно в огледалото и отново си каза: роклята е супер. Единствената друга фраза, с която можеше да я опише, беше „кристални теменужки“. Баба ѝ пазеше в една малка вазичка истински цветя, потопени в разтопена захар и застинали като кристали.

Момичетата слязоха заедно по стъпалата, както правеха винаги досега за всеки бал още от седми клас — единствената разлика бе, че досега Каролайн винаги бе с тях. Елена осъзна с лека изненада, че дори не знае кой ще бъде кавалерът на Каролайн за тази вечер.

Леля Джудит и Робърт — който скоро щеше да стане чичо Робърт — бяха във всекидневната заедно с Маргарет, която още беше по пижама.

— О, момичета, толкова сте красиви! — възкликна леля Джудит с поруменели страни и развълнувана, сякаш тя отиваше на бал. Целуна Елена, а Маргарет протегна ръце за прегръдка.

— Хубава си — простичко изрече четиригодишното момиченце.

Робърт също не откъсваше поглед от Елена. Примигна, отвори уста и пак я затвори.

— Какво има, Боб?

— О. — Погледна към леля Джудит със засрамено изражение. — Ами всъщност току-що ми хрумна, че нашата Елена може да си съперничи по красота с Елена от Троя.

— Красива и обречена — заключи щастливо Бони.

— Ами да. — Робърт никак не изглеждаше щастлив.

Елена не каза нищо.

Входният звънец иззвъня. Мат стоеше на стъпалата, облечен в познатото синьо спортно сако. С него беше Ед Гоф, кавалерът на Мередит за бала, и Реймънд Ернандес, кавалерът на Бони. Елена се огледа за Стефан.

— Той вероятно е вече там — рече Мат, уловил погледа ѝ. — Виж, Елена...

Но каквото и да смяташе да каже, то бе прекъснато от бърбенето на другите две двойки. Бони и Реймънд се качиха заедно с тях в колата на Мат и през целия път до училището не престанаха да си разменят остроумия и шеги.

От разтворените врати на залата се лееше музика. Елена слезе от колата и изведнъж почувства как я облива вълна на трепетно очакване. Нещо ще се случи, осъзна младото момиче, докато оглеждаше квадратната каменна сграда на училището. Свършено беше със спокойното затишие от последните няколко седмици.

Готова съм, помисли си тя. И се надяваше да е истина.

Вътре я посрещна калейдоскоп от цветове и звуци. Щом влязоха, двамата тутакси бяха заобиколени от тълпата. Отвсякъде ги обсипваха с комплименти за роклята на Елена... за косата ѝ... за цветята. Мат беше истинска легенда: втори Джо Монтана^[1], който със сигурност щеше да спечели спортна стипендия за университета.

В зашеметяваща вихрушка, сякаш на живот и смърт, Елена не спираше да търси с поглед една чернокоса глава.

Тайлър Смолуд не сваляше очи от нея, а дъхът му, лъхац на пунш и ментова дъвка, пареше врата ѝ. Приятелката му ѝ хвърляше убийствени погледи.

Елена не му обръщаше внимание с надеждата, че ще се махне.

Господин Танър мина наблизко, понесъл подгизнала картонена чаша, с вид на човек, чиято яка всеки миг ще го удужи. Сю Карсън — друга принцеса на бала на годината от горните класове — се приближи величествено и измърка няколко комплиментата за виолетовата рокля на Елена. Бони вече беше на дансинга, носеща се като трептяща звезда под светлините. Но Стефан не се виждаше никъде.

Още един полъх на ментова дъвка и щеше да повърне. Елена смушка Мат и двамата се насочиха към масата с разхладителни напитки, където треньорът Лиман обсъждаше оживено последния мач. Към тях се присъединиха други двойки и групички, с които побъбриха известно време, а после Елена и Мат се отдръпнаха, за да направят място на следващите от опашката. Сякаш наистина сме кралска двойка, помисли си насмешливо Елена. Хвърли кос поглед към кавалера си, за да види дали Мат споделя мнението ѝ. Но той се взираше някъде вляво.

Тя проследи погледа му. Там, полускрита от група футболисти, се подаваше чернокосата глава, която търсеше. Не можеше да я сбърка дори при тази слаба светлина. Прониза я тръпка, по-скоро болка, отколкото друго чувство.

— А сега какво? — попита Мат и стисна челюсти. — Започваш настъплението, така ли?

— Не. Просто ще го поканя на танц. Ако искаш, първо да танцуваме ние двамата.

Той поклати глава и тя си запроправя път през тълпата към Стефан.

Докато приближаваше към него, Елена го оглеждаше изучаващо. Черното му сако, по-елегантно и по-изискано, се отличаваше леко по кройката си от тези на останалите момчета. Под него носеше бял кашмирен пуловер. Той стоеше неподвижно, като застинал, малко настрана от групата около него. И въпреки че го наблюдаваше само в профил, тя видя, че тази вечер не носи очила.

Разбира се, той ги беше свалил по време на мача, но тя никога не го бе виждала толкова отблизо без тях. Това я накара да се почувства замаяна и развълнувана, все едно, че се намираше на бал с маски, където всеки момент маските щяха да паднат.

Фокусира поглед върху рамото му, сетне го плъзна по линията на брадичката му. В същия момент той се извърна към нея.

И в този миг тя осъзна красотата си. Не беше само роклята, нито прическата ѝ. Тя беше родена красива: слаба и стройна, величествена и прекрасна — творение от коприна и вътрешен огън. Видя как устните му се разтвориха леко, инстинктивно, а погледите им се преплетоха.

— Здравей. — Нима това бе нейният глас, толкова тих и в същото време самоуверен? Очите му бяха зелени. Зелени като листата на дъба в разгара на лятото. — Забавляваш ли се? — попита тя.

Вече да. Не го каза, но тя знаеше, че тъкмо това си мисли; четеше го в очите му, впити в нейните. Никога досега не е била толкова сигурна в силата си. Само че всъщност той не приличаше на човек, който се забавлява; изглеждаше блед, сякаш измъчван от силна болка, която не може да понесе нито миг повече.

Оркестърът подхвана някаква бавна мелодия. Той продължаваше да се взира в нея, да я изпива с поглед. Зелените му очи потъмняха, станаха почти черни от желание. Тя изпита смътното усещане, че всеки миг ще я сграбчи в прегръдките си и ще я целуне силно и страстно, без да промълви нито дума. Изведнъж се изплаши. Сърцето ѝ бясно затуптя. Сякаш тези зелени очи проникваха дълбоко в нея, достигайки до една част от нея, заровена дълбоко под повърхността — и тази част крещеше „опасност“. Някакъв инстинкт, по-древен от цивилизацията дори, ѝ нашепваше да побегне, да тича, без да се обръща.

Ала Елена не помръдна. Същата сила, която я ужасяваше, я задържаше неподвижна. Това бе нещо, което не можеше да контролира, осъзна девойката. Каквото и да се случваше, то бе отвъд

разума ѝ, нямаше нищо общо с обикновените, нормални неща. Но вече нямаше спирание, нито връщане назад и въпреки обзелия я страх, тя изпитваше облекчение. Това бе най-напрегнатото и вълнуващо преживяване, което бе изпитвала с момче, макар че всъщност нищо не се бе случило. Той просто се взираше в нея сякаш бе хипнотизиран, а тя отвръщаше на погледа му. Въздухът бе наелектризиран, все едно помежду им прехвърчаха горещи искри. Елена видя как очите му потъмняват победени. Сърцето ѝ подскочи лудо, когато той бавно протегна едната си ръка.

И тогава всичко рухна.

— О, Елена, колко си сладка — произнесе един глас и погледът на Елена се замъгли от златиста пелена. Беше Каролайн, с гъста и лъскава кестенява коса, с идеален бронзов тен, облечена в рокля от златисто ламе, подчертаваща пищно разголената ѝ плът. Тя плъзна голата си ръка под лакътя на Стефан и му се усмихна подканващо. Дватама заедно изглеждаха зашеметяващо, като двойка световноизвестни модели, озовали се с благотворителна цел на училищен бал, много по-ослепителни и изискани от всички останали.

— Тази рокличка е толкова сладка — продължи Каролайн, докато мислите на Елена продължаваха да текат на автопилот. Ръката ѝ, небрежно преплетена с тази на Стефан, ѝ казваше всичко: къде е била Каролайн по време на обяд през последни седмици, какво е правила през цялото това време. — Обещах на Стефан, че ще се отбием само за кратко и няма да стоим до края. Така че нали няма да имаш нищо против, ако го ангажирам за танците?

Елена се чувстваше странно спокойна, с изпразнено от мисли съзнание. Каза не, разбира се, че няма нищо против и проследи с поглед как Каролайн се отдалечава — една симфония в кестеняво и златисто. Стефан я последва.

Елена огледа кръга от заобикалящи я лица, сетне се извърна и се озова срещу Мат.

— Ти си знаел, че той ще дойде с нея.

— Знаех, че тя иска да бъде с него. Тя го преследваше по време на обяд и след училище, направо му се предлагаше. Но...

— Разбирам. — Все още в плен на онова необяснимо, фалшиво спокойствие, Елена зарея поглед сред тълпата и видя Бони да идва към нея, а Мередит да става от масата си. Явно бяха видели всичко. Както и

всички останали. Без да каже нито дума на Мат, тя се запъти към приятелките си и всички инстинктивно поеха към дамската тоалетна.

Вътре бе претъпкано. Мередит и Бони си бърбеха за незначителни неща, но в същото време в погледите им се четеше загриженост.

— Видя ли онази рокля? — попита Бони и скришом стисна пръстите на Елена. — Сигурно е залепила предницата с някакво суперлепило. Какво ли ще облече за следващия танц? Целофан може би?

— Или прозрачно тиксо — додаде Мередит с нисък глас. — Добре ли си?

— Да. — Елена виждаше в огледалото, че очите ѝ са прекалено блестящи, а страните ѝ покрити с ярки червени петна. Приглади косата си и се обърна.

Помещението се изпразни и трите приятелки останаха сами. Бони придърпваше нервно обсипаната с пайети панделка на кръста си.

— Може би в крайна сметка станалото не е толкова лошо — рече тихо тя. — Искам да кажа, че през последните седмици ти не си мислила за нищо друго, освен за него. Нищо чудно и да е цял месец. Така че всяко зло за добро и сега ще можеш да продължиш напред, вместо да... ами, да продължаваш да го преследваш.

„И ти ли, Бруте?“, помисли си Елена, а на глас изрече:

— Много ти благодаря за подкрепата.

— Стига, Елена, не ставай такава — намеси се Мередит. — Бони не искаше да те нарани, просто мисли...

— Предполагам, че и ти мислиш същото, нали? Е, чудесно. Значи просто ей сега ще изляза и ще си потърся нещо друго. Като например други най-добри приятелки — студено заяви Елена и излезе, като остави и двете да се взират слисано след нея.

Навън я посрещна вихър от цветове и музика. Тя беше весела и бликаща от жизненост както никога досега на училищен бал. Танцува с всички, смя се прекалено високо, флиртува с всяко момче, изпречило се на пътя ѝ.

Съобщиха името ѝ, за да се качи на сцената и да ѝ връчат короната. Елена се изправи там и се вгледа в пъстроцветната тълпа в краката си. Някой ѝ хвърли цветя, някой постави на главата короната с

изкуствени диаманти. Разнесоха се бурни ръкопляскания. Всичко премина като в мъгла.

Започна да флиртува с Тайлър, защото той се случи най-близо, когато слезе от сцената. После си спомни какво бяха направили двамата с Дик на Стефан, измъкна една роза от букета си и му я подаде. Мат гледаше отстрани със стиснати устни. Забравената дама на Тайлър за вечерта едва не се разплака на глас.

Елена усещаше силната миризма на алкохол в дъха на Тайлър, примесена с аромат на ментова дъвка. Лицето му бе зачервено и потно. Приятелите му я бяха наобиколили, смееха се високо. Тя видя как Дик наля нещо от една кафява книжна кесия в чашата си с пунш.

Никога досега не бе излизала с тази групичка. Те я приеха с радост, възхищаваха ѝ се, момчетата я отрупваха с внимание. Шегите не спираха да се сипят, а Елена се смееше на всички, дори и на най-тъпите. Ръката на Тайлър се обви около кръста ѝ и тя се засмя още по-високо. С крайчеца на окото си зърна как Мат поклати глава и се отдалечи. Момичетата се кискаха все по-пискливо, а момчетата пускаха все по-солени и цинични шегички. Тайлър бе заврял устата си във врата ѝ.

— Имам предложение — заяви той и притисна Елена по-плътено към себе си. — Хайде да отидем на някое по-готино и забавно място.

— Къде например, Тайлър? — изкрещя някой от тълпата. — Може би в къщата на баща ти?

Тайлър се ухили с широка, пиянски безгрижна усмивка.

— Не, имам предвид едно място, където можем да оставим отпечатъка си. Като например гробището.

Момичетата изпищяха. Момчетата се сръгаха един другото, все едно че се боксират.

Приятелката на Тайлър продължаваше да стои извън кръга.

— Тайлър, това е лудост — рече тя с висок и тънък глас. — Знаеш какво се случи с онзи старец. Аз няма да отида там.

— Чудесно, тогава си остани тук. — Тайлър измъкна ключовете от джоба си и ги размаха към останалите. — Кой не се страхува?

— Хей, идвам с теб — заяви Дик и думите му бяха последвани от одобрителни възгласи.

— Аз също — високо и предизвикателно се присъедини Елена. Усмихна се на Тайлър, а той едва не я вдигна високо във въздуха.

След това двамата поведоха шумната и буйна групичка към паркинга, където всички се напъхаха в колите. Тайлър свали гюрука на спортната си кола, а Елена се настани на седалката до него. Дик и едно момиче, Вики Бенет, се сгушиха на задната седалка.

— Елена! — изкрещя някой отдалеч, откъм осветения вход на училището.

— Карай! — подкани тя Тайлър и свали короната си, докато двигателят на колата изръмжа. В следващия миг гумите изсвистяха и студената нощ облъхна лицето на Елена.

[1] Прочут куотърбек от Националната футболна лига, четири пъти печелил финалите за Супербоул. — Бел.прев. ↑

Бони беше на дансинга, със затворени очи, носейки се в такт с музиката. Когато отвори очи за миг, Мередит ѝ правеше знаци отстрани. Бони вирна предизвикателно брадичка, но тъй като приятелката ѝ продължаваше да я вика, тя извъртя очи към Реймънд и се подчини на призива. Кавалерът ѝ я последва.

Мат и Ед бяха зад Мередит. Мат се мръщеше, а Ед изглеждаше смутен.

— Елена току-що си тръгна — рече Мередит.

— Тук е свободна страна — тросна се Бони.

— Но тя си тръгна с Тайлър Смолуд — настоя Мередит. — Мат, сигурен ли си, че не знаеш къде са отишли?

Младежът поклати глава.

— Бих казал, че тя заслужава това, което ѝ се случва, но донякъде и аз съм виновен — промълви мрачно. — Предполагам, че трябва да я последваме.

— И да си тръгнем от бала? — удиви се Бони. Погледна към Мередит, която беззвучно изрече „ти обеща“. — Направо не мога да повярвам — измърмори сърдито момичето.

— Не знам как ще я открием — каза Мередит, — но трябва да опитаме. — И додаде със странно колеблив глас: — Бони, ти случайно да знаеш къде може да е тя?

— Какво? Не, разбира се, че не знам. Аз танцувах. За какво иначе са танците?

— Ти и Рей останете тук — обърна се Мат към Ед. — Ако тя се върне, кажете ѝ, че сме отишли да я търсим.

— Ако ще тръгваме, по-добре е да побързаме — недоволно вметна Бони. Извърна се и в бързината едва не се сблъска с едно черно сако.

— О, извинявай — рязко изрече тя, вдигна глава и видя Стефан Салваторе. Той нищо не каза, докато тя, Мередит и Мат се запътиха

към изхода, оставяйки зад себе си Реймънд и Ед с нещастни физиономии.

Звездите блещукаха върху ледената синева на безоблачното небе. Елена се чувстваше точно като тях. Част от нея се смееше и крещеше заедно с Дик, Вики и Тайлър, надвиквайки грохота на вятъра, но друга част сякаш наблюдаваше случващото се отстрани.

Тайлър спря колата по средата на склона на хълма край развалините на старата църква. Остави включени фаровете, докато всички слязоха. Въпреки че когато потеглиха от училището, ги последваха още няколко автомобила, сега се оказа, че те са единствените, стигнали до гробището.

Тайлър отвори багажника и извади картон с шест бири.

— Още по-добре. Така ще има повече за нас. — Предложи една на Елена, която поклати глава и се опита да потисне надигащото се прилошаване в стомаха ѝ. Чувстваше, че не бива да е тук, но в никакъв случай нямаше да си го признае.

Те се изкачиха по каменистата пътека — момичетата се олюляваха на високите си токчета и се облягаха на момчетата. Когато стигнаха върха, Елена ахна, а Вики нададе тих вик.

Нещо огромно и червено бе надвиснало над хоризонта. На Елена ѝ бе нужна минута, за да осъзнае, че това е луната. Беше голяма и някак си нереална, като декор във фантастичен филм, докато издутата ѝ кръгла сфера се носеше унило, разпръсквайки зловещата си светлина.

— Прилича на голяма изгнила тиква — заяви Тайлър и запрати камък по нея. Елена се насили да му се усмихне ослепително.

— Защо не влезем вътре? — Вики сочеше с малката си бяла ръка към черната дупка, където някога е била вратата на църквата.

По-голямата част от покрива бе паднала, макар че камбанарията все още беше запазена — висока кула, издигаща се в небето. Три от стените стърчаха, а четвъртата бе висока само до колене. Навсякъде се виждаха купчини от тухли и мазилка.

Някаква светлина проблесна край лицето на Елена. Тя се извърна сепнато и видя, че Тайлър държи запалка. Той се ухили, разкривайки в мрака два реда бели зъби.

— Искаш ли да пощракаш със запалката ми?

Смехът на Елена прозвуча неестествено гръмко в опит да прикрие смущението си. Взе запалката и освети с нея вътрешността на църквата. Не приличаше на останалите гробници в гробището, макар че баща ѝ бе казвал, че е виждал подобни параклиси в Англия. Имаше вид на голяма каменна кутия, достатъчно обемиста, за да побере двата ковчега, върху чиито капаци лежах мраморни статуи.

— Томас Кийпинг Фел и Хонория Фел — прочете с тържествен глас Тайлър и махна с ръка, сякаш ги представяше. — Както се говори, старият Томас е основал църквата на Фел. Макар че по онова време фамилията Смолуд също е живеела тук. Прадядото на моя прапрадядо е живял в долината край Дроунинг Крийк...

— ... докато не го изяли вълците — довърши Дик и отметна назад глава, имитирайки вълк. Сетне се оригна шумно. Вики се изкиска. Сянка на раздразнение пробягна по красивото лице на Тайлър, но той се насили да се усмихне.

— Томас и Хонория ми изглеждат малко бледи — продължаваше да се хили Вики. — Мисля, че се нуждаят от малко цвят. — Измъкна от чантата си червило и започна да боядисва устните на женската статуя. Елена усети как ѝ се повдига. Като дете винаги бе изпитвала благоговение към бледата дама и сериозния мъж, които лежах със затворени очи и скръстени на гърдите ръце. По-късно, когато родителите ѝ загинаха, тя си ги представяше как лежат по същия начин един до друг в гробището. Но продължи да държи запалката, докато другото момиче рисуваше мустаци и клоунски нос върху лицето на Томас Фел.

Тайлър ги наблюдаваше.

— Хей, вижте колко са издокарани, а никъде не могат да отидат. — Постапи ръце върху каменния капак, наведе се и се опита да го отмести. — Какво ще кажеш, Дик? Искаш ли да ги разведем на нощна разходка? Може би до центъра на града?

Не, помисли си ужасено Елена, докато Дик избухна в гръмогласен смях, последван от пискливия кикот на Вики. Но Дик вече беше застанал до Тайлър, хванал с две ръце капака на ковчега.

— На три — рече Тайлър и започна да отброява: — Едно, две, три.

Елена бе приковала очи върху ужасяващото клоунско лице на Томас Фел. Момчетата се напъваха и ръмжаха, а мускулите им се издуваха под ризите. Но не успяха да отместят капака нито на сантиметър.

— Проклетото нещо сигурно е закрепено по някакъв начин — изсумтя сърдито Тайлър и се обърна.

На Елена ѝ примая от облекчение. Опитвайки се да изглежда невъзмутима, тя се облегна на каменния капак на гроба. И тогава се случи.

Чу стържене на камък и в същия миг усети как капакът се отмества под лявата ѝ ръка. Тежката плоча продължи да се измества настрани, карайки я да загуби равновесие. Запалката се изплъзна от ръцете ѝ и тя изпищя веднъж, после още веднъж, опитвайки се да се закрепят на краката си. Политна надолу в отворения гроб, а около нея с грохот се изви леден полъх на вятър. В ушите ѝ отекваха писъци.

Сетне изведнъж се озова навън, под лунната светлина, толкова ярка, че можеше да вижда лицата на останалите. Тайлър я държеше. Момчето се огледа като обезумяло.

— Да не полудяваш? Какво стана? — Тайлър я разтърсваше.

— Той помръдна. Капакът помръдна. Измести се и се отвори... аз не зная... почти паднах вътре. Беше студено...

Момчетата се разсмяха.

— Бедното бебче май се е побъркало от страх — заключи Тайлър. — Хайде, Дики, момчето ми, да отидем да проверим.

— Тайлър, недей...

Но те влязоха вътре. Вики се помая малко на прага, загледана в разтрепераната Елена. Тайлър ѝ махна да дойде.

— Виж — поде той, когато тя пристъпи неохотно вътре. Извади запалката и я задържа високо над мраморната статуя на Томас Фел. — Все още е затворен, виж, залепнал като муха на мед. Виждаш ли?

Елена се втренчи в идеално затворения капак на ковчега.

— Отмести се. Аз едва не паднах вътре...

— Да бе, както кажеш, бебче. — Тайлър обви ръка около раменете ѝ и я притисна към себе си. Тя вдигна глава и видя, че Дик и Вики са застанали в същата поза, само че очите на Вики бяха затворени и на лицето ѝ бе изписан блажен израз. Тайлър затърка брадичката си в косата ѝ.

— Вече бих искала да се върнем на бала — промълви безжизнено Елена.

Тайлър престана да търка брадичката си в косата ѝ, после рече:

— Както кажеш, бебче. — Погледна към Дик и Вики. — Вие двамата съгласни ли сте?

— Ние бихме искали да останем още малко — ухили се Дик. Вики се изкиска, без да отваря очи.

— Добре. — Елена се запита как двамата ще се върнат, но се остави на Тайлър да я поведе. Когато се озоваха навън, той се спря.

— Не мога да позволя да си тръгнеш, без да ти покажа надгробния камък на дядо ми. Хайде, Елена — подкани я той, когато тя понечи да възрази, — моля те, не наранявай чувствата ми. Трябва да го видиш. Това е нашата фамилна гордост и слава.

Елена се усмихна измъчено, макар да имаше чувството, че в стомаха ѝ се бе настанила ледена буца. Може би ако угоди на желанието му, той ще я изведе по-скоро оттук.

— Добре — кимна момичето и двамата се запътиха към гробището.

— Не по този път, а оттам. — В следващия миг той я поведе надолу към старото гробище. — Всичко е наред, честно, не е много далеч от пътеката. Ето там е, виждаш ли? — посочи към нещо, което блестеше на лунната светлина.

Елена ахна. Сърцето ѝ замря в гърдите. Сякаш там стоеше човек, гигантска фигура с кръгла плешива глава. Никак не ѝ се искаше да бъде тук, сред гранитни надгробни плочи, порутени и килнати от вековете. Ярката лунна светлина чертаеше странни сенки сред участъците от непрогледен мрак.

— Това отгоре е само една топка. Няма от какво да се плашиш — опита се да я успокои Тайлър и я поведе встрани от пътеката към проблясващия в тъмнината надгробен паметник. Беше изработен от червен мрамор, а голямата топка, стърчаща отгоре му, ѝ напомняше на издутата луна на хоризонта. Сега същата тази луна ги осветяваше с лъчите си, бели като мраморните ръце на Томас Фел. Елена не можа да се овладее и цялата се разтрепери.

— Бедното ми котенце, толкова е измръзнало. Трябва да го стоплим — прошепна Тайлър. Елена се опита да го избута, но той

беше прекалено силен. Обви плътно ръце около нея и я привлече към гърдите си.

— Тайлър, искам да си вървя. Искам да си тръгна сега...

— Разбира се, бебче, всички ще си тръгнем — залюля я той. — Но първо трябва да те стоплим. Господи, колко си студена.

— Тайлър, *престани!* — Досега ръцете му само я дразнеха, спираха движенията ѝ, но сега тя усети с ужас как се плъзгат хищно по кожата ѝ.

Никога досега в живота си Елена не бе изпадала в подобна ситуация — сама и далеч от всякаква помощ. Вдигна крак и насочи високото си токче към кожената му обувка, но той успя да го избегне.

— Тайлър, *свали си ръцете от мен!*

— Стига, Елена, не се дръж така, аз само искам да те стопля...

— Тайлър, пусни ме — изрече задавено момичето. Опита се да се измъкне от хватката му. Той се препъна, после я затисна с цялата си тежест, притискайки я към преплетените възли на бръшляна и усуканите около него плевели върху земята.

— Ще те убия, Тайлър — с отчаян глас заговори Елена. — Не се шегувам. *Махни се от мен!*

Той се опита да се претърколи, изкиска се внезапно, с натежали и неконтролируеми, почти безпомощни крайници.

— О, стига, Елена, не се ядосвай. Аз само искам да те стопля. Елена, Ледената принцеса, хайде да те стоплим... Вече ти е по-топло, нали? — В този миг тя усети върху лицето си горещите му влажни устни. Все още бе притисната неподвижно под него, а неприятните му лепкави целувки се придвижиха към шията ѝ. Чу се шум от разкъсване на плат.

— Олеле — избъбри Тайлър. — Съжалявам.

Елена изви глава и устните ѝ срещнаха ръката му, която непохватно я галеше по бузата. Захапа я и впи зъби в месестата длан. Захапа го силно, усети вкуса на кръвта и чу болезнения му вик. Ръката му отскочи настрани.

— Хей! Казах ти, че съжалявам! — Момчето погледна обидено към наранената си длан. После лицето му потъмня и без да откъсва поглед от ръката си, я стисна в юмрук.

Това е, помисли си Елена със странно спокойствие, сякаш всичко се случваше насън. Той или ще ме удари с все сила, или ще ме убие.

Стегна се, за да посрещне неизбежното.

Стефан устоя на изкушението да отиде на гробището. Всичко в него крещеше да не го прави. Последният път, когато отиде там, беше в нощта със стареца.

Стомахът му се сви от ужас при спомена. Би могъл да се закълне, че не е изсмукал цялата кръв на мъжа под моста, че е поел само толкова, колкото да се засити, без да му навреди. Но всичко от онази нощ, след като изпита изблика на Силата, бе замъглено и объркано. Всъщност дори не знаеше дали е имало изблик на Силата. Може би всичко е било само плод на въображението му или сън. Можеха да се случат странни неща, когато нуждата надделее над самоконтрола.

Той затвори очи. Когато разбра, че старецът бил откаран в болница и едва не е умрял, изпита неописуем шок. Как бе могъл да стигне толкова далеч? Почти да убие човек, когато не бе убивал никого, откакто...

Не искаше да мисли за това.

Сега, застанал пред портата на гробището в среднощния мрак, цялото му същество крещеше да се обърне и да си тръгне. Да се върне на бала, където бе оставил Каролайн — онова чувствено създание с бронзова плът, което бе в абсолютна безопасност, тъй като не означаваше абсолютно нищо за него.

Но не можеше да се върне, защото Елена беше на гробището. Усещаше присъствието ѝ, нарастващия ѝ страх. Елена беше на гробището и в беда, а той трябваше да я открие.

Беше стигнал до средата на склона на хълма, когато главата му изведнъж се замая. Стефан политна и с олюляване се запъти към църквата, защото тя беше единственото нещо, което виждаше по-ясно. Сякаш мозъкът му бе обвит от сива мъгла. Всяка крачка му струваше огромно усилие. Слаб, чувстваше се толкова слаб. И безпомощен срещу Силата, замайваща сетивата му.

Трябваше... трябваше да стигне до Елена. Но беше толкова слаб. Не биваше да е толкова... немощен... ако иска да помогне на Елена. Нуждаеше се... да...

Вратата на църквата зееше пред него.

Елена видя луната над лявото рамо на Тайлър. Испита някакво странно удовлетворение, че тя е последното, което щеше да види. Викът заседна в гърлото ѝ, задавен от страха.

И тогава нещо повдигна внезапно Тайлър и го запрати към надгробния паметник на дядо му.

Поне така ѝ се стори. Момичето се претърколи настрани, задъхано и треперещо. Едната ѝ ръка стисна разкъсаната рокля, а другата затърси някакво оръжие.

Но не се нуждаеше от такова. Нещо се движеше в тъмнината и тя видя човека, който бе изскубнал Тайлър от нея. Стефан Салваторе. Но това бе един непознат Стефан: красивите черти на лицето му бяха преbledнели и изкривени от ярост, зелените му очи изпускаха убийствени искри. Без дори да се движи, Стефан излъчваше такъв гняв и заплаха, че Елена се почувства по-изплашена от него, отколкото от Тайлър.

— Още когато се запознахме разбрах, че ти липсват всякакви маниери — заговори Стефан. Гласът му беше тих, студен и безучастен. И по някакъв начин я омагьоса. Не можеше да откъсне очи от него, докато той се движеше към Тайлър, който поклати замаяно глава и се опита да се изправи. Стефан се движеше като танцьор — всяко движение бе грациозно и овладяно. — Но нямах представа, че си толкова примитивен.

Удари Тайлър. Едрото момче бе замахнало с месестата си ръка, но Стефан го удари по лицето още преди ръката на Тайлър да го достигне.

Тайлър политна и падна върху съседния надгробен камък. Надигна се на колене и се изправи с усилие. Дишаше тежко, а очите му мятаха гневни мълнии. Елена видя струйката кръв, потекла от носа му. Тогава той се хвърли напред.

— Един *джентълмен* никога не натрапва компанията си — процеди Стефан и го удари странично. Тайлър отново се просна на земята, заровил лице в плевелите и храстите. Този път му трябваше повече време, за да се изправи, а кръвта течеше от двете ноздри и от устата му. Беше задъхан като подплашен кон, но отново се хвърли към Стефан.

Стефан сграбчи реверите на самото му, сетне двамата се завъртяха в убийствена схватка. Той разтърси Тайлър два пъти силно и грубо, докато двата му месести юмука се люшкаха немощно във въздуха. После Стефан пусна Тайлър.

— Джентълменът не обижда жените — продължи Стефан. Лицето на Тайлър бе сгърчено, очите му бяха изцъклени, но ръката му се протягаше към крака на Стефан, който го изправи на крака и го разтърси отново.

Противникът му се свлече изнемощяло като парцалена кукла и подбели очи. — И най-вече един джентълмен никога не наранява жена — продължи да говори Стефан, докато придържаше тежкото тяло на Тайлър изправено. Раздрусваше го, натъртвайки на всяка дума.

— Стефан! — извика Елена. Главата на Тайлър се люшкаше напред-назад с всяко разтърсване. Тя беше изплашена от ставащото пред очите ѝ, ужасена от това, което Стефан би могъл да направи. Но най-вече я смразяваше гласът му — този студен глас, като острие на рапира, красив, смъртоносен и безжалостен. — Стефан, *спри!*

Главата му се извърна рязко към нея. Сепнат, той сякаш бе забравил за присъствието ѝ. За миг я погледна, все едно не я познаваше. Очите му изглеждаха черни на лунната светлина и той ѝ заприлича на някакъв звяр или голяма птица, кръвожаден хищник, лишен от всякаква човешка емоция. Сетне лицето му се смекчи и очите му се проясниха.

Той погледна надолу към безволно отпуснатата глава на Тайлър и го подпря внимателно на червения мраморен надгробен камък. Коленете на пребития младеж се подгънаха и той се свлече надолу, но за голямо облекчение на Елена очите му бяха отворени, или поне лявото. Дясното беше подутото и се виждаше само една цепка.

— Ще се оправи — изрече глухо Стефан.

Страхът я напускаше, но тя се чувстваше някак празна. Шок, помисли си. Сигурно всеки миг ще закрепця истерично.

— Има ли кой да те откара у вас? — Гласът му бе все така смразяващо безжизнен.

Момичето си помисли за Дик и Вики, които кой знае какво правеха край статуята на Томас Фел.

— Не — поклати глава тя. Умът ѝ отново заработи и тя погледна надолу към роклята си. Отпред красивата дреха висеше разкъсана на

парцали, беше напълно съсипана. Придърпа машинално парчетата плат.

— Аз ще те закарам — рече Стефан.

Дори през мъглата на вцепенението Елена усети как я прониза кратка тръпка на страх. Погледна го — странна елегантна фигура сред надгробните плочи, с бледо лице, открояващо се на лунната светлина. Никога не ѝ се бе струвал толкова... толкова красив, но красотата му беше почти извънземна. Не само чужда, но и нечовешка, защото нито едно човешко същество не би могло да излъчва подобна аура на сила или отчуждение.

— Благодаря ти. Би било много мило от твоя страна — бавно промълви момичето. Нямаше какво повече да каже.

Двамата оставиха Тайлър, който мъчително се опитваше да се изправи на крака, подпирайки се на надгробния паметник на предшественика си. Когато стигнаха до пътеката и Стефан се обърна към моста Уикъри, Елена усети как по гърба ѝ отново пропълзяха ледени тръпки.

— Оставих колата си при пансиона — каза той. — Това е най-бързият начин да се върнем обратно.

— Ти така ли дойде?

— Не. Не съм прекосявал моста. Но не се тревожи, ще сме в безопасност.

Елена му повярва. Блед и мълчалив, той вървеше до нея, без да я докосва, само свали сакото си и наметна голите ѝ рамене. Тя се почувства странно сигурна, че той без колебание би убил всекиго, който се опита да ѝ причини зло.

Мостът Уикъри се белееше на лунната светлина, а под него ледените вълни се плискаха в древните скали. Светът изглеждаше застинал и красив, величаво студен, докато двамата вървяха по тесния селски път между високите дъбове.

Минаха покрай оградени ливади и потънали в мрак полета, докато накрая стигнаха до дългото извито шосе. Пансионът представляваше голяма сграда, изградена от ръждивокафяви глинени тухли, заобиколена от стари кедри и кленове. Всички прозорци, освен един бяха тъмни.

Стефан отключи двойните врати и двамата пристъпиха в малък коридор с вити стълбище. Парапетът, както и вратите, бяха от светло

дъбово дърво, толкова полирано, че сякаш сияеше в мрака.

Качиха се по стълбите до втория етаж и се озоваха на слабо осветена площадка. За изненада на Елена той отвори една врата, която беше толкова малка, че приличаше на крило на гардероб. Зад нея се разкри много стръмна и тясна стълба.

Какво странно място, помисли си момичето. Тайната стълба достигаше право в сърцето на къщата, където не проникваше никакъв звук отвън. Когато стигна върха на стълбата, Елена се озова в просторна стая, заемаща целия трети етаж.

Както и стълбището, помещението тънеше в полумрак, но тя успя да различи боядисания дървен под и откритите греди под скосения таван. От всички страни имаше високи прозорци и множество сандъци, разпръснати сред малкото масивни мебели.

Елена трепна, усетила втренчения му поглед.

— Има ли баня, където бих могла?...

Стефан кимна към вратата. Тя свали сакото му, подаде му го и без да го поглежда, влезе вътре.

8

Елена влезе в банята замаяна и вцепенена, но изпълнена с благодарност. Излезе оттам гневна.

Не можеше да си обясни тази трансформация на чувствата. Но докато миеше издраното си лице и рамене, раздразнена от липсата на огледало и от факта, че бе оставила чантата си в спортната кола на Тайлър, емоциите ѝ отново оживяха. И това, което я изпълваше, бе гняв.

Да върви по дяволите Стефан Салваторе. Беше толкова студен и овладян дори докато спасяваше живота ѝ. Да вървят по дяволите неговата любезност и галантност. Майната им и на високите и дебели стени, които бе издигнал около себе си.

Измъкна останалите фиби от косата си и ги използва, за да пристегне разкъсаната предна част на роклята. След това прокара набързо през разпуснатата си коса украсения гребен от слонова кост, който бе намерила на мивката. Излезе от банята с високо вирната брадичка и присвити очи.

Той не си беше облякъл сакото. Стоеше край прозореца по белия пуловер, с наведена глава, напрегнат и очакващ. Без да вдигне глава, посочи към тъмния кадифен плат, метнат върху облегалката на стола.

— Можеш да се наметнеш с това.

Беше дълга до земята пелерина с качулка, мека и плътна.

Елена обви тежката материя около раменете си. Но подаръкът не смекчи гнева ѝ. Забеляза, че Стефан не приближи до нея, дори не я погледна, докато ѝ говореше.

Съвсем съзнателно реши да нахлуе в личното му пространство. Обви се по-плътно с пелерината и дори в този напрегнат момент изпита особено чувствено усещане за начина, по който меките гънки падаха около тялото ѝ и се влачеха по пода. Приближи до него и огледа тежкия махагонов скрин до прозореца.

Върху него лежеше зловещо изглеждащ кинжал с дръжка от слонова кост и красива ахатова чаша, обкована със сребро. Имаше още

и златно кълбо с нещо като диск с числа, както и няколко пръснати златни монети.

Елена взе една от монетите отчасти поради любопитство, но и донякъде защото знаеше, че ще го притесни, задето рови из вещите му.

— Какво е това?

Той замълча за миг, преди да отговори, сетне каза:

— Златен флорин. Монета от Флоренция.

— А това какво е?

— Германски часовник медальон. От края на петнадесети век — добави разсеяно. — Елена...

Тя протегна ръка към малкото желязно ковчеже с подвижен капак.

— Ами това? Отваря ли се?

— *Не.* — Той притежаваше рефлексни на котка. Ръката му се стрелна към капака на ковчежето и го затисна. — Това е лично — изрече с напрегнат глас.

Момичето забеляза, че ръката му се допря до украсения железен капак, но без да докосне нейната. Тя вдигна пръсти и той тутакси се отдръпна.

Внезапно надигналият се в гърдите ѝ гняв я заслепи и тя избухна.

— Внимателно! — Очите ѝ мятаха гневни мълнии. — Не ме докосвай, защото можеш да се заразиш с нещо.

Той се извърна към прозореца.

Елена също се отдалечи и пристъпи към средата на стаята. Усещаше, че той следи изпитателно отражението ѝ в прозореца. Изведнъж осъзна каква гледка представлява в този момент със светлорусата си коса, разпиляна по тъмната пелерина, притиснала с бялата си ръка кадифения плат към гърлото. Гневна принцеса, кръстосваща из кулата си.

Наклони глава, за да огледа капандурата на тавана и чу как той тихо, но отчетливо си пое дъх. Когато се извърна, погледът му бе впит в откритата ѝ шия. Изразът на очите му я смути, но в следващия миг лицето му се скова и отново издигна преградата около себе си.

— Мисля — заговори Стефан, — че е по-добре да те заведа у вас.

В този миг изпита желание да го нарани, да го накара да се почувства така зле, както се чувстваше и тя. Но искаше и да узнае истината. Беше изморена от тази игра, изморена от интригите и напразните опити да отгатне мислите на Стефан Салваторе. Изпита ужас и едновременно с това прекрасно облекчение, когато чу гласът ѝ да изрича думите, които отдавна мислеше.

— Защо ме мразиш?

Той се втрени в нея, за миг сякаш изгубил способността да говори.

— Не те мразя — промълви накрая.

— Напротив, мразиш ме — настоя Елена. — Зная, че е... невъзпитано да го казвам, но не ме е грижа. Осъзнавам, че би трябвало да съм ти благодарна, задето ме спаси тази вечер, но и за това не ми пука. Не съм те молила да ме спасяваш. Дори изобщо не знам защо се появи на гробището. И определено не разбирам защо го направи, имайки предвид чувствата ти към мен.

Стефан поклати глава, но когато заговори, гласът му бе нежен.

— Не те мразя.

— От самото начало ти ме избягваш, сякаш съм... прокажена. Опитвах се да се сприятеля с теб, но ти все едно ми се изплю в лицето. Така ли постъпва един джентълмен с някого, който се опитва да бъде мил с него?

Той се опита да възрази, но тя вече беше набрала скорост.

— Постоянно ме гледаш отвисоко, и то пред всички, държиш се пренебрежително и обидно през цялото време в училище. Дори не би ми проговорил и тази вечер, ако не бе въпрос на живот и смърт. Това ли е нужно, за да благоволиш да разговаряш с някого? Само когато е в смъртна опасност?

— И дори и сега — продължи Елена с горчивина — не желаяш да те доближавам. Какво ти става, Стефан Салваторе, че живееш по този начин? Защо си издигнал стени около себе си, за да държиш хората настрана? Защо не вярваш на никого? Какво не е наред с теб?

Той мълчеше с извърнато лице. Тя пое дълбоко дъх, изправи рамене и вирна брадичка, макар че очите ѝ пареха от напирещите сълзи.

— И какво не е наред с мен — добави тихо девойката, — че дори не желаяш да ме погледнеш? А в същото време позволяваш на

Каролайн Форбс да ти се натиска? Имам правото да знам поне това. Повече никога няма да ти досаждам, дори няма да те заговарям в училище, но преди да си тръгна, искам да узная истината. Защо ме мразиш толкова много, Стефан?

Той се извърна бавно и вдигна глава. Очите му бяха толкова тъжни и далечни, че сърцето на Елена се сви при вида на болката, изписана на лицето му.

Когато заговори, гласът му все още бе овладян, но тя усещаше усилието, което му струваше това.

— Да. Мисля, че имаш право да знаеш, Елена. — Той я погледна право в очите. И тя си помисли: толкова ли е лошо? Нима наистина беше толкова лошо? — Не те мразя — продължи Стефан, като произнасяше всяка дума внимателно и отчетливо. — Никога не съм те мразил. Но ти... ми напомняш на някого.

Думите му я слисаха. Очакваше всичко друго, но не и това.

— Напомням ти на някоя друга, която си познавал?

— Да. На едно момиче, което познавах — изрече тихо той. — Но — добави бавно, сякаш не можеше да повярва, че ѝ признава това — ти всъщност не си като нея. Тя приличаше на теб, но беше много по-крехка, деликатна. Уязвима. Отвътре и отвън.

— А аз не съм.

Той издаде някакъв звук, който би могъл да мине за смях, ако не бе толкова глух и безрадостен.

— Не. Ти си боец. Ти си... ти си си ти.

Елена за миг остана мълчалива. Не можеше да изпитва гняв, като виждаше мъката, изписана на лицето му.

— Тя много близка ли ти беше?

— Да.

— Какво се случи?

Последва дълга пауза, толкова дълга, че тя си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Тя умря — промълви накрая той.

Елена потръпна и пое дълбоко дъх. И последните частици от гнева ѝ се разпръснаха и изчезнаха.

— Сигурно ти е било ужасно мъчно — рече тихо, замислена за белия надгробен камък на Гилбърт сред тревите. — Много съжалявам.

Той не каза нищо. Лицето му отново се вкамени и придоби отнесено изражение, сякаш се бе пренесъл някъде надалеч и се взираше в нещо ужасяващо и съкрушително, което само той можеше да види. Но тъгата не беше единственото чувство. През стените, въпреки всички усилия да се овладее, тя съзря в очите му изтерзания израз на непоносима вина и самота. Погледът му бе толкова скръбен и отчаян, че тя се озова до него, преди да съзнава какво прави.

— Стефан — прошепна. Той сякаш не я чу, потънал в собствения си свят на нещастия и страдания.

Без да се усети, сложи ръка върху неговата.

— Стефан, зная колко боли...

— Не можеш да знаеш! — избухна той. За миг мълчаливата му сдържаност се превърна в заслепяващ гняв. Погледна надолу към ръката ѝ, сякаш едва сега осъзнал, че е там, сякаш вбесен от дързостта да го докосне. Зениците му бяха толкова разширени, че зелените му очи изглеждаха почти черни. Той избута ръката ѝ и понечи да вдигне своята, за да ѝ попречи да го докосне отново... Но незнайно как ръката му стисна нейната и пръстите им се преплетоха, сякаш удавник се бе вкопчил в своя спасител.

Стефан погледна удивено към съединените им ръце. После бавно погледът му се отмести към лицето ѝ.

— Елена — прошепна.

И тогава тя я видя — болката, пропита в погледа му, все едно повече нямаше сили да се бори. И поражението, когато стените най-после се срутиха и тя видя това, което беше скрито зад тях.

И тогава, безпомощно, той сведе глава към устните ѝ.

— Почакай, спри тук — рече Бони. — Стори ми се, че видях нещо.

Очуканият форд на Мат намали и приближи към края на шосето, където храстите и къпините бяха избуяли. Нещо бяло проблесна и се понесе към тях.

— Боже мой! — възкликна Мередит. — Това е Вики Бенет.

Момичето се препъна на светлината на фаровете и застана на пътя, махайки, докато Мат натискаше спирачките. Светлокестенявата ѝ

коса висеше на сплъстени кичури, очите ѝ бяха изцъклени, а лицето — изцапано с прах и кал. Беше само по бял комбинезон.

— Качи я в колата — рече Мат. Мередит вече бе отворила вратата на колата. Изскочи и се затича към замаяното момиче.

— Вики, добре ли си? Какво ти се е случило?

Момичето простена, втренчило поглед пред себе си. После сякаш внезапно видя Мередит и се вкопчи в нея, забивайки нокти в ръцете ѝ.

— Да се махаме оттук! — изрече задъхано Вики. Очите ѝ бяха изпълнени с отчаяна настойчивост, а гласът ѝ — странен и дебел, все едно имаше нещо в устата си. — Да се махаме по-бързо оттук! То идва!

— Какво идва? Вики, къде е Елена?

— Да се махаме веднага...

Мередит погледна надолу към пътя, после поведе треперещото момиче към колата.

— Ще те отведем оттук — успокои тя приятелката си, — но ти трябва да ни кажеш какво се е случило. Бони, подай ми шала си. Тя е измръзнала.

— Някой я е наранил — обади се мрачно Мат. — Струва ми се, че е в шок или нещо такова. Въпросът е къде са останалите? Вики, Елена с теб ли беше?

Вики се разхлипа и закри лицето си с длани, докато Мередит завиваше раменете ѝ с розовия шал на Бони.

— Не, Дик... — неясно промълви тя, сякаш изговарянето на думите ѝ причиняваше болка. — Ние бяхме в църквата... беше ужасно. То дойде... приличаше на мъгла. Черна мъгла. И очи. Видях очите му в тъмнината... горяха. Те ме изгориха...

— Тя бълнува — обади се Бони. — Или е изпаднала в истерия, или както там се казва.

— Вики, моля те, само ни кажи едно нещо — заговори Мат бавно и отчетливо. — Къде е Елена? Какво стана с нея?

— Не *знам*. — Вики вдигна към небето обляното си в сълзи лице. — Дик и аз — двамата бяхме сами. Ние... и тогава внезапно то се появи около нас. Не можах да избягам. Елена каза, че гробът се отворил. Може би е излязло от там. Беше ужасно...

— Те са били в гробището, в разрушената църква — прекъсна я Мередит. — И Елена е била с тях. Погледнете това. — На светлината

на лампата в колата всички видяха дълбоките пресни следи, спускащи се надолу по шията на Вики до дантелата на комбинезона ѝ.

— Приличат на белези от животно — рече Бони. — Като одраскано от котешки нокти или нещо такова.

— Едва ли котка е нападнала онзи старец под моста — обади се Мат. Лицето му бе пребледняло, а мускулите на челюстта му играеха. Мередит проследи погледа му, насочен към шосето, и поклати глава.

— Мат, първо трябва да я откараме у тях. Трябва. Чуй ме, и аз съм разтревожена не по-малко от теб за Елена. Но Вики се нуждае от доктор и трябва да се обадим в полицията. Нямаме избор. Трябва да се върнем.

За един продължителен момент Мат остана втренчен в пътя, после изпусна шумно въздуха от дробовете си. Затръшна вратата, завъртя стартера на двигателя, обърна колата и рязко потегли.

Докато пътуваха по обратния път към града, Вики не спря да говори несвързано за някакви очи.

Елена почувства устните на Стефан върху своите.

И... всичко се оказа толкова просто. Всички въпроси намериха своите отговори, всички страхове се уталожиха, всички съмнения изчезнаха. Това, което изпита, не беше само страст, а пареща нежност и любов, толкова силна, че цялата се разтрепери. Нейната интензивност би била плашеща, ако не бе увереността, че когато е с него, няма защо да се страхува от нищо.

Най-после се бе завърнала у дома.

Беше на мястото, на което принадлежеше, най-после го бе намерила. Със Стефан тя си беше у дома.

Той се отдръпна леко и тя усети, че трепери.

— О, Елена — прошепнаха устните му и дъхът му опари нейните. — Не можем...

— Вече го направихме — промълви тя и отново го привлече към себе си.

Сякаш можеше да чете мислите му, да усеща чувствата му. Удоволствие и наслада се издигнаха помежду им, сляха ги в едно. И Елена усети как в него извираат и се надигат все по-дълбоки емоции. Той искаше да я задържи завинаги в прегръдките си, да я защити от

всички злини. Да я предпази от злото, което я заплашваше. Да съедини живота си с нейния.

Тя усети нежния натиск на устните му върху своите. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от сладостта им. *Да*, помисли си девойката. Усещането се разпростираше в нея като чистите и бистри вълни на планинско езеро. И тя потъваше в тях, окъпана в неземната радост, която бликаше от Стефан, и блажения отклик на тялото си. Любовта на Стефан я обливаше, сияеше през нея, осветяваше всяко тъмно кътче на душата ѝ като ярко лятно слънце. Тя потрепери от наслада, преливаща от любов и копнеж.

Той се отдръпна бавно, сякаш не можеше да понесе отделянето на телата им. Двамата преплетоха погледи, изпълнени с радостно учудване.

Стояха безмълвни. Не се нуждаеха от думи. Той погали косата ѝ, толкова леко, че едва го усети, сякаш се боеше, че Елена ще се разпадне под пръстите му. В този миг тя осъзна, че не омразата го бе карала да я избягва толкова дълго. Не, това изобщо не бе омраза.

Елена нямаше представа колко време бе изтекло, когато отново слязоха по стълбата на пансиона. При друг случай щеше да изпита вълнение да се качи в лъскавата черна кола на Стефан, но тази нощ едва я забеляза. Той държеше ръката ѝ, докато пътуваха по пустите улици.

Първото, което видя Елена, когато приближиха дома ѝ, бяха светлините.

— Това е полицията — проговори с усилие, сякаш бе загубила гласа си. Стори ѝ се странно да говори, след като бе мълчала толкова дълго. — Виждам на алеята за коли автомобилите на Робърт и Мат. — Погледна към Стефан и спокойствието, което я изпълваше до този миг, започна да се стопява. — Чудя се какво ли се е случило. Не ми се вярва Тайлър вече да им е казал...

— Дори и Тайлър не би могъл да е толкова глупав — отбеляза Стефан.

Спря зад една от полицейските коли и Елена издърпа неохотно ръката си от неговата. С цялото си сърце жадуваше двамата със Стефан

да бъдат сами и никога да не се налага да се изправят пред останалия свят.

Но това бе невъзможно. Изминаха краткия път по пътеката до вратата, която бе отворена. Вътре цялата къща бе окъпана в светлина.

Когато пристъпи прага ѝ, Елена изпита чувството, че все едно дузина лица се извърнаха към нея. Внезапно си представи как ли изглежда отстрани — застанала там, обвита в тъмната кадифена пелерина, със Стефан Салваторе до нея. В този миг леля ѝ Джудит нададе вик и се спусна към нея, прегръщайки я и люлеейки я в обятията си.

— Елена! О, слава Богу, че си в безопасност! Но къде беше? И защо не се обади? Не осъзнаваш ли какво ни накара да преживеем?

Елена се огледа недоумяващо. Нищо не разбираше.

— Ние просто се радваме, че се върна — обади се Робърт.

— Бях в пансиона със Стефан — бавно проговори момичето. — Лельо Джудит, това е Стефан Салваторе, той се е настанил там. Той ме доведе вкъщи.

— Благодаря ти — промълви леля ѝ над главата на племенницата си. Сетне погледът ѝ се върна отново към момичето. — Но роклята ти, косата... Какво се е случило?

— Не знаеш ли? Тайлър явно не ти е казал. Но тогава защо полицията е тук? — Елена се дръпна инстинктивно към Стефан, чувстваше се в безопасност до него.

— Полицаяте са тук, защото тази вечер Вики Бенет е била нападната на гробището — обясни Мат. Той, Бони и Мередит стояха зад леля Джудит и Робърт. Изглеждаха облекчени и малко смутени, но най-вече изморени. — Открихме я преди два или три часа, когато тръгнахме да те търсим.

— *Нападната?* — попита слисано Елена. — Нападната от какво?

— Никой не знае — отвърна Мередит.

— Е, сега вече няма защо да се тревожим — разнесе се успокояващият глас на Робърт. — Лекарят каза, че тя е много изплашена и е била доста пияна. Може би цялата работа е плод на въображението ѝ.

— Драскотините ѝ не са въображаеми. — Мередит бе учтива, но твърда.

— Какви драскотини? За какво говориш? — настоя Елена, местейки поглед от едно лице на друго.

— Аз ще ти кажа — рече Мередит и накратко обясни как бяха намерили Вики. — Тя не спираше да повтаря, че не знае къде си ти, че е била сама с Дик, когато се е случило. И когато я докарахме тук, лекарят каза, че не е открил нищо особено по нея, с изключение на драскотините по тялото ѝ, а те можели да са от някоя котка.

— Няма ли никакви други белези по нея? — остро попита Стефан. Проговаряше за пръв път, откакто бяха влезли в къщата и Елена го погледна, изненадана от тона му.

— Не — поклати глава Мередит. — Разбира се, една котка не би могла да разкъса дрехите ѝ, но Дик може и да го е сторил. О, и езикът ѝ е ухапан.

— *Какво?* — изуми се Елена.

— Много лошо нахапан. Текло е доста кръв и много я боли, като говори.

Като чу това, Стефан се скова.

— Тя даде ли някакво обяснение за случилото се?

— Беше изпаднала в истерия — поясни Мат. — Наистина не беше на себе си, говореше някакви безсмислици. Не спираше да повтаря за някакви очи и черна мъгла и че не можела да помръдне — тъкмо заради това лекарят смята, че е имала халюцинация. Но доколкото успяхме да разберем, с Дик Картър са били в полунощ в разрушената църква до гробището и нещо се е появило и я нападнало.

— Не е нападнало Дик — вметна Бони, — което само по себе си е проява на вкус. Полицайте го открили припаднал на пода на църквата. Не си спомнял нищо.

Но Елена почти не чу последните думи. Със Стефан ставаше нещо наистина ужасно. Не разбираше откъде го знае, но бе сигурна. Той се скова, докато Мат говореше, а сега, въпреки че не помръдваше, тя усещаше как ги разделя огромно разстояние, все едно двамата се намираха на противоположните страни на заледено езеро, чиято повърхност започваше да се пропуква.

— В църквата ли, Мат? — изрече той със същия трудно овладян глас, с който бе говорил преди малко в стаята си в пансиона.

— Да, в полуразрушената църква — кимна Мат.

— И си сигурен, че тя твърди, че е била вътре точно в полунощ?

— Не би могла да е сигурна, но трябва да е било приблизително тогава. Ние я открихме малко след полунощ. Защо?

Стефан не каза нищо. Елена усещаше как пропастта помежду им се увеличава.

— Стефан — прошепна момичето. — Стефан, какво става? — додаде на глас с отчаяние.

Той поклати глава. Не се отдалечавай от мен, помисли си тя, но той дори не я погледна.

— Тя ще живее ли? — попита рязко.

— Лекарят каза, че няма сериозни наранявания — отвърна Мат. — Никой не допуска, че може да умре.

Стефан кимна кратко, сетне се извърна към Елена.

— Трябва да вървя. Вече си в безопасност.

Тя улови ръката му, когато той понечи да тръгне.

— Разбира се, че съм в безопасност. Благодарение на теб.

— Да — кимна той, но очите му бяха безжизнени. Замъглени и далечни.

— Обади ми се утре. — Тя стисна ръката му, опитвайки се да му покаже чувствата си под любопитните погледи на всички тези хора. Искаше да го накара да разбере.

Той сведе безизразния си поглед към ръцете им, после бавно вдигна очи към лицето ѝ. И тогава, най-последно, стисна пръстите ѝ в отговор.

— Да, Елена — прошепна, с очи, впити в нейните. И в следващата минута вече го нямаше.

Тя пое дълбоко дъх и се обърна към препълнената с хора стая. Леля ѝ Джудит продължаваше да се суети около нея, а погледът ѝ бе фиксиран върху крайчеца на разкъсната рокля на племенницата ѝ, която се виждаше под пелерината.

— Елена — прошепна жената, — какво се случи? — Погледна към вратата, от която Стефан току-що бе излязъл.

В гърлото на девойката се надигна истеричен смях, но тя го потисна.

— Стефан не го е направил — рече. — Стефан ме спаси. — Усети как лицето ѝ става каменно, когато погледна към полицая, застанал зад леля Джудит. — Беше Тайлър Смолуд...

Тя не беше преродената Катрин.

Докато караше обратно към пансиона в лилаво-сивкавия здрач на настъпващото утро, Стефан мислеше за това.

Каза го и на нея и това бе самата истина, но чак сега осъзнаваше колко дълго и упорито бе мислил, за да стигне до това заключение. От седмици следеше нащрек всяко дихание, всяко движение на Елена и анализираше всяка разлика.

Косата ѝ беше един или два нюанса по-светла от тази на Катрин, а веждите и миглите — по-тъмни. На Катрин бяха почти сребристи. Освен това Елена бе по-висока от Катрин поне с десет пръста. Движенията ѝ бяха много по-свободни и непринудени, може би защото момичетата от този век се чувстваха много по-удобно в телата си.

Дори очите ѝ, онези очи, които още първия ден го бяха омагьосали, не бяха същите. Очите на Катрин обикновено бяха разширени с учудения израз на дете, откриващо света, или сведени почтително надолу, както подобаваше на благоприлична девица от петнадесети век. А очите на Елена посрещаха без смущение чуждите, гледаха спокойно и прямо, без да трепнат. И понякога се присвиваха с решителност или предизвикателност по начин, неприсъщ за Катрин.

По грациозност, красота и очарование двете бяха съвсем подобни. Но докато Катрин приличаше на бяло котенце, Елена беше снежнобяла тигрица.

Докато минаваше покрай силуетите на кленовите дървета, Стефан се сгърчи от внезапно връхлетелия го спомен. Нямахше да мисли за това, не искаше... ала образите вече го обсебваха. Сякаш пред него се бе разтворила тетрадка и той не можеше да стори нищо друго, освен да се взира безпомощно в страницата, докато историята се разгръщаше в съзнанието му.

Бяло. През онзи ден Катрин бе облечена в бяло. В нова бяла рокля от венецианска коприна с прорези на ръкавите, под които прозираше ленената долна риза. Около шията си носеше златна

огърлица с перли, а на ушите ѝ висяха малки перлени обеци с формата на капки.

Толкова прелестно възхитителна беше в новата рокля, която баща ѝ беше поръчал специално за нея.

Направи няколко пируета с роклята пред Стефан, като повдигаше с малката си ръка края на дългата до пода пола, за да му покаже фустата от жълт брокат.

— Ето, виждаш ли, дори са избродирани моите инициали. Папа е поръчал да я ушийт така. *Mein lieber Papa...*^[1] — Гласът ѝ заглъхна и тя престана да се върти, сложила ръка на кръста си. — Но какво не е наред, Стефан? Не се усмихваш.

Дори и не се опита. Образът ѝ — ефирно видение в бяло и златисто — извика у него почти физическа болка. Ако я загуби, не знаеше как да живее.

Пръстите му се свиха конвулсивно около студения гравирен метал.

— Катрин, как мога да се усмихвам, как мога да бъда щастлив, когато...

— Когато?

— Когато виждам как гледаш Деймън. — Ето че го каза. Продължи с болезнен тон: — Преди той да се върне у дома, двамата с теб бяхме непрекъснато заедно. И баща ми, и близките ти бяха доволни и вече крояха планове за женитбата ни. Но сега дните започнаха да се скъсяват и лятото почти свърши... а ти прекарваш много повече време с Деймън, отколкото с мен. Единствената причина, поради която баща ни му позволи да остане тук, беше, че ти го помоли за това. Но *защо* го помоли, Катрин? Аз си мислех, че държиш само на мен.

В сините ѝ очи се изписа смайване.

— Аз държа на теб, Стефан. О, ти знаеш колко много държа на теб!

— Тогава защо се застъпи за Деймън пред баща ни? Ако не беше ти, той щеше да го изхвърли на улицата...

— Което, сигурен съм в това, много щеше да те зарадва, мило мое малко братче. — Гласът, прозвучал откъм вратата, беше добре

овладян, макар и арогантен, но щом се обърна, Стефан видя, че очите на Деймън са като два нажежени въглена.

— О, не, това не е вярно! — извика Катрин. — Стефан никога не би пожелал да те види наранен.

Деймън сви презрително устни и изгледа накриво Стефан, докато се приближаваше към Катрин.

— Може би не — каза ѝ той с леко смекчен тон. — Но брат ми поне за едно има право. Дните се скъсяват и баща ти скоро ще напусне Флоренция. И ще те отведе със себе си... освен ако нямаш причина да останеш тук.

Освен ако нямаш съпруг, при когото да останеш. Думите не бяха изречени, но все едно, че всички ги чува. Баронът беше прекалено привързан към дъщеря си, за да я принуди да се омъжи против волята ѝ. Крайното решение щеше да вземе Катрин. По свой избор.

Сега, след като темата бе засегната, Стефан не можеше да остане безучастен, не можеше да мълчи.

— Катрин знае, че скоро ще трябва да се раздели с баща си — започна, показвайки, че знае нещо тайно, но брат му го прекъсна.

— А, да, преди старецът да заподозре нещо — небрежно подхвърли Деймън. — Дори и най-заслепеният от обич баща ще започне да си задава въпроса защо дъщеря му излиза само нощем.

Гняв и обида заляха Стефан. Значи бе истина — Деймън знаеше. Катрин бе споделила тайната си с брат му.

— Защо си му казала, Катрин? Защо? Какво толкова намиращ в него? В един мъж, който не се грижи за нищо друго, освен за собственото си удоволствие? Как може да те направи щастлива, когато мисли само за себе си?

— А как може това момче да те направи щастлива, когато не знае нищо за света? — намеси се Деймън с остър като бръснач тон, преливащ от презрение. — Как ще те защити той, след като никога не се е сблъсквал с реалността? Прекарва живота си само сред книгите и рисунките. Нека си остане при тях.

Катрин поклати отчаяно глава. Красивите ѝ като диаманти сини очи се замъглиха от сълзи.

— Никой от вас не разбира — заговори тя. — Въобразявате си, че мога да се омъжа и да остана да живея тук като всяка друга дама от Флоренция. Но аз не мога да бъда като другите жени. Как мога да се

грижа за домакинството, за прислужниците, след като те ще ме следят на всяка крачка? Как бих могла да живея на място, където хората ще виждат, че годините няма да ме променят? За мен няма нормален живот.

Тя въздъхна дълбоко и ги огледа подред.

— Този, който ще пожелае да стане мой съпруг, ще трябва да се откаже от слънчевата светлина — прошепна. — Той трябва да избере да живее на лунна светлина през часовете на нощта.

— В такъв случай ти ще трябва да избереш някого, който не се бои от сенките — рече Деймън и Стефан се изненада от настойчивостта в гласа му. Никога досега не бе чувал Деймън да говори толкова сериозно или толкова искрено. — Катрин, погледни брат ми: ще бъде ли способен той да се откаже от слънчевата светлина? Той е прекалено привързан към обикновените неща: приятелите си, семейството, дълга към Флоренция. Мракът ще го погуби.

— Лъжец! — извика Стефан. Гневът бушуваше в гърдите му. — Аз съм също толкова силен, колкото и ти, братко, и не се боя нито от сенките, нито от мрака. Обичам Катрин повече от приятелите или семейството...

— ... или от дълга? Обичаш ли я достатъчно, за да загърбиш и него?

— Да! — заяви предизвикателно Стефан. — Обичам я достатъчно, за да се откажа от всичко.

Устните на Деймън се изкривиха в една от обичайните му смущаващи усмивки. Обърна се към Катрин.

— Изглежда изборът е само твой. Имаш двама кандидати. Ще избереш ли един от нас, или ще откажеш и на двамата?

Катрин вдигна бавно наведената си златисторуса глава. Сините ѝ очи, навлажнени от сълзите, огледаха двамата братя.

— Оставете ме да помисля до неделя. И през това време не ме притискайте с въпроси.

Стефан кимна неохотно.

— И какво ще стане в неделя? — попита Деймън.

— В неделя вечерта, когато се спусне здрачът, ще направя своя избор.

Здрачът... тъмният виолетов мрак на здрача...

Виолетовите сенки избледняха около Стефан и той се окопоти. Не залезът, а първите лъчи на зората багреха небето над него. Обсебен от мислите си, той бе стигнал до края на гората.

На северозапад виждаше моста Уикъри и гробището. Споменът ускори пулса му.

Беше казал на Деймън, че е готов да се откаже от всичко заради Катрин. И тъкмо това бе направил. Заради нея се отрече от слънчевата светлина и се превърна в създание на мрака. В ловец, обречен вечно да бъде преследван — крадец, принуден да отнема живот, за да живее.

И може би в убиец. Не, те казаха, че Вики няма да умре. Но може би следващата му жертва няма да има този късмет. Най-лошото при последното му нападение бе това, че не помнеше нищо. Спомняше си слабостта, непреодолимата нужда, помнеше как бе прекрачил, препъвайки се, прага на църквата, но не и случилото се след това. Бе дошъл на себе си навън, а виковете на Елена отекваха в ушите му — и как хукна към нея, без да спира да мисли какво би могло да се случи.

Елена... за миг изпита искрена радост и благоговение, които го накараха да забрави всичко друго. Елена, топла и ласкава като слънчев лъч, мека като утринна зора, но със стоманена сърцевина, която не може да бъде пробита. Тя беше като огън, пламтящ в леда, като смъртоносното проблясващо острие на сребърен кинжал.

Но имаше ли право да я обича? Неговата любов бе опасна за нея. Какво ще стане, когато следващия път нуждата го завладее и единственото човешко същество наоколо се окаже Елена — единственият извор на топла съживителна кръв?

Ще умра, преди да я докосна, закле се той. Предпочитам да умра от жажда, но никога да доближа вените ѝ. Освен това се кълна, че тя никога няма да узнае зловещата ми тайна. Никога няма да бъде принудена да се откаже от слънчевата светлина заради мен.

Зад него небето изсветляваше. Но преди да си тръгне, отправи една последна мисъл с цялата сила на болката, която го изпълваше, търсейки някаква друга Сила, която може би беше наблизо. Отчаяно се опитваше да открие някакво друго обяснение на случилото се в църквата.

Но нямаше нищо, нито следа от отговор. Смълчаното гробище сякаш му се надсмиваше.

Елена се събуди от слънчевата светлина, струяща през прозореца на спалнята ѝ. Имаше чувството, че току-що се е възстановила от тежък и продължителен грип и сякаш е Коледа сутрин. Когато се изправи в леглото, мислите ѝ бясно запрепускаха.

Ох. Цялото тяло я болеше. Но тя и Стефан — това бе най-прекрасното нещо и нищо друго нямаше значение. Онзи пиян глупак Тайлър... Но Тайлър вече нямаше никакво значение. Нищо нямаше значение, единствено това, че Стефан я обичаше.

Слезе на долния етаж по нощница. От светлината, която проникваше през прозорците, разбра, че се е успала. Леля Джудит и Маргарет бяха в дневната.

— Добро утро, лельо Джудит. — Изненада леля си с дълга и силна прегръдка. — Добро утро и на теб, тиквичке. — Сграбчи ръката на Маргарет и я понесе във вихрен танц из стаята. — И — о! Добро утро, Робърт. — Малко засрамена от изблика си на чувства и не дотам благоприличното си облекло, тя пусна Маргарет и забърза към кухнята.

Леля Джудит я последва. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, но тя се усмихваше.

— Изглежда тази сутрин си в добро настроение.

— О, да, така е. — Елена я прегърна отново, за да се извини за тревогата, която ѝ бе причинила.

— Знаеш, че трябва да се видим с шерифа, за да му разкажеш за Тайлър.

— Да. — Елена извади каната със сока от хладилника и си наля една чаша. — Но може ли първо да отида в дома на Вики Бенет? Зная, че тя сигурно е разстроена, особено след като изглежда никой не ѝ вярва.

— А ти вярваш ли ѝ, Елена?

— Да — отговори бавно момичето. — Вярвам ѝ. И, лельо Джудит — додаде решително, — на мен също ми се случи нещо в църквата. Мисля...

— Елена! Бони и Мередит са дошли да те видят — разнесе се гласът на Робърт от коридора.

Желанието да се довери на леля си секна.

— О... кажи им да влязат! — извика Елена и отпи от портокаловия сок. — Ще ти разкажа по-късно — обеща на леля Джудит, докато стъпките приближаваха към кухнята.

Бони и Мередит се спряха на прага с непривично сериозни и леко притеснени физиономии.

Елена също се чувстваше малко неловко и зачака леля ѝ да излезе от стаята, за да заговори.

Прочисти гърлото си, с очи, приковани в една очукана плочка на пода. Хвърли крадешком поглед нагоре и видя, че Бони и Мередит се взират в същата плочка.

Избухна в смях и двете момичета вдигнаха глави.

— Твърде съм щастлива, за да се оправдавам — рече Елена и протегна ръце към приятелките си. — Зная, че трябва да се срамувам от думите си и наистина *съжалявам*, но няма смисъл да охкам и да кърша нещастно пръсти. Бях ужасна и заслужавам да ме убиеете, но не може ли просто да се престорим, че нищо не се е случило?

— Ти наистина трябва да съжаляваш, задето избяга от нас по този начин — упрекна я нацупено Бони, докато трите се събираха в дружеска прегръдка.

— При това с Тайлър Смолуд! — възмути се Мередит.

— Е, що се отнася до това, вече си научих урока — промълви Елена и за миг настроението ѝ помръкна. В същия миг се разнесе звънливият смях на Бони.

— Освен това направи големия удар — Стефан Салваторе! Това се казва драматична поява. Когато влезе през вратата с него, си помислих, че халюцинирам. Как го направи!

— Нищо не съм направила. Той просто се появи като рицаря на бял кон в онези стари филми.

— За да защити честта ти — изкиска се Бони. — Какво повълнуващо от това?

— На мен ми идва наум поне едно, даже две неща — рече Мередит. — Но може би Елена ще ни разкаже за тях.

— Ще ви разкажа — съгласи се приятелката ѝ, пусна ги и отстъпи назад. — Но преди това ще дойдете ли с мен в къщата на Вики? Искам да поговоря с нея.

— Нищо не ти пречи да ни разказваш, докато се обличаш, докато вървим или докато си миеш зъбите — твърдо заяви Бони. — И ако

спестиш и най-малката подробност, ще разбереш какво означава испанска инквизиция.

— Виждаш ли — дяволито поде Мередит, — че господин Танър не се е трудил напразно. Сега Бони знае, че испанската инквизиция не е рок група.

Елена се засмя безгрижно, докато трите се качваха по стълбите.

Госпожа Бенет изглеждаше бледа и уморена, но ги покани да влязат.

— Вики си почива, лекарят препоръча да не става от леглото — обясни жената с треперлива усмивка. Елена, Бони и Мередит се скупчиха в тесния коридор.

Госпожа Бенет почука тихо на вратата на дъщеря си.

— Вики, скъпа, дошли са твои съученички да те видят. Не стойте дълго — обърна се към Елена и отвори вратата.

— Няма — обеща момичето. Пристъпи в приятната спалня в синьо и бяло, а другите я последваха. Вики лежеше на леглото, подпряна на възглавници, завита до брадичката с пухкаво синьо одеяло. Лицето ѝ бе пепеляво, а очите ѝ под подпухналите клепачи се взираха напред.

— Точно така изглеждаше и снощи — прошепна Бони.

Елена приближи до леглото.

— Вики — изрече меко. Вики продължи да се взира в пространството, но на Елена ѝ се стори, че дишането ѝ леко се промени. — Вики, чуваш ли ме? Аз съм Елена Гилбърт. — Погледна несигурно към Бони и Мередит.

— Има вид, сякаш са ѝ дали успокоителни — обади се Мередит.

Но госпожа Бенет не бе споменала да са ѝ давали някакви лекарства. Елена се намръщи и отново се извърна към неподвижното момиче.

— Вики, аз съм Елена. Исках просто да поговоря с теб за миналата нощ. Искам да знаеш, че ти вярвам за това, което ти се е случило. — Елена не обърна внимание на острия поглед, който ѝ хвърли Мередит, и продължи: — И исках да те попитам...

— Не! — Беше писък, висок и пронизителен, който се изтръгна от гърлото на Вики. Тялото ѝ, което до този момент приличаше на

восъчна статуя, изведнъж се разтърси от необуздани конвулсии. Светлокестенявата ѝ коса се разпиля по лицето, докато тресеше главата си напред-назад, а ръцете ѝ се мятаха във въздуха. — Не! Не! — изкрещя тя.

— Направете нещо! — ахна Бони. — Госпожо Бенет! Госпожо Бенет!

Елена и Мередит се опитаха да удържат Вики на леглото, но тя бясно се съпротивляваше. Ужасяващите ѝ писъци огласяха стаята. После внезапно се появи майката на Вики, помогна им да я успокоят и ги избута настрана.

— Какво ѝ направихте? — извика жената.

Вики се вкопчи в майка си и притихна, но изпод тежките си клепачи стрелна с поглед Елена над рамото на госпожа Бенет.

— Ти си част от това! Ти си самият дявол! — изкрещя истерично тя към Елена. — Дръжте я далеч от мен.

Елена се слиса.

— Вики! Дойдох само да попитам...

— Мисля, че е по-добре да си вървите. Оставете ни сами. — Госпожа Бенет прегърна закрилнически дъщеря си. — Не виждате ли какво ѝ причинявате?

Смутена, Елена напусна стаята, а Бони и Мередит я последваха.

— Сигурно е от лекарствата — заговори Бони, когато излязоха от къщата. — Тя направо откачи.

— Забеляза ли ръцете ѝ? — обърна се Мередит към Елена. — Когато се опитвахме да я усмирим, стиснах едната ѝ ръка. Беше студена като лед.

Елена поклати недоумяващо глава. Всичко това нямаше никакъв смисъл и тя нямаше намерение да позволи да ѝ развали деня. Не. Опита се отчаяно да измисли нещо, което да заличи преживяното, да ѝ помогне да възвърне щастливото и безгрижно настроение.

— Сетих се какво ще направим — заяви тя. — Ще отидем в пансиона.

— Какво?

— Казах на Стефан да ми се обади днес, но защо вместо това ние не отидем до пансиона? Не е много далеч оттук.

— Около двадесетина минути пеша — уточни Бони със светнало лице. — Най-после ще можем да видим квартирата му.

— Всъщност — поде Елена — си мислех, че вие двете може да чакате на долния етаж. Е, аз ще го видя само за няколко минути — побърза да се оправдае, когато двете ѝ приятелки я погледнаха. Наистина може би беше странно, но тя все още не искаше да дели Стефан с никого. Той беше новост в живота ѝ, почти като тайна.

Те почукаха на полираната дъбова врата и госпожа Флауърс им отвори. Беше дребна и сбръчкана жена с учудващо живи черни очи.

— Ти трябва да си Елена. Видях ви със Стефан да излизате снощи и той ми каза името ти, когато се прибра.

— Видели сте ни? — учуди се Елена. — Аз пък не ви видях.

— Не, не си — захили се госпожа Флауърс. — Какво мило момиче си, скъпа — добави. — Много красиво. — И погали Елена по лицето.

— Хм, благодаря — смутено промърмори Елена. Никак не ѝ хареса как тези птичи очи се вторачиха в нея. Премина покрай госпожа Флауърс и се насочи към стълбата. — Стефан вкъщи ли е?

— Трябва да е тук, освен ако не е излетял от покрива! — пошегува се госпожа Флауърс и отново се ухили. От учтивост и Елена се засмя.

— Ще останем долу при госпожа Флауърс — извика Мередит на Елена, докато Бони насмешливо завъртя очи. Елена прикри усмивката си, кимна и пое нагоре по стъпалата.

Каква странна стара къща, каза си отново тя, докато поемаше по втората стълба, водеща към стаята на Стефан. Гласовете от долния етаж се чуваха тук по-слабо, а като се заизкачва по стъпалата, стихнаха напълно. Сега тя бе обгърната от тишина и докато стигна до вратата в слабо осветения коридор, я обзе подозрението, че се е озовала в съвсем друг свят. Почукването ѝ на вратата отекна много плахо. „Стефан?“ Отвътре не се чу нищо, ала в следващия миг вратата внезапно се разтвори. *Днес всички май изглеждат бледи и изтощени*, помисли си Елена. Но след секунда се озова в прегръдките му.

Ръцете му се склучиха конвулсивно около нея.

— Елена, ох, Елена...

После той се отдръпна назад. Изглеждаше точно както предишната вечер. Елена усети как между тях отново зейна бездна, като видя хладния му предпазлив поглед.

— Не — изтърси тя, без да осъзнава, че го е изрекла на глас. — Няма да те пусна. — И притегли устните му към своите.

За миг той остана безмълвен, сетне потръпна и устните му се впиха в нейните с изгарящ плам. Пръстите му се заровиха в косите ѝ. Всичко около Елена се завъртя. Нищо вече не съществуваше, освен Стефан, нищо, освен усещането за ръцете му, които я обгръщаха, нищо, освен огъня на устните му, пиещи нейните.

След няколко минути или няколко века те се разделиха, и двамата треперещи. Но погледите им останаха сплетени и Елена забеляза, дори и при толкова оскъдната светлина в стаята, че очите на Стефан са прекалено разширени. Той изглеждаше необикновено смутен, а устата му — тази негова уста! — беше подпухнала.

— Мисля, че ще е по-добре да сме по-внимателни, когато правим това — изрече той и тя долови в интонацията му усилието да се контролира.

Елена кимна, все още замаяна. Не бива да го правим на публично място, помисли си тя. И не когато Бони и Мередит чакат на долния етаж. Не и ако не са съвсем сами, освен...

— Но ти можеш само да ме прегърнеш — рече момичето.

Колко странно, че след тази огромна страст, която изпитваше, тя все пак се чувстваше толкова сигурна, толкова спокойна в прегръдките му.

— Обичам те — прошепна, заровила лице в грубия му вълнен пуловер.

Усети как тялото му потръпна.

— Елена — промълви отново той с нотка на отчаяние.

Тя вдигна глава.

— Какво лошо има в това? Защо да има нещо лошо, Стефан? Не ме ли обичаш?

— Аз... — Погледна я безпомощно. В същия миг чува гласа на госпожа Флауърс, която ги викаше от дъното на стълбите.

— Момче! Момче! Стефан! — Прозвуча така, сякаш удряше с обувка по перилото.

— По-добре да видя какво иска — въздъхна Стефан. Отдръпна се от нея с безизразно лице.

Останала сама, Елена скръсти ръце пред гърдите си и потръпна. В стаята беше толкова студено. Помисли си, че би трябвало да има

камина с горящ огън, докато погледът ѝ обхождаше разсеяно помещението и най-сетне се спря върху махагоновия скрин, който бе оглеждала предната вечер.

Ковчежето.

Погледна към затворената врата. Ако Стефан се върне и я хване... Тя наистина не биваше... Но вече пристъпваше към ковчежето.

Спомни си за жената на Синята брада^[2]. Любопитството я бе убило. Но пръстите ѝ вече бяха върху железния капак. Сърцето ѝ биеше лудо, когато го отвори.

В полутъмната стая отначало ковчежето ѝ се стори празно и Елена се засмя нервно. Какво очакваше да намери? Любовни писма от Каролайн? Окървавен кинжал?

Тогавя видя тънка ивица коприна, сгъната многократно и сложена в ъгъла. Извади я и прокара пръсти по нея. Беше тъмнорозовата панделка, която бе изгубила на втория ден от началото на учебната година.

О, Стефан. В очите ѝ запариха сълзи, а сърцето ѝ се преизпълни с любов.

Толкова отдавна? Ти се интересуващ от мен толкова отдавна? О, Стефан, обичам те...

Няма значение, че не можеш да ми го кажеш. Отвън се чу шум, тя сгъна бързо панделката и я върна в ковчежето. После се обърна към вратата, примигвайки, за да скрие напирещите сълзи.

Няма значение, че точно сега не можеш да го изречеш. Аз ще го казвам и за двама ни. А някой ден и ти ще се научиш.

[1] Моят скъп баща (нем.). — Бел.прев. ↑

[2] Народна приказка, преразказана от Шарл Перо. — Бел.прев. ↑

7 октомври, около 8 ч. сутринта

Мило дневниче,

Пиша това в час по тригонометрия и се надявам госпожица Халпърн да не ме види.

Миналата нощ нямах време да пиша, въпреки че много ми се искаше. Вчера беше един лудешки и объркан ден, също както и нощта на годишния бал. Но докато седях тази сутрин в училище, почти имах чувството, че всичко, случило се през този уикенд, е било само сън. Лошите неща бяха наистина ужасни, но добрите бяха безкрайно хубави, много хубави.

Няма да повдигна обвинение срещу Тайлър. При все това той е отстранен временно от училище и от футболния отбор. Също и Дик, задето се е напил на бала. Никой не го казва, но аз мисля, че много хора смятат, че той е виновен за случилото се с Вики. Вчера сестрата на Бони видяла Тайлър в болницата и каза, че и двете му очи били насинени, а цялото му лице било лилаво. Не мога да спра да се тревожа какво ще стане, когато двамата с Дик се върнат в училище. Сега повече от всякога имат причина да мразят Стефан.

Кое то отново ме връща към Стефан. Когато тази сутрин се събудих, първата мисъл, която ми хрумна и ме изплаши, беше: „Ами ако всичко това не е истина? Ако никога не се е случвало или ако той е размислил?“ Леля Джудит се разтревожи на закуска, защото отново не можах да хапна нищо. Но когато отидох на училище, го видях в коридора пред кабинета. Двамата само се погледнахме. И тогава се уверих. Миг преди да се обърне, той се усмихна, някак си срамежливо. Тогава разбрах също, че той беше

прав — по-добре на публично място да стоим далеч един от друг, не и ако не искаме да зарадваме клюкарите.

Ние определено сме заедно. Сега ще трябва да намеря начин да го обясня на Жан-Клод. Ха-ха.

Това, което не разбирам, е защо Стефан не е щастлив за нас двамата като мен. Когато сме заедно, усещам какво чувства, зная колко много ме иска, колко ме обича, когато ме целува, у него има почти отчаян глад, сякаш иска да изсмуче душата от тялото ми. Все едно е черна дупка.

Все още 7 октомври, около 2 ч. следобед

Наложи се да прекъсна за кратко писането в дневника, понеже госпожица Халпърн ме хвана. Дори започна да чете на всеослушание това, което бях написала, но почти веднага престана, предполагам, че заради деликатните теми, на които бях посветила последните си редове, тя се притесни и очилата ѝ се замъглиха, явно не остана много доволна от прочетеното. А пък аз сега съм толкова щастлива, че не ме трогват второстепенните грижи като това дали ще ме скъсат на изпита по тригонометрия.

Стефан и аз обядвахме заедно или поне се оттеглихме в ъгъла на игрището и седнахме там, след което аз извадих обяда си. Той не си беше направил труда да донесе нещо. Разбира се, оказа се, че и аз нищо не успях да изям. Почти не се докосвахме — дори не се опитахме, — но за сметка на това пък си говорихме и непрекъснато се гледахме. Искаше ми се да го докосна. И то повече, отколкото всяко друго момче, което съм познавала. Знаех, че и той иска това, но се държеше на разстояние от мен. Ето какво не мога да проумея: защо се съпротивлява срещу това, защо е тъй сдържан. Вчера в неговата стая намерих убедително доказателство, че ме е наблюдавал още от пристигането си тук. Помниш ли, скъпо мое дневниче, какво споделих с теб за втория ден в училището, когато с Бони и Мередит бяхме на гробището? Е, вчера в стаята на Стефан аз намерих моята тъмнорозова панделка, която

носех в онзи ден. Спомням се, че при бягството ни от гробището тя изпадна от ръката ми. Той сигурно я е взел и я е запазил. Не му казах, че зная за нея, защото той очевидно е искал да го запази в тайна, но това показва, че се интересува от мен и ме харесва, нали?

Ще ти кажа още, че има една личност, която никак не е доволна. Каролайн. Очевидно всеки ден по обяд го е влачила в кабинета по фотография и когато днес той не се е появил, тръгнала да го търси и накрая ни откри. Бедният Стефан, напълно беше забравил за нея и това го шокира. След като тя си тръгна — с отвратителен, нездравословен, зеленикав цвят на лицето, дължна съм да добавя — той ми разказа как тя се залепила за него още първата седмица в училище. Каза му, че забелязала, че той не обядва, а тя също не се хранела на обяд, тъй като била на диета и го попитала не иска ли да си намерят някое тихо местенце, където да се уединят и да си починат? Той всъщност не каза нищо лошо за нея (което ми се струва, че е неговата представа за добри маниери и за това, което един джентълмен не бива да прави) но ме увери, че между тях не е имало нищо. Аз си мисля, че за Каролайн да бъде забравена, е много по-лошо, отколкото ако я бе замерил с камъни.

Чудя се защо Стефан не обядва. Това е доста странно за един футболист.

Ох-ох. Господин Танър току-що мина покрай мен и аз успях навреме да закрия дневника си с една тетрадка. Бони се крие зад учебника си по история, но аз виждам, че раменете ѝ се тресат. А Стефан, който седи пред мен, изглежда толкова напрегнат, сякаш всеки миг ще скочи от чина си и ще побегне. Мат ми хвърли един поглед „ти си луда“, а Каролайн ме изгледа кръвнишки. Аз бях самата невинност, вперила очи в господин Танър. Затова ако написаното е малко объркано и разкривено, сега ти е ясно защо.

През последния месец наистина не бях на себе си. Не можех да мисля ясно за нищо, нито да се концентрирам за

каквото и да било, с изключение на Стефан, толкова неща съм оставила недовършени, че страх ме хваща. Аз отговарям за украсата на Къщата на духовете, а още нищо не съм направила по въпроса. Все пак ми остават още три седмици и половина, за да организирам всичко. Аз обаче искам да бъда само със Стефан.

Бих могла да напусна комитета, но така ще оставя Бони и Мередит да опъват за всичко. Освен това не, съм забравила какво ми каза Мат, когато го помолих да доведе Стефан на бала: „Ти искаш всички и всичко да се въртят около Елена Гилбърт“.

Това не е истина. Или дори и да е било истина в миналото, повече няма да бъде така. Аз искам — о, това ще прозвучи адски тъпо — но искам да бъда достойна за Стефан. Знам, че той няма да подведе момчетата от отбора само заради собственото си удобство. Искам той да се гордее с мен.

Искам той да ме обича толкова много, колкото го обичам аз.

— Побързай! — извика Бони от вратата на гимнастическия салон. До нея чакаше господин Шелби, портиерът на гимназията.

Елена хвърли последен поглед в далечината към фигурите на момчетата на футболното игрище, след което прекоси неохотно асфалтираната алея и се присъедини към Бони.

— Исках само да кажа на Стефан къде отивам — обясни тя. След като цяла седмица бе прекарала все в компанията на Стефан, сега изтръпна възбудено само при споменаването на името му. Всяка вечер през тази седмица той пристигаше в нейната къща, като се появяваше на предната врата обикновено към залез-слънце, с ръце в джобовете, облякъл сакото си и вдигнал яката му. Най-често излизаха да се поразходят в сумрака или седяха на верандата и разговаряха. Макар че не го беше казал на глас, Елена знаеше, че така Стефан се подsigурява никога да не остават сами. И така бе от нощта на бала. Пази честта ми, сухо и с болка си помисли момичето, защото дълбоко в сърцето си знаеше, че има много повече от това.

— Ще преживее една вечер без теб — заяви грубо Бони. — Ако започнеш да говориш с него, ще забравиш да си тръгнеш, а аз бих искала да се прибера вкъщи навреме за вечеря.

— Здравейте, господин Шелби — поздрави Елена портиера, който продължаваше да чака търпеливо. За нейна изненада мъжът затвори едното си око и ѝ смигна със сериозно изражение. — Къде е Мередит? — додаде тя.

— Тук — разнесе се глас зад нея и приятелката ѝ се появи, понесла кашон, пълен с папки и бележници. — Взех някои неща от шкафчето ти.

— Това ли сте вече всички? — попита господин Шелби. — Добре, момичета, затворете и заключете добре вратата, така че никой да не може да влезе.

Бони, която тъкмо се канеше да прекрачи прага, се спря.

— Сигурен ли сте, че някой вече не е влязъл вътре? — попита предпазливо.

Елена я тласна по гърба между лопатките.

— Побързай — изимитира я грубо тя, — че искам да се прибера навреме у дома за вечеря.

— Няма никой вътре — увери ги господин Шелби и засука мустак. — Но вие, момичета, викайте, ако искате нещо. Аз ще съм наблизо.

Вратата се затръшна зад тях със звук, който отекна с някаква странна безвъзвратност.

— Хайде на работа — въздъхна примирено Мередит и остави кашона на пода.

Елена кимна и огледа просторния празен салон. Всяка година ученическият комитет използваше Къщата на духовете за събиране на средства. През последните две години Елена, Бони и Мередит бяха в комитета по украсата, но съвсем различно бе да си председател. Трябваше да взима решения, които щяха да касаят всички, а тя дори не можеше да разчита на направеното през изминалите години.

Къщата на духовете обикновено се устройваше в склада за дървен материал, но поради нарастващото безпокойство в града бе решено, че в гимнастическия салон ще е по-безопасно. За Елена това означаваше да се проектира наново целия вътрешен дизайн, а до Хелоуин оставаха по-малко от три седмици.

— Тук наистина е доста зловещо — рече тихо Мередит. Наистина имаше нещо притеснително да са сами в големия затворен салон, помисли си Елена. Когато заговори, несъзнателно сниши гласа си.

— Хайде първо да го измерим — предложи тя и момичета пристъпиха навътре в помещението. Стъпките им отекваха глухо.

Трите се разположиха на една от скамейките с химикалки и бележници в ръце. Елена и Мередит разглеждаха скиците от предишните години, докато Бони гризеше химикалката си и се озърташе замислено.

— Ето това е гимнастическият салон. — Мередит показва набързо надрасканата скица в бележника си. — А оттук ще влизат хората. Може да поставим Кървавия труп в края... Между другото, кой ще бъде Кървавият труп тази година?

— Мисля, че треньорът Лиман. Миналата година свърши чудесна работа, а и поддържа в отлична форма момчетата от футболния отбор. — Елена посочи към скицата. — Добре, ще разделим това тук и ще направим Средновековната кула за мъчения. Когато излязат оттам, ще се озоват право в Стаята с оживелите мъртъвци...

— Мисля, че трябва да имаме друиди — обади се рязко Бони.

— Да имаме какво? — попита Елена, а после, когато Бони започна да крещи „дру-и-ди“, махна с ръка. — Добре, добре, спомних си. Но защо?

— Защото те са измислили Хелюин. Наистина. Отначало бил един от техните религиозни празници, по време на който запалвали огньове и си слагали репи с издълбани лица върху тях, за да гонят злите духове. Вярвали са, че това е денят, в който границата между живите и мъртвите е най-малка. Освен това те са били зловещи, Елена. Принасяли са човешки жертви. Треньорът Лиман може да е нашата жертва.

— Всъщност идеята никак не е лоша — оживи се Мередит. — Кървавият труп може да бъде принесен в жертва. Нали се сецате, върху каменен олтар със забит в гърдите нож и локви кръв наоколо. И когато се приближиш до него, той внезапно се изправя.

— И със сигурност ще получиш сърдечен удар — измърмори Елена, но трябваше да признае, че идеята беше наистина добра,

определено плашеща. Призля ѝ само дори като си помисли за това. Всичката тази кръв... но всъщност щеше да бъде само червен сироп.

Останалите момичета също бяха притихнали. Откъм вратата на мъжките съблекални се чуваше звук на течаща вода, отваряне и затваряне на шкафчета, неясни викове.

— Тренировката е свършила — отбеляза Бони. — Навън сигурно се е стъмнило.

— Да, и Нашият герой в момента се къпе. — Мередит повдигна вежди към Елена. — Искаш ли да надникнеш?

— Искам — полу на шега отвърна Елена. Изведнъж настроението в салона се помрачи. Точно в този момент тя наистина *искаше* да види Стефан, да бъде с него.

— Чули ли сте нещо ново за Вики Бенет? — попита внезапно тя.

— Ами — отговори Бони след миг — чух, че родителите ѝ са ѝ намерили психиатър.

— Психиатър? Защо?

— Ами... предполагам си мислят, че всички онези неща, които ни разказа, са халюцинации или нещо подобно. Чух още, че имала много лоши кошмари.

— О — промълви Елена. Звучите от съблекалнята на момчетата стихнаха и те чува как външната врата се затръшна. Халюцинации, помисли си тя, халюцинации и кошмари. Не знаеше защо, но внезапно си припомни онази нощ на гробището, когато Бони ги накара да побягнат от нещо, което никоя от тях трите не видя.

— По-добре отново да се залавяме за работа — подкани ги Мередит. Елена се отърси от спомените и кимна.

— Ние... ние бихме могли да направим и гробище — рече колебливо Бони, сякаш прочела мислите на Елена. — Искам да кажа, в Къщата на духовете.

— Не — остро възрази приятелката ѝ. — Не, ще се придържаме към това, което сме приели — добави с по-спокоен глас и отново се наведе над бележника си.

Известно време в салона не се чуваше нищо друго, освен тихото скърцане на химикалките и шумолящата хартия.

— Добре — каза накрая Елена. — Сега трябва само да измерим и отделните зони. Някой трябва да застане зад скамейките... Сега пък какво става?

Лампите в гимнастическия примигнаха и засветиха много слабо.

— О, не! — раздразнено извика Мередит. Лампите отново примигнаха, угаснаха, после засветиха едва-едва.

— Нищо не мога да прочета — оплака се Елена, като се взираше в белия лист. Погледна към Бони и Мередит, но лицата им представляваха две бели петна.

— Сигурно нещо не е наред с генератора за аварийното захранване — заключи Мередит. — Ще отида да доведа господин Шелби.

— Не може ли да довършим утре? — жално попита Бони.

— Утре е неделя — изтъкна Елена. — Освен това трябваше още миналата седмица да сме свършили с това.

— Ще отида да потърся господин Шелби — настоя Мередит. — Хайде, Бони, идваш с мен.

— Ние всички бихме могли... — започна Елена, но Мередит я прекъсна.

— Ако всички тръгнем да го търсим и не го намерим, после няма да можем да се върнем. Хайде, Бони, все пак се намираме в училище.

— Но там е тъмно.

— Навсякъде е тъмно, истински кошмар. Хайде, след като сме двете, няма страшно. — И тя задърпа колебаещата се Бони към вратата. — Елена, не пускай никого тук.

— Няма нужда да ми казваш. — Елена им отвори вратата и проследи с поглед как тръгнаха надолу по коридора. Когато силуетите им изчезнаха в полумрака, тя влезе вътре и затвори вратата.

Е, страхотна бъркотия, няма що, както обичаше да казва майка ѝ. Приблужи се към кашона, който бе донесла Мередит, и започна да връща вътре папките и бележниците. На слабата светлина те представляваха само неясни очертания. Чуваше се единствено дишането ѝ. Тя беше сама в огромния полутъмен салон...

Някой я наблюдаваше.

Не можеше да си обясни откъде го знае, но беше сигурна. Някой зад нея в тънещия в полумрак гимнастически салон я дебнеше. *Очи в мрака*, както беше казал онзи старец. Вики също го бе казала. А сега тези очи следяха нея.

Завъртя се бързо с лице към салона и, затаила дъх, се втренчи в сенките. Изпитваше ужас, че ако издаде някакъв звук, онова нещо ще я докопа. Но не можа да види нищо, не чу нищо.

Пейките имаха странно зловещ вид — неясни форми, простиращи се в нищото. Далечният край на салона се губеше в сива мъгла. Тъмна мъгла, помисли си момичето и усети как всеки мускул на тялото ѝ се напруга болезнено, докато се ослушваше отчаяно. О, Господи, какъв беше този мек нашепващ звук? Сигурно въображението ми играе номера... Моля те, нека всичко е плод на въображението ми.

Внезапно мислите ѝ се проясниха. Трябваше да се махне от това място, *веднага*. Тук имаше истинска опасност, не беше само фантазия. Нещо беше там, нещо дяволско, нещо, което я искаше. А тя беше сама.

Нещо се раздвижи в сенките.

Письъкът заседна в гърлото ѝ. Мускулите ѝ замръзнаха и тя застина неподвижно, скована от ужас — и от някаква безименна сила. Наблюдаваше безпомощно как силуетът в тъмнината се движи през сенките и приближава към нея. Имаше чувството, че самият мрак е оживял и се е разраснал, приемайки форма — човешка форма на млад мъж.

— Съжалявам, ако съм те изплашил.

Гласът бе приятен, с лек акцент, който тя не можа да определи. В него изобщо не звучеше съжаление.

Облекчението беше толкова внезапно и цялостно, че бе почти болезнено. Момичето се отпусна и издиша дълбоко.

Беше само някакъв младеж, бивш ученик или помощник на господин Шелби. Съвсем обикновен тип, който се усмихваше леко, сякаш развеселен, че я бе докарал почти до припадък.

Е... може би не беше съвсем обикновен. Изглеждаше забележително добре. В полуздрача лицето му беше бледо, но тя видя, че е с фини изчистени черти, почти идеални, под гъста черна коса. Скулите му бяха мечта за всеки скулптор. Освен това беше почти невидим, защото целият бе облечен в черно: черни ботуши от мека кожа, черни джинси, черен пуловер и черно кожено яке.

Продължаваше да се усмихва леко. Облекчението на Елена се превърна в гняв.

— Как влезе? — настоятелно попита тя. — И какво правиш тук? Никой, освен нас не бива да е в гимнастическия салон.

— Влязох през вратата — каза той. Гласът му беше мек и възпитан, но тя продължаваше да долавя леката подигравателна нотка, което я смущаваше.

— Всички врати са заключени — заяви обвиняващо Елена.

Той повдигна вежди и се усмихна.

— Така ли?

Момичето усети прилив на страх, а косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Трябва да са заключени — процеди тя с най-студения си тон.

— Ти си сърдита — изрече с дрезгав глас непознатият. — Казах, че съжалявам, че те изплаших.

— Не си ме изплашил! — тросна се тя. Незнайно защо се чувстваше глупаво пред този тип, като дете, на което се присмива някой по-възрастен и по-знаещ. Това още повече я вбеси. — Просто се стреснах. Което едва ли е изненадващо, когато някой се промъква по този начин в тъмното.

— Интересни неща се случват в тъмното... понякога. — Той продължаваше да ѝ се надсмива, виждаше го в очите му. Беше приближил към нея и тя успя да види колко необикновени са очите му, почти черни, но със странна светлина. Ако се вгледаш по-дълбоко в тях, може да потънеш, да пропаднеш завинаги.

Осъзна, че го гледа втренчено. Защо лампите не светват? Искеше да се махне отук. Отдръпна се, така че крайт на скамейката да ги разделя и напъха последните папки в кашона. Дотук с работата за тази вечер. Искеше само да се махне по-бързо.

Но продължаващата тишина я караше да се чувства неспокойна. Той просто стоеше там, без да помръдва, и я наблюдаваше. Защо не казваше нищо?

— Дошъл си да търсиш някого ли? — Ядоса се на себе си, задето заговори първа.

Той продължи да се вира в нея с черните си очи, впити в нея по начин, който я караше да се чувства неудобно. Момичето преглътна.

— О, да — промърмори той, загледан в устните ѝ.

— Какво? — Тя бе забравила въпроса си. Сега страните ѝ и шията ѝ пламтяха, горяха от прилива на кръв. Чувстваше се толкова замаяна. Само ако той престанеше да я *гледа*...

— Да, дойдох да търся някого — повтори непознатият, не високо от преди. Сетне направи една крачка и сега ги разделяше само ъгълът на скамейката.

Елена не можеше да диша. Той стоеше толкова близо. Достатъчно близо, за да я докосне. Тя усещаше лекия аромат на одеколон, смесващ се с миризмата на коженото яке. Очите му продължаваха да са приковани в нейните — тя не можеше да извърне глава. Никога не бе виждала такива очи, черни като нощта, със зеници, разширени като на котка. Те изпълниха полезрението ѝ, когато той сведе глава към нейната. Тя усети как очите ѝ се притварят, губят фокус, как главата ѝ се накланя назад, а устните ѝ се разтварят.

Не! Отдръпна главата си точно навреме. Имаше чувството, че в последния миг се е отдръпнала от края на дълбока бездна. Какво правя, шокирано си помисли момичето. Почти му позволих да ме целуне. На един напълно непознат, някой, когото срещнах само преди минути.

Но това не беше най-лошото. През тези няколко минути се бе случило нещо невероятно. През тези няколко минути тя бе забравила Стефан.

Но сега образът му изпълни съзнанието ѝ и копнежът по него беше като физическа болка. Искаше Стефан, искаше да почувства как ръцете му я прегръщат, да бъде в безопасност с него.

Преглътна. Ноздрите ѝ се разшириха, когато пое дълбоко дъх. Опита се да говори, уверено и с достойнство.

— Сега си тръгвам. Ако търсиш някого, по-добре е да продължиш с търсенето някъде другаде.

Той я изгледа със странно изражение, което тя не разбра. Беше смесица от раздразнение и неохотно уважение... и нещо друго. Нещо горещо и диво, което я изплаши по нов начин.

Той изчака ръката ѝ да хване дръжката и когато заговори, гласът му беше мек, но сериозен, без следа от шеговитост:

— Може би вече съм открил тази, която търся... Елена.

Когато тя се извърна, не видя нищо в тъмнината.

Елена се запрепъва надолу по полутъмния коридор, опитвайки се да се ориентира. Светът внезапно се обля в светлина и тя се видя заобиколена от познатите редици шкафчета. Облекчението ѝ бе толкова огромно, че едва не се заплака. Никога не си бе помисляла, че толкова ще се зарадва при вида на тези шкафчета. Спря се за миг, докато се оглеждаше с благодарност.

— Елена! Какво правиш тук?

Бяха Мередит и Бони, забързани надолу по коридора към нея.

— Къде бяхте досега? — попита гневно тя.

Лицето на Мередит се изкриви в гримаса.

— Не можахме да открием Шелби. Когато най-после го намерихме, той беше заспал. Не се шегувам — додаде тя, като видя невярващия поглед на Елена. — Наистина беше заспал. А след това не можахме да го събудим. Отвори очи чак когато светна лампите. Тогава се запътихме обратно към теб. Но ти какво правиш тук?

Елена се поколеба.

— Писна ми да чакам. — Каза го колкото можеше по-нехайно. — Както и да е, мисля, че свършихме достатъчно работа за един ден.

— Значи вече си съгласна с мен — заключи Бони.

Мередит не каза нищо, но изгледа Елена с изпитателен, недоверчив поглед. Елена се почувства неудобно. Струваше ѝ се, че черните очи на приятелката ѝ проникват в съзнанието и четат мислите ѝ.

През този уикенд и през цялата следваща седмица Елена работи върху плановете за Къщата на духовете. Никога нямаше достатъчно свободно време, за да бъде със Стефан и това я безпокоеше, но още повече я притесняваше самият Стефан. Усещаше страстта му към нея, но в същото време усещаше и че той се бори с тази страст и всячески

се старае да не остава насаме с нея. В много отношения той си оставаше същата загадка както първия път, когато го видя.

Никога не говореше за семейството си или за живота си, преди да дойде във Фелс Чърч, а когато тя започваше да го обсипва с въпроси, той просто ги отбягваше. Веднъж го попита дали съжالياва, че е дошъл тук. За миг очите му светнаха, а зеленото в тях заискри като зелените листа на дъба, върху които се отразяваше бистрият поток.

— Как бих могъл да съжالياвам, когато ти си тук? — попита той и я целуна така, че разсея всичките й съмнения. В този момент Елена разбра какво означава пълното щастие.

Усещаше и неговата радост, а когато той се отдръпна, видя засиялото му лице, сякаш слънцето се отразяваше от него.

— О, Елена — прошепна Стефан.

Да, имаше и щастливи мигове като този, но напоследък той я целуваше все по-рядко и тя усещаше как двамата се отдалечават все повече.

През онзи петък Елена, Бони и Мередит решиха да преспят в дома на семейство Маккълору. Небето беше посивяло и заплашваше всеки момент да завали, когато Елена и Мередит влязоха в къщата на Бони. Беше необичайно студено за средата на октомври, а дърветата от двете страни на тихата уличка вече бяха усетили първия полъх на студения зимен вятър. Кленовете приличаха на червени огньове, а дърветата гинко сияеха в жълто.

— Добре дошли у дома! — посрещна ги Бони на вратата. — Цялата къща е само за нас до утре следобед, когато нашите ще се върнат от Лийсбърг. — Повече ги навътре, като грабна охранения пекинез, който се опитваше да се измъкне през вратата. — Не, Яндзъ, стой вътре. Яндзъ, не, недей! Не!

Но беше прекалено късно. Кученцето бе избягало и сега тичаше през предния двор към самотната бреза, където заджавка пискливо нагоре към клоните, въртейки дебелилото си задниче.

— О, какво ли преследва сега? — въздъхна Бони и запуши ушите си с длани.

— Прилича ми на гарван — обади се Мередит.

Елена се вцепени. Направи няколко крачки към дървото и погледна нагоре към златистите му листа. И ето че беше там. Същият гарван, който бе видяла вече два пъти. Може би три пъти, помисли си

момичето, когато си спомни за тъмната форма, която размахваше криле сред клоните на дъба в гробището.

Когато погледна към птицата, усети как стомахът ѝ се сви на топка от страх, а ръцете ѝ изстинаха. Гарванът се взираше отново в нея с блестящото си черно око почти с човешки поглед. Това око... къде бе виждала такова око?

Трите момичета отскочиха внезапно назад, когато гарванът нададе дрезгав крясък, размаха крила и полетя от дървото към тях. В последния миг се стрелна надолу към малкото кученце, което лаеше истерично. Озова се на сантиметри от оголените зъби на Яндзъ, после отново се издигна нагоре, прелетя над къщата и изчезна сред тъмните орехови дървета отвъд нея.

Трите момичета замръзнаха от удивление. После Бони и Мередит се спогледаха и напрежението се разсея, преминавайки в нервен смях.

— За миг ми се стори, че ще ни нападне — каза Бони, приближи до разярения пекинез и го повлече обратно към къщата, докато Яндзъ лаеше неудържимо.

— На мен също — промълви тихо Елена. Последва приятелките си вътре, но не се присъедини към смеха им.

След като двете с Мередит подредиха вещите си, вечерта премина по познатия обичай. Безпокойството на Елена бавно се разсея, докато седеше в претъпканата дневна на Бони край пращящия огън в камината с чаша горещ шоколад в ръка. Не след дълго, докато трите приятелки вече обсъждаха последните планове за Къщата на духовете, тя вече се чувстваше напълно успокоена.

— Свършили сме страхотна работа — обобщи накрая Мередит. — Само дето посветихме толкова много време да измислим костюмите на всички останали, че не успяхме да помислим за нашите.

— Моят е лесен — заяви Бони. — Ще бъда друидска жрица и се нуждая единствено от венец от дъбови листа за косата и бяла роба. Двете с Мери ще я ушием за една нощ.

— Аз пък ще се облека като вещица — замислено промълви Мередит. — За целта ми трябва дълга черна рокля. А ти, Елена?

Приятелката ѝ се усмихна.

— Е, предполагаше се да бъде тайна, но... леля Джудит ме заведе при шивачка. В една от книгите, които използвах, за да се подготвя за устния си доклад, попаднах на илюстрация на ренесансова

рокля и ние я изкопирахме. Ушита е от бледосиня венецианска коприна и направо е жестока.

— Звучи интересно — каза Бони — и доста скъпо.

— Ще я платя с мои пари от попечителския фонд на родителите ми. Надявам се Стефан да я хареса. Ще бъде изненада за него и... ами наистина се надявам да я хареса.

— А Стефан като какъв ще се маскира? Той ще помага ли за Къщата на духовете? — полюбопитства Бони.

— Не зная — отвърна след кратко мълчание Елена. — Той не изглежда много въодушевен от цялата суетня около Хелоуин.

— Трудно ми е да си го представя увит в скъсани чаршафи и оплескан с кръв като останалите момчета — додаде Мередит. — Той ми се струва... ами... твърде изискан за това.

— Сетих се! — извика Бони. — Сетих се какъв трябва да бъде и при това изобщо няма да има нужда от костюм. Вижте, той е чужденец, с доста бледо лице и прекрасен мрачен поглед... Идеален е за граф Дракула!

Елена се усмихна противно на волята си.

— Е, ще го попитам какво мисли по въпроса — рече.

— Като заговорихме за Стефан — поде Мередит, впила черните си очи в Елена, — как вървят нещата между вас?

Приятелката ѝ въздъхна и отклони поглед от огъня.

— Не съм... сигурна — изрече бавно накрая. — Има моменти, когато всичко е прекрасно, но има и случаи, когато...

Мередит и Бони се спогледаха, после Мередит заговори нежно:

— Други случаи, когато какво?

Елена се поколеба, питайки се дали да продължи, сетне се реши.

— Само за секунда. — Стана и забърза нагоре по стълбите. Когато се върна долу, носеше в ръцете си малка синя тетрадка с кадифена подвързия.

— Записала съм някои неща миналата нощ, когато не можах да заспя — рече тя. — Тук всичко е описано по-добре, отколкото бих могла да ви го разкажа сега. — Намери страницата, пое дълбоко дъх и зачете:

17 октомври

Мило дневниче,

Тази вечер се чувствам много зле. И трябва да го споделя с някого.

Нещо лошо става със Стефан и мен. У него съществува тази ужасна тъга, която не мога да достигна и тя ни отдалечава все повече. Не зная какво да правя.

Не мога да понеса мисълта да го загубя. Той е нещастен и явно нещо го измъчва, но ако не ми каже какво е, ако ми няма доверие, за да го сподели с мен, не виждам никаква надежда за нас.

Вчера ме прегръщаше и аз усетих нещо гладко и кръгло под ребрата му, нещо, закачено на верижка. Попитах го на майтап дали не е подарък от Каролайн. А той изведнъж се скова и повече не обели и дума. Сякаш внезапно се бе озовал на хиляди километри от мен, а очите му... в тях имаше такава болка, че направо няха сили да я понеса.

Елена спря да чете и плъзна безмълвно поглед по редовете, които бе написала в дневника си.

Чувам, че в миналото някой го е наранил много лошо и той така и не се е съвзел. Но също така мисля, че се страхува от нещо, от някаква тайна, която се бои да не разкрия. Само ако знаех каква е тя, щях да му докажа, че може да ми се довери. Че може да ми вярва, каквото и да се случи, винаги.

— Само ако знаех — прошепна момичето.

— Само ако знаеше какво? — попита Мерedit и Елена я погледна сепнато.

— О, само ако знаех какво ще се случи — изрече забързано и затвори дневника. — Искам да кажа, ако знаех, че в крайна сметка ще скъсаме, предполагам, че щях да се опитам да преодоля увлечението си и да го забравя. А ако знаех, че всичко ще се нареди добре, нямаше

да се притеснявам за случващото се в момента. Но да живееш ден след ден, без да си сигурен в нищо, е направо ужасно.

Бони прехапа устни и се изправи. Очите ѝ блестяха.

— Мога да ти покажа как да разбереш, Елена — заяви тя. — Моята баба ми каза начин как да разбереш за кого ще се омъжиш. Нарича се „вечеря с мъртвите“^[1].

— Чакай да позная. Древна друидска традиция, нали? — подкачи я Мередит.

— Не зная колко е древна — нацупи се Бони, — но баба ми казва, че винаги е имало „вечери с мъртвите“. Както и да е, чрез нея наистина може да се познава. Майка ми твърди, че когато го направила, видяла образа на баща ми, а след един месец двамата се оженили. Много е лесно, Елена, а и какво ще загубиш?

Елена отмести поглед от Бони към Мередит.

— Не зная — сви рамене момичето. — Но виж, нали наистина не вярваш...

Бони изпъна рамене с обидено изражение.

— Да не би да наричаш майка ми лъжкиня? О, стига, Елена, нищо няма да стане, ако опиташ. Защо не?

— Какво трябва да направя? — попита приятелката ѝ, обзета от съмнения. Беше странно заинтригувана, но в същото време и доста изплашена.

— Просто е. Трябва да приготвим всичко, преди да удари полунощ...

Пет минути преди полунощ Елена стоеше в дневната на семейство Маккълou, чувствайки се по-глупава от всякога. От задния двор се чуваше бесният лай на Яндзъ, но в къщата цареше тишина, с изключение на бавното тиктакане на часовника на дядото на Бони. Следвайки инструкциите на приятелката си, тя мълчаливо подреди върху голямата маса от тъмно орехово дърво една чиния, една чаша и комплект сребърни прибори. След това запали единствената свещ в свещника, поставен в средата на масата и застана зад стола пред приборите за хранене.

Според упътванията на Бони, когато удари точно дванадесет в полунощ, тя трябваше да издърпа стола и да покани бъдещия си съпруг да седне. В този момент пламъкът на свещта ще угасне и тя ще види призрачна фигура, седнала на стола.

По-рано вечерта изпитваше известно безпокойство от всичко това. Изобщо не бе сигурна дали иска да види каквито и да било призрачни фигури, дори и на бъдещия си съпруг. Но в момента цялата сцена ѝ се струваше глупава и безобидна. Когато часовникът започна да отброява, тя изправи рамене и стисна облегалката на стола. Бони ѝ бе казала да не я пуска до края на церемонията.

О, това наистина беше глупаво. Може би не бива да казва нищо... но когато часовникът отброи и последния удар, тя чу собствения си глас:

— Ела — заговори смутено на празната стая и издърпа стола. — Ела, ела...

Свещта угасна.

Елена се втрени в тъмнината, внезапно обгърнала стаята. Усети студения полъх на вятър, който угаси свещта. Дойде откъм френските прозорци зад нея и тя бързо се обърна, без да пуска облегалката на стола. Можеше да се закълне, че вратите бяха затворени.

Нещо в тъмнината се раздвижи.

Ужасът обхвана Елена, помитайки всякакво смущение и последните следи от присмехулно недоверие. О, Господи, какво бе направила, в какво се бе забъркала? Сърцето ѝ се сви и тя се почувства, сякаш без всякакво предупреждение бе въввлечена в най-зловещия кошмар. Не само бе тъмно, но и съвсем тихо. Нямахше нито какво да се види, нито какво да се чуе, а тя пропадеше...

— Позволи ми — произнесе един глас и пламъкът на свещта заискри в мрака.

За един ужасен стряскащ миг тя си помисли, че е Тайлър, припомняйки си как светна запалката му сред руините на старата църква на хълма. Но когато свещта на масата загоря с пълна сила, видя бледа ръка с дълги пръсти, която я държеше, а не месестия червен юмрук на Тайлър. За миг си помисли, че е Стефан, после очите ѝ се повдигнаха към лицето.

— Ти! — извика смаяно. — Какво правиш тук? — Отмести поглед от него към френските прозорци, които бяха разтворени и оттам се виждаше края на моравата. — Винаги ли влизаш неканен в къщите на хората?

— Но ти ме помоли да дойда. — Гласът му беше какъвто го помнеше — тих, ироничен и развеселен. Помнеше и усмивката му. —

Благодаря — добави той и се настани елегантно на изтегления стол.

Елена дръпна рязко ръката си от облегалката.

— Аз не виках *теб* — безпомощно промълви тя, разкъсвана между негодувание и срам. — Защо се навърташ около къщата на Бони?

Той се усмихна. На светлината на свещта черната му коса приличаше на течен катран, прекалено мека и фина за човешка коса. Лицето му беше много бледо, но в същото време неустойимо привлекателно. Очите му се приковаха върху нейните.

— Елена, за мен твоята красота е като древните никейски платна, носили върху уханното море...^[2]

— Мисля, че е по-добре сега да си вървиш. — Елена не искаше да говори повече с него. Гласът му я караше да изпитва странни неща, чувстваше се необяснимо слаба, сякаш коленете ѝ омекваха. — Не би трябвало да си тук. Моля те. — Пресегна се към свещта с намерението да я вземе и да се махне от него, опитвайки се да се пребори с омаята, заплашваща да я завладее.

Но преди да стигне до свещта, той направи нещо необичайно. Сграбчи ръката ѝ, не грубо, а нежно, за да я задържи в студените си тънки пръсти. Обърна я нагоре, сведе тъмнокосата си глава и целуна дланта ѝ.

— Недей... — прошепна безсилно Елена.

— Ела с мен — промълви той и се взря в очите ѝ.

— Моля те, недей... — прошепна отново тя, а светът се завъртя около нея. Той беше луд, за какво говореше? Да отиде с него къде? Но се чувстваше толкова замаяна, сякаш всеки миг ще припадне.

Той се изправи и я подхвана. Девојката се облегна на него. Усети студените му пръсти върху шията си, до най-горното копче на блузата.

— Моля те, не...

— Всичко е наред. Ще видиш. — Отдръпна блузата от врата ѝ, а другата му ръка подпря тила ѝ.

— *Не*. — Внезапно силата ѝ се възвърна и тя отскочи от него, препъвайки се в стола. — Казах ти да си вървиш и бях съвсем сериозна. Махай се оттук! Веднага!

За миг очите му се изпълниха с дива ярост — тъмна вълна, заплашваща да я погълне. После станаха спокойни и студени, а той се усмихна — кратка блестяща усмивка, която обаче мигом се стопи.

— Тръгвам си — рече. — Засега.

Тя разтърси глава, наблюдавайки го как излиза през френските прозорци, без да каже нито дума. Когато се затвори зад него, момичето остана да стои мълчаливо, опитвайки се да си поеме дъх.

Тишината... но нали не трябваше да е тихо. Извърна се към стария часовник и с изумление разбра, че е спрял. Но преди да го разгледа по-внимателно, чу възбудените гласове на Бони и Мередит.

Забърза към коридора, усещайки непривична слабост в краката си, прибра блузата си и я закопча. Задната врата беше отворена и тя видя отвън две фигури, наведени над нещо на моравата.

— Бони? Мередит? Какво става?

Когато Елена приближи, Бони вдигна глава. В очите ѝ блестяха сълзи.

— О, Елена, той е мъртъв.

Вледенена от ужас, Елена се втренчи в малката топка в краката на Бони. Пекинезът лежеше безжизнено на едната си страна, с отворени очи.

— О, Бони — промълви тя.

— Той беше остарял — заговори Бони, — но никога не съм очаквала, че ще умре толкова бързо. Само преди малко лаеше.

— Мисля, че е по-добре да влезем в къщата — обади се Мередит, а Елена вдигна глава и кимна. Тази нощ не беше безопасно да остават навън в мрака. Но не беше и нощ, през която да призовават гости вътре. Вече го знаеше, макар че все още не разбираше какво се бе случило.

Чак след като се върнаха в дневната, откри, че дневникът ѝ е изчезнал.

Стефан вдигна глава от мекия като кадифе врат на сърната. Гората бе изпълнена с нощни звуци, но той не беше сигурен какво точно го бе обезпокоило.

Докато все още бе в плен на Силата, сърната се окопоти от трансa. Той усети как мускулите ѝ потръпнаха, опитвайки се да се изправи на крака.

Върви, помисли си той, като се отдръпна и я пусна. Тя се завъртя, надигна се и побягна.

Бе поел достатъчно. Облиза деликатно угълчетата на устата си и усети как кучешките му зъби се смалиха и притъпиха, както винаги прекалено чувствителни след продължително хранене. Вече му бе трудно да определи колко му е достатъчно. Откакто беше в двора на църквата, не му бе прималявало, нито имаше пристъпи на замайване, но живееше в постоянен страх, че тези симптоми отново ще се появят.

А най-много се боеше от едно: че някой ден ще дойде на себе си все още замаян и объркан и ще открие нежното тяло на Елена, отпуснато безводно в ръцете му, грациозната ѝ шия ще бъде белязана с две червени рани, а сърцето ѝ ще е спряло завинаги.

Знаеше, че това бе неизбежно.

Жаждата за кръв с всичките ѝ безброй ужаси и наслади и досега си оставаше мистерия за него. Въпреки че от векове всеки ден живееше с нея, все още не я разбираше.

Като живо човешко същество той без съмнение изпитваше отвращение, повдигаше му се от мисълта да пие гъстата топла течност направо от дишащо тяло. Ако въобще някой му предложеше такова нещо с толкова много думи.

Но никакви думи не бяха изречени през онази нощ, нощта, в която Катрин го промени завинаги.

Дори след толкова много години споменът бе съвсем ясен. Той бе заспал, когато тя се появи в спалнята му, придвижвайки се безшумно като призрак. Той бе заспал, сам...

Тя дойде при него, облечена във фина ленена нощница.

Беше нощта преди деня, в който бе обещава да обяви избора си. И тя бе дошла при него.

Една бяла ръка разтвори завесите на леглото и Стефан се събуди от съня си. Седна разтревожен в леглото. Когато я видя, с разпиляна по раменете златисторуса коса, със сини очи, едва видими в мрака, той застина от изумление.

И от любов. Никога досега в живота си не бе виждал нещо по-красиво. Затрепери и се опита да заговори, но тя допря два студени пръста до устните му.

— Шшт — прошепна и леглото се огъна под тежестта на двамата.

Лицето му пламна, а сърцето му затуптя лудешки от притеснение и вълнение. Никога досега жена не бе посещавала леглото му. А това беше Катрин, Катрин с красотата на богиня, спуснала се от небесата, Катрин, която обичаше повече от душата си.

И защото я обичаше, трябваше да призове цялата си воля. Когато тя се плъзна между чаршафите, приближавайки толкова близо, че той усети студения полъх на нощния въздух и тънката ѝ нощница, Стефан заговори с усилие:

— Катрин — зашепна, — ние... аз мога да чакам. Докато се оженим в църквата. Ще кажа на баща ми да уреди да се венчаем следващата седмица. Няма... няма да чакаме много дълго...

— Шшт — прошепна отново тя и той усети онази същата студенина върху кожата си. Не можа да се сдържи, обгърна я с ръце и я притисна към гърдите си.

— Това, което правим сега, няма нищо общо с венчавката — каза тя и протегна тесните си пръсти, за да го погали по врата.

Той разбра. Испита кратък пристъп на страх, който изчезна, щом пръстите ѝ го загалиха. Той го искаше, искаше всичко, което ще му позволи да бъде с Катрин.

— Лежи спокойно, любов моя — прошепна тя.

Любов моя. Думите отекнаха блажено в съзнанието му, докато се отпускаше обратно на възглавницата с извита назад брадичка, за да разкрие шията си. Страхът бе изчезнал, заменен с толкова огромно щастие, че му се струваше, че ще се пръсне на милион късчета.

Усети как косата ѝ погали нежно гърдите му и се опита да успокои дишането си. Долови дъха ѝ върху гърлото си, после почувства устните ѝ. А след това зъбите ѝ.

Последва остра парлива болка, но остана да лежи неподвижно, без да издаде звук. Мислеше само за Катрин, за това, което искаше да ѝ даде. Почти веднага болката изчезна и той усети как кръвта се изсмуква от тялото му. Чувството изобщо не беше ужасно, както се опасяваше. Беше чувство на удовлетворение, да даваш, да храниш.

След това сякаш умовете им се сляха в едно. Стефан усещаше радостта на Катрин да пие от него, удоволствието ѝ да поема топлата кръв, която ѝ даваше живот. А той знаеше, че тя усеща радостта му да ѝ дава. Светът наоколо сякаш изчезна. Границите между сънищата и реалността се размиха. Той не можеше да мисли ясно, изобщо не

можеше да мисли. Можеше само да чувства и чувствата му се извиваха нагоре във вихрена спирала, отнасяйки го все по-високо и по-високо, прекъсвайки последните му връзки със земята.

По някое време по-късно, без нищо да помни, той се намери в прегръдките ѝ. Тя го бе гушнала като майка малкото си бебе, насочвайки устата му към оголената плът малко над деколтето на нощницата си. Там имаше малка рана, тъмен прорез в бледата ѝ кожа. Той не изпита нито страх, нито колебание и когато тя насърчително го погали по косата, впи зъби в плътта ѝ.

Хладнокръвен и внимателен, Стефан изтри пръстта от коленете си. Светът на хората спеше, изпаднал в унес, но неговите сетива бяха остри като бръснач. Трябваше да е доволен, но отново се почувства гладен; споменът бе пробудил апетита му. Ноздрите му се разшириха и скоро той долови острата миризма на лисица. Ловът започна.

[1] Според старите келтски предания в нощта на 31 октомври, която бележи края на есента и началото на зимата, мъртвите се връщат в земите на живите, за да празнуват със семейството, племето или своя клан. — Бел.прев. ↑

[2] Цитат от поемата „На Елена“ от Едгар Алън По, публикувана за пръв път през 1831 г. в стихосбирката „Поеми“, а в окончателен вариант заедно с „Гарванът“ през 1845 г. — Бел.прев. ↑

Елена се завъртя бавно пред високото огледало в спалнята на леля Джудит. Маргарет седеше на пода до голямото легло с четири колони. Сините ѝ очи бяха разширени и пълни с възхищение.

— Искат ми се и аз да имам рокля като тази за „лакомство или пакост“^[1] на Хелюин.

— Най-много ми харесваш като малка бяла котка — каза Елена и се наведе, за да целуне белите кадифени уши, прикрепени към лентата, опасваща челото на Маргарет. После се обърна към леля си, застанала до вратата с игла и конец в ръка. — Идеално — увери я топло тя. — Не е нужно да променяме нищо.

Момичето в огледалото сякаш бе излязло от книгата на Елена за италианския ренесанс. Шията и раменете ѝ бяха открити, а плътно прилепналият корсаж на бледо-синята рокля подчертаваше тънката ѝ талия. Дългите набрани ръкави бяха цепнати отстрани и отдолу се виждаше бялата копринена риза, а широката пола се дуплеше на пода около нея. Беше невероятно красива рокля, а бледосиньото подчертаваше тъмносините очи на Елена.

Когато се извърна, погледът ѝ попадна върху старинния часовник над скрина.

— О, не! Вече е почти седем. Стефан ще дойде всеки момент.

— Това е неговата кола — съобщи леля Джудит, като надникна през прозореца. — Ще слеза долу, за да му отворя.

— Няма нужда — спря я Елена. — Аз ще го посрещна. Довиждане и приятно прекарване с „лакомство или пакост“.

Тя забърза надолу по стъпалата.

Започва се, каза си с трепет. Когато се пресегна към дръжката на вратата, Елена си спомни за онзи ден, от който вече бяха изминали почти два месеца, когато се изпречи на пътя на Стефан в стаята за часа по европейска история. Сега я обзе същото чувство на напрегнато очакване и трескава възбуда.

Надявам се сега всичко да бъде по-добре, отколкото тогава, помисли си тя. През последната седмица и половина всичките ѝ надежди бяха свързани с този момент, с тази нощ. Ако тази вечер двамата със Стефан не се съберат, това никога нямаше да стане.

Вратата се отвори и тя отстъпи назад със сведени очи, изпълнена със свян. Страхуваше се да види лицето му. Но когато чу как той си пое рязко дъх, вдигна припряно глава — усети как сърцето ѝ се вледенява.

Да, той се взираше с нея с изумление. Ала това не бе радостното изумление, което бе съзряла в очите му през онази първа нощ в стаята му. Това бе по-скоро изумление, граничещо с шок.

— Не ти харесва — прошепна девойката, изпълнена с ужас, че всеки миг ще се разплаче.

Както винаги, той се окопоти бързо, примигна и поклати глава.

— Не, не, роклята е красива. Ти си красива.

Товава защо стоиш вцепенен, сякаш си видял призрак, помисли си тя. Защо не ме прегърнеш, не ме целунеш... защо не направиш нещо!

— Изглеждаш прекрасно — промълви тихо Елена. И беше самата истина. Той беше изискан и красив, облечен в специално подбраните за случая елегантен смокинг и пелерина. Тя беше изненадана, когато той се съгласи с предложението ѝ да се облече по този начин, дори изглеждаше по-скоро развеселен. Явно се чувстваше съвсем удобно и непринудено в тези дрехи, все едно за него бяха обичайно облекло като джинси и тениска.

— По-добре да вървим — подкани я той с тих и сериозен глас.

Елена кимна и двамата се отправиха към колата му. Сега сърцето ѝ не само бе обзето от студ, чувстваше го като буца лед в гърдите. Той беше по-далеч от всякога и тя не знаеше как да си го върне.

Докато пътуваха с колата към училището, проехтя гръмотевица и Елена погледна през прозореца, обзета от тревожен смут. Надвисналият над тях облак бе гъст и тъмен, макар че още не бе заваляло. Въздухът бе изпълнен с напрежение и електрически заряд, а надвисналите, обагрени в пурпурно облаци придаваха зловец вид на небето. Беше идеална нощ за Хелоуин — застрашителна и неземна, но тя изпълни Елена с ужас и мрачни предчувствия. От онази вечер в

дома на Бони тя бе изгубила интерес към свръхестествените и странни неща.

Дневникът ѝ така и не се намери, въпреки че претърсиха всяко кътче в къщата на Бони. Все още не можеше да повярва, че е изчезнал, а мисълта, че някакъв непознат чете най-съкровените ѝ мисли, изпълваше душата ѝ с ужас. Защото, разбира се, дневникът ѝ бе откраднат. Какво друго обяснение можеше да има? През онази нощ доста врати в дома на семейство Маккъллоу бяха отворени и някой просто е можел да влезе и да го вземе. Искаше ѝ се да убие този, който го бе направил.

В съзнанието ѝ изникна образът на две черни очи. Мъжът, на когото замалко да позволи да я целуне в къщата на Бони, мъжът, който я бе накарал да забрави Стефан. Дали той бе тайнственият крадец?

Тя изправи рамене, когато колата спря пред училището и се насили да се усмихне, докато си проправяха път през коридорите. В гимнастическия салон цареше истински хаос. Само за един час, откакто Елена го бе напуснала, всичко се бе променило. Тогава помещението беше пълно с ученици от горните класове: членове на училищния комитет, футболни играчи, членове на Кей клуб — всички сновяха и внасяха последни поправки в украсата и декора. Сега вътре гъмжеше от непознати, повечето от които дори не бяха маскирани като човешки същества.

Когато Елена влезе, няколко зомбита се извърнаха, но тя не можа да познае и половината от хората, скрити под костюмите. В следващия миг всички се бяха скупчили около нея — изразяваха шумно одобрението си за светлосинята ѝ рокля и се оплакваха от вече възникналите проблеми. Елена им махна да замълчат и се обърна към една вещица, чиято дълга черна коса се стелеше по гърба на прилепналата черна рокля.

— Какво има, Мередит? — попита тя.

— Треньорът Лиман се разболя — отвърна мрачно приятелката ѝ — и някой предложи Танър да го замести.

— Господин Танър? — ужаси се Елена.

— Да, и вече създава неприятности. На горката Бони чак сега ѝ сервираха новината. По-добре е да отидеш и да видиш какво става.

Елена въздъхна, кимна и се запъти по криволичещия лабиринт, водещ към Къщата на духовете. Когато мина покрай зловещата Стая за

мъчения и смразяващата кръвта Стая на Лудия касапин, тя си помисли, че всичко изглежда прекалено истинско. Мястото беше доста страховито, дори и осветено.

Стаята на друидите бе близо до изхода. Там бе издигнат картонен макет на Стоунхендж. Но хубавата дребна жрица на друидите, облечена в бяла роба с венец от дъбови листа в косите, застанала сред съвсем реалистично изглеждащите монолити, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи.

— Но вие трябва да сте облят в кръв — чу се умоляващият ѝ глас. — Това е част от сцената, вие сте принесен в жертва.

— Достатъчно нелепо е, че трябва да съм облечен в тази роба — тросна се Танър. — Никой не ме информира, че ще трябва целият да бъда оплескан с проклетия сироп.

— Но той няма да е върху вас — продължи да го увещава Бони, — а само на робата и олтара. Вие сте жертвата — повтори тя, сякаш по този начин щеше да го убеди.

— Колкото до това — процеди с отвращение господин Танър, — автентичността на цялата сцена е доста съмнителна. Противно на всеобщото убеждение, друидите не са изградили Стоунхендж. Той е бил построен през Бронзовата ера, когато...

Елена пристъпи напред.

— Господин Танър, в момента това не е важно.

— Да, не се съмнявам, че за теб не е важно — високомерно я изгледа той. — Затова ти и твоите невротични приятелки сте толкова слаби по история.

— Това беше ненужна забележка — прозвуча един глас. Елена се извърна бързо и видя през рамото си Стефан да се приближава към тях.

— Господин Салваторе — процеди Танър с тон, като че ли казваше: „Това е капакът на всичко“. — Предполагам, че ще ни просветите с някоя мъдра новост. Или може би ще се опитате да ме убедите с по-силови доводи? — Огледа от главата до петите Стефан, който стоеше изправен там, непринудено елегантен в безупречно скроения официален костюм.

Внезапно прозрение осени Елена. Танър всъщност не е много по-възрастен от нас, помисли си тя. Изглежда стар, защото косата му е пооредяла, но мога да се обзаложа, че ли е едва е прехвърлил двадесет

и осем-девет. Незнайно защо си спомни как изглеждаше Танър на бала на годината, в евтиния си износен костюм, който не му стоеше добре.

Готова съм да се обзаложа също, че не е присъствал на бала на годината, когато той самият е бил ученик, продължи да размишлява тя. И сега за пръв път изпита някаква симпатия към него.

Може би същото бе почувствал и Стефан, защото пристъпи към нисичкия учител, изправи се лице в лице с него и заговори тихо:

— Не, няма. Мисля, че цялата работа се раздухва излишно. Защо не... — Елена не успя да чуе останалото, защото Стефан продължи още по-тихо, с успокоителна интонация, а господин Танър като че ли действително се заслуша в думите му. Тя се озърна назад сред тълпата, която се беше струпала зад гърба му: четири или пет таласъма, един върколак, една горила и един гърбав просяк.

— Добре, вече всичко е под контрол — обяви Елена и зяпачите започнаха да се разпръсват. Стефан щеше да уреди всичко, въпреки че не бе сигурна как точно ще го постигне, тъй като в момента виждаше само тила на главата му.

Тилът на главата му... За миг в съзнанието ѝ изникна един образ, запечатан в паметта ѝ още от първия ден на учебната година. Стефан стоеше в канцеларията и говореше със секретарката госпожа Кларк. Елена си спомни също колко странно бе реагирала тогава госпожа Кларк. Ето и сега, когато Елена погледна към господин Танър, той имаше същото замаяно изражение. Момичето усети лека тръпка на безпокойство.

— Хайде — каза тя на Бони. — Да излезем отпред.

Те прекосиха площадката за приземяване на извънземни и килията на възкръсналия мъртвец, провряха се между преградите и стигнаха до първата стая, където посетителите при пристигането им трябваше да бъдат приветствани от върколака. Но в момента той бе свалил главата на маскарадния костюм и разговаряше с две мумии и една египетска принцеса.

Елена трябваше да признае, че Каролайн изглежда много добре като Клеопатра. Очертанията на тялото ѝ с бронзов загар ясно прозираха под тънката ленена рокля, която беше облякла. Мат, тоест върколакът, едва ли можеше да бъде обвинен, че не може да откъсне поглед от тялото ѝ.

— Как върви подготовката тук? — попита Елена, като се насили да звучи безгрижно.

Мат се сепна, след което се извърна към нея и Бони. Елена почти не го беше виждала след вечерта на бала на годината. Освен това знаеше, че Мат и Стефан бяха охладнели един към друг. И то заради нея. И макар че Мат трудно можеше да бъде винен за това, тя знаеше, че Стефан е наранен.

— Всичко е наред — отвърна Мат, но изглеждаше неспокоен.

— Когато Стефан свърши с Танър, мисля да го изпратя тук — каза Елена. — Може да помогне за посрещането на посетителите.

Мат повдигна едното си рамо с безразличие. После попита:

— Какво има да свърши с Танър?

Елена го изгледа изненадано. Можеше да се закълне, че той само преди минута се намираше в стаята на друидите и несъмнено е видял всичко. Побърза да обясни накратко проблема.

Отвън отново проехтя гръмотевица и през отворената врата Елена видя как ослепителна светкавица проряза нощното небе. След няколко секунди отекна още една, още по-оглушителна гръмотевица.

— Надявам се да не завали — обади се Бони.

— Да — рече Каролайн, която остана мълчалива, докато Елена говореше с Мат. — Ще бъде много жалко, ако никой не дойде.

Елена я изгледа сърдито и видя искри на омраза в присвитите котешки очи на Каролайн.

— Каролайн — заговори тя импулсивно, — слушай какво ще ти кажа. Не може ли да сложим край на всичко това? Не може ли да забравим какво се е случило досега и да започнем на чисто?

Очите на Каролайн под кобрата на челото ѝ се разшириха, но после отново се присвиха. Устните ѝ се свиха, преди да се приближи към Елена.

— Аз никога няма да забравя — процеди тя, след което се обърна и се отдалечи.

Възцари се неловка тишина. Бони и Мередит гледаха в пода. Елена пристъпи към вратата, за да позволи на студения въздух да освежи пламналото ѝ лице. В далечината се виждаха полето и изпочупени дъбови клони. Отново я обзе странно усещане за някакво лошо предчувствие. Тази вечер нещо щеше да се случи. Но нямаше представа какво.

— Добре, посетителите ще се подредят в редица откъм паркинга. Изгаси светлините, Ед! — чу се силен глас откъм преобразения гимнастически салон. Внезапно се спусна мрак и въздухът се изпълни със стенания и истеричен кикот като оркестър, който си настройва инструментите. Елена въздъхна и се обърна.

— По-добре върви да ги посрещнеш и упътиш — каза тихо тя на Бони. Приятелката ѝ кимна и изчезна в тъмнината. Мат, надянал главата на върколак, включи уредбата, за да внесе малко мистериозно озвучаване към всеобщата какофония.

Изад ъгъла се появи Стефан, косата и дрехите му се губеха в мрака, изпъкваше само бялата предница на ризата му.

— Всичко с Танър е наред — съобщи той. — С какво още мога да бъда полезен?

— Ами би могъл да останеш тук и да помагаш на Мат да посрещате хората в... — Гласът на Елена заглъхна. Мат бе наведен над уредбата и продължи да регулира силата на звука, без да вдигне глава. Елена погледна към Стефан и видя изопнатото му безизразно лице. — Или би могъл да отидеш при момчетата в съблекалнята и да ръководиш раздаването на кафе за работниците — довърши уморено тя.

— Ще отида в съблекалнята — кимна Стефан. Докато се отдалечаваше, тя забеляза известна неувереност в походката му.

— Стефан? Добре ли си?

— Добре съм — увери я той и се изпъна. — Просто съм малко уморен. Това е всичко.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава и с всяка минута тежестта в гърдите ѝ ставаше все по-осезаема.

Обърна се към Мат с намерението да му каже нещо, но в този миг групата от първите посетители приближи вратата.

— Шоуто започва — обяви той и се скри в сенките.

Елена обхождаше стая след стая, за да провери дали някъде не са възникнали неуредици. Преди години тя се радваше най-много на тази част от вечерта, като гледаше как оживяват вдъхващите страх сцени, а лицата на посетителите застиват от ужас. Но сега мислите ѝ бяха пропити от мрачни предчувствия, а напрежение сковаваше душата ѝ.

Тази вечер ще се случи нещо, повтаряше си тя и ледената буца в гърдите ѝ нарастваше.

Образът на смъртта — или поне това предположи тя, че изобразяваше фигурата с качулка в черна роба — мина покрай нея и тя се запита разсеяно дали я бе виждала на някое от предишните празненства на Хелюин. Имаше нещо познато в начина, по който се движеше фигурата.

Бони си размени измъчена усмивка с високата и слаба вещица, която насочваше потока към Стаята на паяците. Няколко момчета от по-долните класове на гимназията удряха висящите гумени паяци и крещяха, създавайки суматоха. Бони ги избута към стаята на друидите.

Там примигващи лампи придаваха на сцената призрачна атмосфера. Бони изпита мрачно задоволство, като видя господин Танър проснат върху каменния олтар с бяла роба, цялата изцапана с кръв, с едно вперени в тавана очи.

— Супер! — изкрещя едно от хлапетата и изтича към олтара. Бони остана на мястото си и се усмихна, докато чакаше окървавената жертва да се надигне и да изкара акъла на диването.

Но господин Танър не помръдна дори когато момчето пъкна ръката си в локвата кръв под главата на жертвата.

Това е странно, помисли си Бони и побърза да попречи на хлапака да сграбчи жертвения нож.

— Не го прави — скара му се тя, затова то вдигна окървавената си ръка, която проблясваше зловещо при всяко примигване на лампите. Внезапно Бони изпита необясним страх, че господин Танър ще изчака тя да се наведе и тогава ще се изправи, за да я стресне. Но той продължаваше да се взира в тавана.

— Господин Танър, добре ли сте? Господин Танър? Господин Танър!

Никакво движение, никакъв звук. Никакъв проблясък на живот в широко оцъклените му очи. Не го докосвай, прошепна внезапно някакъв настойчив глас в главата ѝ. Не го докосвай, не го докосвай, не го докосвай...

Под пулсиращата светлина на лампите тя видя как ръката ѝ се протяга напред, сграбчва рамото на господин Танър и го разтърсва, видя как главата му се люшна безволно към нея. Тогава видя гърлото му.

И започна да крещи.

Елена чу писъците. Те бяха пискливи и непрекъснати. Не приличаха на нито един от другите звуци в Къщата на духовете и тя разбра, че не са престорени.

Последвалото беше истински кошмар.

Тя стигна на бегом до стаята на друидите и видя сцена, която не беше предвидена за показване пред посетителите. Бони продължаваше да крещи. Мередит я държеше за раменете. Тримата малки ученици се опитваха да се измъкнат през закрития със завеса изход.

— Той е мъртъв — захлипа Бони, когато писъците ѝ спряха и можеше да говори. — О, Господи, кръвта е истинска и той е мъртъв. Докоснах го, Елена, той е мъртъв, наистина мъртъв...

Стаята се изпълни с хора. Някои се разкрещяха, а в следващия миг всички се заблъскаха панически към изхода, бутаха се с лакти, събориха преградите.

— Светнете лампите! — извика Елена и чу как викът ѝ се поде от другите. — Мередит, бързо, обади се по телефона на Бърза помощ, а после и на полицията... *Светнете* тези лампи!

Когато помещението се освети, Елена се огледа, но не можа да види нито един възрастен, нито един, който би могъл да овладее положението. Част от нея се бе вледенила, мислите ѝ бясно препускаха, докато се опитваше да реши какво да прави. Друга част просто се бе вцепенила от ужас. Господин Танър... Никога не го бе харесвала, но това само сякаш още повече влошаваше нещата.

— Изведете децата оттук. Да излязат всички, с изключение на персонала — рече тя.

— Не! Затворете вратите! Никой не бива да излиза, докато не дойде полицията — извика върколакът до нея и свали маската си. Елена се извърна изненадана да чуе този глас и видя, че не беше Мат, а Тайлър Смолуд.

Едва тази седмица му бе позволено да се върне в училище и лицето му все още носеше белезите от ударите на Стефан. Но в гласа му прозвуча авторитетна нотка и Елена видя пазачите да затварят вратите. Чу да се затваря друга врата в дъното на салона.

От десетината души, скупчили се около макета на Стоунхендж, Елена разпозна само един от работниците. Останалите също бяха от училището, но никой не й бе добре познат. Един от тях, момче, облечено като пират, заговори на Тайлър:

— Искаш да кажеш... смяташ, че някой от нас го е извършил?

— Точно така, извършил го е някой от присъстващите — кимна Тайлър. В гласа му се прокрадна особена, развълнувана нотка, сякаш случващото се му доставяше удоволствие. Посочи към локвата кръв върху камъка. — Кръвта още не е засъхнала, значи се е случило съвсем скоро. Погледни как е прерязано гърлото му. Убиецът сигурно е използвал онова. — Махна с ръка към жертвения нож.

— В такъв случай сигурно още е тук — прошепна едно момиче, облечено в кимоно.

— И никак не е трудно да се досетим кой е той — заяви Тайлър. — Някой, който е мразел Танър, който винаги е влизал в спор с него. Някой, който по-рано вечерта се скара с него. Аз бях свидетел.

Значи *ти* си бил върколакът в тази стая, смаяно си помисли Елена. Но какво изобщо правиш тук? Ти не си от персонала.

— Някой, който и друг път е показвал, че е склонен към насилие — продължи Тайлър, а зъбите му се оголиха в грозна гримаса. — Някой, който, както всички знаем, е психопат, дошъл във Фелс Чърч само за да убива.

— Тайлър, за какво говориш? — избухна Елена. Смайването й отстъпи пред нарастващия й гняв. Вбесена, пристъпи към високото яко момче. — Ти си луд!

Той махна с ръка към нея, без да я поглежда.

— Това го казва гаджето му, но може би тя е малко пристрастна.

— А може би ти си малко пристрастен, Тайлър — изрече един глас в тълпата и Елена видя вторият върколак да си проправя път в салона. Мат.

— О, нима? Е, защо тогава не ни кажете какво знаете вие за Салваторе? Откъде е дошъл? Къде е семейството му? Откъде има всички тези пари? — Тайлър говореше към останалата част от тълпата. — Знае ли някой изобщо нещо за него?

Насъбралите се поклатиха глави. Елена видя как постепенно по лицата им се появява недоверие. Недоверието към всичко непознато,

към всичко различно. А Стефан беше различен. За тях той бе един непознат, а те всички се нуждаеха от изкупителна жертва.

— Аз чух слух... — започна момичето в кимоното.

— Само това са чували всички — слухове! — прекъсна я Тайлър. — Но никой не знае нищо за него. Обаче аз знам едно нещо. Нападенията във Фелс Чърч започнаха през първата седмица от учебната година — *а това беше седмицата, когато се появи Стефан Салваторе.*

Думите му бяха последвани от нарастващ шепот, а самата Елена остана шокирана. Разбира се, всичко беше абсурдно, просто съвпадение. Но това, което Тайлър каза, беше истина. Инцидентите започнаха с пристигането на Стефан.

— Ще ви кажа още нещо! — извика Тайлър и им даде знак да замълчат. — Чуйте ме! Ще ви кажа още нещо! — Изчака, докато всички впериха погледи в него и тогава заговори бавно и натъртено: — Той беше на гробището в нощта, когато Вики Бенет бе нападната.

— Той със сигурност беше на гробището, за да префасонира физиономията ти — каза Мат, но в гласа му липсваше обичайната увереност.

Тайлър се улови за думите му и заговори с още по-голямо въодушевление:

— Да, и едва не ме уби. А тази вечер някой е убил Танър. Не знам вие какво мислите, но аз смятам, че той го е убил. Мисля, че той е убиецът!

— Стефан не е направил нищо! Тайлър... — извика Елена, но гласът ѝ се удави във всеобщия шум. Тълпата бе подела думите на Тайлър и ги повтаряше. *Намерете го... намерете го... намерете го.* Елена чу как се носеха от човек на човек. Сега по лицата на всички, изпълнили стаята на Стоунхендж, бе изписано недоверие. Елена видя как гневът се надига и прераства в желание за мъст и линч. Тълпата се бе превърнала в нещо грозно и заплашително, което излизаше от контрол.

— Къде е той, Елена? — попита Тайлър и тя видя триумфа, светнал в очите му. Той се наслаждаваше на всичко това.

— Не зная! — разгорещено отвърна момичето. Искаше ѝ се да го удари.

— Той сигурно още е тук! Намерете го! — извика някой и в следващия миг насъбралото се множество се люшна и всички се заблъскаха. Събориха преградите и ги пометоха настрани.

Сърцето на Елена заби лудешки. Хората се превърнаха в обезумяла тълпа. Тя бе ужасена от мисълта какво щяха да причинят на Стефан, ако го открият. Но ако се опиташе да го предупреди, само щеше да заведе Тайлър при него.

Огледа се отчаяно наоколо. Бони продължаваше да се взира в мъртвото лице на господин Танър. От нея не можеше да очаква никаква помощ. Обърна се и затърси отчаяно с поглед из тълпата. Очите ѝ срещнаха тези на Мат.

Той изглеждаше объркан и ядосан, русата му коса бе разрошена, а страните — поруменели и потни. Елена извика на помощ цялата си сила и я вложи в умолителния си поглед.

Моля те, Мат, призова го момичето. Ти не може да вярваш във всичко това. Знаеш, че не е истина.

Но изражението на очите му показваше, че той не знае. В тях се четеше смущение и тревога. Взря се в нея за един дълъг миг, очите му сякаш проникнаха в душата ѝ, сетне кимна. Обърна се и се изгуби във възбудената тълпа.

Мат си проправи път сред множеството и стигна до другия край на гимнастическия салон. Там неколцина от учениците в долните класове бяха застанали до вратата на мъжката съблекалня. Той бързо им нареди да вдигнат падналите прегради, а когато те се улисаха в поставената задача, бутна вратата и влезе вътре.

Огледа се припряно наоколо. Не му се искаше да вика. Помисли си, че Стефан би трябвало да е чул цялата суматоха в салона и вероятно вече е избягал. Но в следващия миг Мат зърна облечената в черно фигура, открояваща се върху белите плочки на пода.

— Стефан! Какво се е случило? — За един ужасен миг Мат си помисли, че вижда втори труп. Но когато коленичи, Стефан помръдна.

— Хей, всичко е наред, само се опитай бавно да се изправиш. Добре ли си, Стефан?

— Да — промълви Стефан, но Мат си помисли, че никак не изглежда добре. Лицето му бе мъртвешки бледо, а зениците —

разширени. Изглеждаше не на себе си и много зле. — Благодаря ти — промълви.

— След минута може би няма да си ми толкова благодарен. Стефан, трябва да се махнеш оттук. Не ги ли чуваш? Те търсят теб.

Стефан се извърна към гимнастическия салон. Но лицето му изразяваше само недоумение.

— Кой ме търси? Защо?

— Всички. Няма значение. Има значение само това, че трябва да се измъкнеш оттук, преди да са те открили. — Стефан продължаваше да се взира недоумяващо в него и той додаде: — Имаше още едно нападение, този път върху Танър, господин Танър. Той е мъртъв, Стефан, и те смятат, че ти си го убил.

Сега най-после погледът на Стефан се проясни и той разбра. Това разбиране заедно с ужаса и примиреното поражение в очите му ужасиха Мат повече от всичко, случило се тази вечер. Сграбчи силно рамото на Стефан.

— Зная, че не си го направил ти — рече той и в този миг наистина го вярваше. — Те също ще го осъзнаят, когато отново започнат да разсъждават разумно. Но междуременно е по-добре да се махнеш.

— Да се махна... да — промълви Стефан. Объркването и смущението бяха изчезнали от очите му и гласът му бе изпълнен с горчивина. — Ще... се махна.

— Стефан...

— Мат. — Зелените очи бяха потъмнели и пронизващи и Мат не можа да отклони поглед от тях. — Елена в безопасност ли е? Добре. Погрижи се за нея. Моля те!

— Стефан, за какво говориш? Ти си невинен, всичко ще се разбере...

— Просто се погрижи за нея, Мат.

Мат отстъпи назад, все още втрещен в тези завладяващи зелени очи. После бавно кимна.

— Ще го направя — рече тихо. В следващия миг Стефан вече го нямаше.

[1] Според обичая децата обикалят къщите на съседите и искат да ги черпят със сладкиши и бонбони, като заплашват да скроят лоши

шеги на тези, които откажат. — Бел.прев. [↑](#)

13

Елена стоеше заобиколена от възрастни и полицаи, изчаквайки първата възможност да се измъкне. Знаеше, че Мат е предупредил Стефан навреме — разбра го по изражението на лицето му — но досега той не бе успял да се приближи до нея, за да поговорят.

Най-после вниманието на всички се насочи към трупа и тя успя да се отдалечи от групата и пристъпи към Мат.

— Стефан си тръгна и е добре — рече Мат, вперил поглед в групата възрастни. — Но той ми каза да се погрижа за теб и аз искам да останеш тук.

— Да се погрижиш за мен? — Заля я вълна на тревога и подозрение. После прошепна: — Разбирам. — Замисли се за миг, сетне заговори внимателно. — Мат, трябва да си измия ръцете. Бони ме изцапа с кръв. Почакай ме тук, ей сега ще се върна.

Той отвори уста, за да възрази, но тя вече се отдалечаваше. Когато стигна до вратата на женската съблекалня, Елена вдигна изцапаните си ръце и учителят, който пазеше на прага, я пусна да влезе. Щом се озова вътре, момичето продължи да върви, без да спира, право към вратата в другия край. Отвори я, излезе в тъмния коридор на училището, а оттам — в нощта.

„Zuccone!“^[1], помисли си Стефан, сграбчи шкафа за книги и го раздруса, за да изпразни съдържанието му. Глупак! Заслепен, отвратителен глупак. Как можа да е толкова глупав?

Да намери място сред тях? Да бъде приет като един от тях? Трябва да си е загубил разсъдъка, щом се бе надявал това да е възможно.

Вдигна един от тежките сандъци и го запрати наред стаята. Той се удари в отсрещната стена, а единият от прозорците се счупи. Глупак, глупак.

Кой го търсеше? Всички. Мат му каза: _ Имаше още едно нападение... Те смятат, че ти си го убил._

Е, поне веднъж тези варвари, тези дребнави хора със страха си от непознатото май ще се окажат прави. Как иначе можеше да се обясни случилото се? Бе усетил слабост, светът около него се бе завъртял в помитаща вихрушка, след което мракът го бе обгърнал. Когато се свести, чу как Мат обяснява, че още един човек бил нападен и убит. Този път някой е посегнал не само на кръвта му, но и на живота му. Какво друго обяснение може да има, освен че *той*, Стефан, е убиец?

Ето какво беше той. Дявол. Създание, родено в мрака, обречено да живее, да преследва и да се крие завинаги. Е, тогава защо да не убива? Защо да не се подчини на природата си? След като не можеше да я промени, трябваше да се примири и да ѝ се наслади. Щеше да залее с мрак този град, който го мразеше, който го преследваше дори в този миг.

Но първо... първо трябваше да утоли жаждата си. Вените му изгаряха като мрежа от пресъхнали, нагорещени проводници. Трябваше да се нахрани... сега... веднага.

Пансионът тънеше в мрак. Елена почука на вратата, но отговор не последва. Над главата ѝ изтрещя гръмотевица. Но дъжд не заваля.

След третото силно почукване тя натисна вратата, която веднага се отвори. Вътре в къщата цареше пълна тишина и непрогледен мрак. Само горе на върха на стълбата се мержелееше слаба светлина и тя започна да се изкачва по стъпалата, като се опираше о стените, които сякаш всеки миг щяха да се срутят отгоре ѝ.

Светлината се процеждаше под прага на затворената врата. Елена леко, но забързано я побутна.

— Стефан — прошепна, след което се провикна по-силно: — Стефан, аз съм.

Оказа се, че говори на празна стая.

При това стая, тънеща в хаос. Вътре всичко изглеждаше като че ли бе бушувал мощен вихър, оставил след себе си пълно опустошение. Сандъците, които преди стояха до стените, сега лежах преобърнати из стаята, капациите им зееха, а съдържанието им бе разпиляно по пода. Един прозорец беше счупен. Всички вещи на Стефан, които толкова грижливо съхраняваше и вероятно се гордееше с тях, сега бяха разпръснати като ненужни вехтории.

Ужас обзе Елена. Болезнено ясно ѝ беше, че той се е разбеснял и е изпаднал в пристъп на пълно опустошение. Зави ѝ се свят и краката ѝ се подкосиха. Някой, който е склонен към насилие, бе казал Тайлър.

Не ме интересува, помисли си тя, докато надигащият се в гърдите ѝ гняв изтласкваше страха ѝ. Нищо друго не ме интересува, освен Стефан. Искам да те видя, но къде си ти?

Капандурата към таванския етаж беше отворена и оттам нахлуваше студен въздух. О, колко е студено, каза си Елена, изтръпнала от студ. Пък и покривът беше толкова нависоко...

Никога не се бе изкачвала по стълбата до площадката с перила на покрива. Дългата рокля ѝ пречеше да се катери нагоре, затова премина по-бавно през капандурата, изпълзя на колене на покрива и чак тогава се изправи. Видя една тъмна фигура в ъгъла и веднага забърза натам.

— Стефан, трябваше да дойда... — започна тя, но замлъкна. Проблясването на поредната светкавица озари небето точно когато фигурата в ъгъла се обърна. И в този миг всички предчувствия, страхове и кошмари се превърнаха в истина. Писъците заседнаха в гърлото ѝ, това бе отвъд всякаква фантазия.

О, Господи... не. Мозъкът ѝ отказваше да възприеме гледката, разкрила се пред очите ѝ. Не. Не. Няма да гледа това, няма да му вярва...

Но не можеше да стори нищо. Дори и да успееше да затвори очи, всяка подробност от сцената бе запечатана завинаги в паметта ѝ. Все едно избухването на светкавицата бе жигосало завинаги мозъка ѝ.

Стефан. Стефан, толкова фин и изискан в обичайните си дрехи, в черното кожено яке с вдигната яка. Стефан, с тъмната си коса, черна като надвисналите облаци в небето. Стефан, застинал в светлината на светкавицата, полуизвърнат към нея, присвил тяло като див звяр, готвещ се за скок, с лице, изкривено от животинска ярост.

И кръвта. Онези надменни чувствени устни бяха покрити с кръв. Червеното изпъкваше отвратително ярко на фона на бледата му кожа и острите, бели, оголени зъби. Държеше в ръце безжизненото тяло на гълъб, бял като зъбите му, с разперени криле. Друг лежеше на земята в краката му като смачкана и захвърлена носна кърпичка.

— О, Господи, не — прошепна момичето. Отстъпи назад като в някакъв транс, едва осъзнаваща какво става. Мозъкът ѝ отказваше да възприеме този ужас, мислите ѝ препускаха диво като мишка,

опитваща се да избяга от острите зъбци на капана. Не вярваше на това, не можеше да повярва. Тялото ѝ бе изпълнено с непоносимо напрежение, сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите, виеше ѝ се свят.

— О, Господи, *не*...

— Елена! — Много по-ужасяващо от всичко останало бе това — Стефан да се взира в нея с това животинско лице, да види как по озъбената кръвожадна физиономия пропълзва израз на шок и отчаяние. — Елена, моля те. Моля те, *недей*...

— О, Господи, *не!* — Писькът с мъка си проправяше път навън. Тя се отдръпна назад, препъвайки се, докато той пристъпи към нея. — *Не!*

— Елена, моля те... внимавай... — Онова отвратително нещо, онова нещо с лицето на Стефан идваше към нея, зелените очи пламтяха. Тя отскочи назад, а той направи още една стъпка към нея с протегнати ръце. Тази дълга тясна длан с тънки пръсти, която толкова нежно бе галила косата ѝ...

— *Не ме докосвай!* — извика девойката. И тогава писъкът най-сетне излезе от гърлото ѝ, а тялото ѝ се удари в железния парапет, опасващ покрива. Той се издигаше там вече близо век и половина и на места бе почти прояден от ръжда. В паниката си Елена се облегна на него и усети как поддава под тежестта ѝ. Звукът от стържещо желязо и счупено дърво се смеси с вика ѝ. В следващия миг вече нямаше нищо зад гърба ѝ, нищо, за което да се залови, и тя усети как пропада.

В този миг видя избухващи пурпурни облаци, тъмния силует на къщата до нея. Явно бе имала достатъчно дълго време, за да ги види ясно и да изпита безкрайния ужас, докато пропадеше в безкрая.

Но така и не стигна до страховитото дъно. Внезапно около нея се обвиха ръце, подкрепиха я в полета ѝ. Чу се глухо тупване и ръцете се стегнаха, нещо пое удара от падането. После всичко застина.

Тя се отпусна неподвижно в прегръдката на тези две ръце, опитвайки се да си поеме дъх. Опитвайки се да повярва в още нещо, което изглеждаше напълно невероятно. Беше паднала от покрива на триетажна постройка и все още беше жива. Стоеше в градината зад пансиона сред пълна тишина между две гръмотевици, сред падналите по земята листа, където би трябвало да лежи изпотрошеното ѝ тяло.

Бавно повдигна поглед към лицето на този, който я държеше. Стефан.

Тази нощ бе изпълнена с твърде много страхове, с твърде много удари. Вече не можеше да реагира. Можеше единствено да се взира удивено в него.

В очите му имаше безкрайна тъга. Тези очи, които горяха като зелен лед, сега бяха тъмни, празни и безнадеждни. Същия поглед бе видяла за пръв път в стаята му, но сега беше още по-страшен. Сега в него се четеше омраза към самия него, примесена с печал и горчиво себеосъждане. Не можеше да го понесе.

— Стефан — прошепна момичето, усещайки как душата ѝ се изпълва с безкрайна тъга. Все още виждаше следата от кръв върху устните му, но сега тя събуждаше у нея жал, не само инстинктивно отвращение. Да бъдеш толкова сам, толкова чужд и толкова самотен...

— О, Стефан — прошепна отново Елена.

Нямаше отговор в тези празни, изгубени очи.

— Ела — рече тихо той и я поведе обратно към къщата.

Стефан изпита срам, когато стигнаха до третия етаж и опустошената му стая. Не можеше да понесе, че от всички хора точно Елена трябваше да види всичко това. Но може би беше по-добре, че сега най-последно ще разбере какъв всъщност е той, на какво е способен.

Тя пристъпи бавно като упоена към леглото и приседна на ръба. Погледна го. Очите ѝ срещнаха неговите.

— Разкажи ми — беше всичко, което промълви.

Той се изсмя кратко, безрадостно и видя как тя потръпна. Това го накара да се намрази още повече.

— Какво искаш да знаеш? — попита. Постапи крак върху капака на преобърнатия сандък и я изгледа почти предизвикателно. Махна с ръка към стаята. — Кой е направил това? Аз го направих.

— Силен си — рече тя, вперила поглед в преобърнатия сандък. Погледът ѝ се отмести нагоре, сякаш си припомняше случилото се на покрива. — И бърз.

— По-силен от хората — каза той, натъртвайки на всяка дума. Защо тя не потръпна погнусено, защо не го погледна с отвращението, което бе виждал толкова пъти досега? Вече не го бе грижа какво си мисли Елена. — Рефлексите ми са по-бързи и съм по-гъвкав. Аз съм ловец — додаде грубо.

Нещо в погледа ѝ го накара да си спомни как го бе заварила на покрива. Избърса устата си с опакото на дланта, след което бързо посегна към чашата с вода, останала непокътната на нощното шкафче. Докато отпиваше от водата, усещаше погледа ѝ, прикован върху него, затова още веднъж изтри устата си. О, явно все пак още се вълнуваше какво си мисли тя за него.

— Можеш да ядеш и пиеш... други неща — каза тя.

— Но не изпитвам нужда от тях — заговори тихо той, надвит от умората. — Не се нуждая от нищо друго. — Внезапно се извърна и усети как в гърдите му отново се надига страстното желание да излее всичко. — Ти каза, че съм бърз... но тъкмо такъв не съм. Да си чула, Елена, някога да казват за някого „бърз и мъртъв“? Да си бърз, означава да си жив. Това е способност само на онези, които са живи. Докато аз съм от другите.

Видя как тя се разтрепери. Но гласът ѝ остана спокоен. Очите ѝ не се отделяха от него.

— Кажи ми — отново повтори тя. — Стефан, аз имам право да зная.

Той си припомни тези нейни думи. Те бяха истина още когато ги изрече за пръв път.

— Да, предполагам, че имаш право — съгласи се той. В гласа му се прокрадна умора. За кратко, колкото са няколко удара на сърцето, остана загледан към счупения прозорец, преди да се обърне към нея и да заговори по-спокойно: — Аз съм роден в края на петнадесетото столетие. Можеш ли да повярваш това?

Тя се взря във вещите му, които той бе разпилял от писалището само с един буен замах на ръката си: флорините, купата от ахат, кинжалът му.

— Да — тихо изрече. — Да, вярвам на това.

— И искаш да узнаеш повече? Как съм се превърнал в това, което съм сега? — И когато тя кимна, той отново се обърна към прозореца. Как да ѝ го каже? Той, който толкова дълго бе избягвал всякакви въпроси, които се бе превърнал в експерт по криенето и заблуждаването на околните.

Имаше само един начин и това беше да ѝ разкрие всичко, абсолютно всичко, без да крие нищо. Да сподели с нея това, което никога пред никого не бе признавал.

И той самият го искаше. Макар да знаеше, че това накрая ще я принуди да се отвърне от него, той имаше нужда да сподели с Елена кой всъщност бе той.

И така, все още загледан в мрака отвъд прозореца, озаряван понякога от ослепителните синеещи светкавици, той започна своята изповед.

Говореше безстрастно, без да влага емоции. Разказа ѝ за баща си, този достолепен ренесансов мъж, за своя свят във Флоренция, за имението на фамилията извън града. Продължи с разказа за своето учение и своите амбиции. И за брат си, който бе толкова различен от него, без да скрива истината за лошите чувства между тях двамата.

— Не зная кога точно ме намрази Деймън — каза той. — Винаги е било така, откакто се помня. Може би се дължеше на това, че на практика майка ни така и не успяла да се възстанови след моето раждане. Починала няколко години след това. Деймън много я обичаше и аз винаги чувствах, че не престава да ме обвинява за смъртта ѝ. — Замлъкна, за да преглътне мъчително. — Освен това се намеси и едно момиче.

— Онази, за която аз ти напомням? — попита тихо Елена. Той кимна. — Онази — продължи тя с по-неуверен тон, — която ти е дала пръстена?

Стефан сведе поглед към сребърния пръстен на ръката си, след което погледите им се кръстосаха. После извади бавно пръстена, който носеше под ризата си, и го погледна.

— Да. Този беше нейният пръстен — изрече той. — Без такъв талисман ние ще загинем на слънчева светлина като обхванати от пламъци.

— Тогава тя е била... като теб?

— Тя беше тази, която ме направи такъв, какъвто съм сега. — Отначало неуверено, с чести прекъсвания, той се зае да ѝ разказа за Катрин. За красотата на Катрин, за нейното очарование и за неговата любов към нея. И за Деймън.

— Тя беше толкова нежна, изпълнена с прекалено много чувства — сподели той с болезнено изражение. — Отдаваше ги на всеки, включително и на моя брат. Но накрая ние ѝ казахме, че трябва да избере единия от нас. И тогава... тя дойде при мен.

Споменът за онази нощ, за онази сладка и ужасна нощ неусетно изплува в паметта му. Тя беше дошла при него. И той беше толкова щастлив, че на следващата сутрин, когато се събуди и тя си беше отишла, той още изпитваше пълно блаженство...

Може и да е било само сън, но двете малки рани на шията му бяха съвсем реални. Остана изненадан, като установи, че не го боли и че раните вече изглеждат почти заздравели. Освен това лесно можеше да ги скрие под високата яка на ризата си.

Сега във вените ми пулсира нейната изгаряща кръв, каза си той и сърцето му заби ускорено дори само от тези думи. Тя му беше дала силата си; тя беше избрала него.

Дори се усмихна на Деймън, когато — вечерта на същия ден — се срещнаха на уговореното място.

През целия ден Деймън отсъстваше, беше се запилял някъде, но се появи в изрядно поддържаната градина точно навреме. Подпря се на едно дърво, докато оправяше маншетите си. Катрин обаче закъсняваше.

— Може би е уморена — предположи Стефан, докато наблюдаваше как обагреното в оранжево небе постепенно става все по-тъмносиво. Опита се да прикрие леко самодоволната си интонация. — Вероятно се нуждае от повече почивка от обичайното.

Деймън го изглежда остро. Тъмните му очи просветнаха пронизващо изпод черната коса.

— Може би — процеди той с многозначителен тон, сякаш искаше да каже още нещо.

Но точно тогава двамата братя дочуха леките ѝ стъпки по пътеката и Катрин се появи сред високите плетове. Носеше бялата си рокля и беше красива като ангел.

Усмихна се и на двамата. Стефан отвърна учтиво на усмивката ѝ, споделяйки само с поглед тяхната тайна. После зачака.

— Вие поискахте да направя своя избор — заговори тя, поглеждайки първо към него, а после и към брат му. — И ето че сега настъпи часът, който бях определила, така че ще ви кажа какво съм избрала.

Вдигна малката си ръка, онази с пръстена на нея, и Стефан се взря в камъка, едва сега осъзнал, че е също толкова наситеносин, колкото и небето тази вечер. Сякаш Катрин винаги носеше със себе си част от нощта.

— И двамата сте виждали този пръстен — тихо отрони тя. — И знаете, че без него ще умра. Не е лесно да се сдобие човек с такъв талисман, но за щастие моята прислужница Гудрен е умница, пък и във Флоренция има много бижутери, способни да работят със сребро.

Стефан я слушаше, без да разбира накъде бие, но когато тя се обърна към него, отново ѝ се усмихна насърчително.

— И така — продължи тя, като продължи да го гледа в очите, — сега имам един подарък за теб. — Тя пое ръката му в своята и притисна нещо в дланта му. Когато сведе очи, той видя, че в ръката си държи пръстен, оформен точно като нейния, но по-голям и по-тежък, и изработен от сребро, вместо от злато.

— Все още не се нуждаеш от него, когато се показваш на слънце — увери го тя с ласкава усмивка, — но много скоро ще ти потрябва.

Обзе го такъв мощен пристъп на гордост и възторг, че направо онемя. Пресегна се към ръката ѝ, за да я целуне. Искаше му се да я сграбчи в прегръдките си дори и тук, пред Деймън. Но Катрин побърза да се отвърне от него.

— За теб също имам подарък — продължи тя. Стефан си каза, че слухът му вероятно му изневерява, понеже със сигурност тази топлина, тази привързаност в гласа ѝ не можеха да бъдат предназначени за брат му. — Ти също ще се нуждаеш много скоро от него.

Стефан си помисли, че навярно и очите му са започнали да му изневеряват. Показваха му това, което бе невъзможно, което не можеше да е истина. В дланта на Деймън Катрин остави същия пръстен като този, който току-що бе подарила на Стефан.

Тишината, която последва, беше толкова пълна и напрегната, че му се стори, че в следващия миг светът ще рухне.

— Катрин — Стефан едва успяваше да намери нужните слова. — Как можеш да му даваш това? След като ние с теб споделихме...

— Какво *споделихте*? — Гласът на Деймън прозвуча рязко като свистене на камшик. Обърна се гневно към Стефан. — Миналата нощ тя дойде при мен. Така че изборът ѝ вече е направен. — И Деймън

смъкна яката на ризата си, за да покаже двата дребни белега на шията си. Стефан се взря изумено в тях, едва сдържащ се да не повърне. Белезите на брат му бяха напълно идентични на неговите.

Поклати глава, обзет от недоумение.

— Но, Катрин... това не беше сън. Ти дойде при мен...

— Дойдох и при двама ви. — Гласът на Катрин прозвуча спокойно, дори ласкаво, а очите ѝ гледаха съвсем сериозно. Усмихна се първо на Деймън, а после и на Стефан. — Това много ме изтощи, но съм радостна, че го сторих. Нима не го виждате? — продължи тя, докато те я гледаха прекалено смаяни, изгубили дар слово. — Това е моят избор! Обичам ви и двамата и няма да се откажа от нито единия от вас. Сега ние тримата ще бъдем заедно и ще бъдем щастливи.

— Щастливи... — извика Стефан.

— Да, щастливи! Тримата ще си бъдем спътници в живота. Завинаги ще бъдем една безкрайно весела компания. — Гласът ѝ се извиси от въодушевление. От очите ѝ струеше несдържана радост като на невинно дете. — Винаги ще бъдем заедно, никога няма да боледуваме, никога няма да остареем, до края на вечността! Това е моят избор.

— Щастливи... с него? — Викът на Деймън проехтя с невероятна ярост и Стефан видя как обикновено толкова сдържаният му брат пребледня от гняв. — С това хлапе, застанало между нас, с този бърборко, с този досаден образец на добродетелност? Въобще не искам да го виждам. Искан ми се Бог да направи така, че никога повече да не го видя, никога да не чуя гласа му отново!

— И аз желая същото за теб, братко — озъби се Стефан, докато сърцето му се разкъсваше в гърдите. Деймън явно бе отровил мозъка на Катрин, и то до такава степен, че тя вече не знаеше какво върши. — И почти съм готов да се погрижа за това — добави той със свиреп тон.

Деймън веднага го разбра.

— Тогава извади шпагата си, ако въобще можеш да я намериш — ядно просъска той със заплашително блеснали очи.

— Деймън, Стефан, моля ви! Моля ви, не! — изкрещя Катрин и застана между тях, уловила ръката на Стефан. Изгледа поред и двамата. Прекрасните ѝ сини очи бяха насълзени и разширени от ужас. — Помислете какво говорите. Нали сте братя.

— Не по моя вина — сърдито изрече Деймън с тон, като че ли напсува някого.

— Но не можете ли да се помирите? Заради мен, Деймън... Стефан? Моля ви.

Част от Стефан бе готова да се разтопи под отчаяния поглед на Катрин, при вида на напирещите в очите ѝ сълзи. Но наранената му гордост и разяждащата го ревност бяха прекалено силни. Знаеше, че в този миг физиономията му е каменно непреклонна, също като на Деймън.

— Не — отсече той. — Не можем. Трябва да бъде един от нас, Катрин. Никога няма да те делия с него.

Ръката на Катрин падна като подкосена от рамото му. Сълзите рукнаха от очите ѝ и на тежки капки покапаха по бялата рокля. Затаи дъх, сподавена от внезапно надигнало се хлипане. После, все така разплакана, вдигна полите на роклята си и побягна.

— И тогава Деймън взе пръстена, който тя му бе дала и го постави на пръста си — завърши Стефан с глас, дрезгав от умора и емоции. — И ми каза: „Все пак ще я имам, братко.“ След което си тръгна. — Стефан се обърна и примигна, сякаш от мрака излизаше на ярка светлина. Погледна Елена в очите.

Тя седеше напълно притихнала на леглото, наблюдавайки го с очи, които толкова много приличаха на очите на Катрин. Особено в момента, когато преливаха от тъга и страх. Но Елена не побягна.

— И... какво стана после?

Стефан стисна ръце рязко и необуздано, може би инстинктивно, после се отдръпна от прозореца. Не искаше да си спомня това. Не можеше да понася този спомен, още повече пък да го разказва. Как би могъл да го стори? Как можеше да поведе Елена нататък в мрака, за да ѝ покаже ужасните неща, които се спотайваха там?

— Не — рече той. — Не мога. *Не мога.*

— Трябва да ми разкажеш — меко заговори тя. — Стефан, това е краят на историята, нали? Това е било скрито зад стените, с които си се обградил. Това, което се страхуваш да споделиш с мен. Но трябва да ми позволиш да надзърна зад стените. О, Стефан, не можеш да спреш сега!

Той усещаше ледените пипала на ужаса да се протягат към него, дълбоката бездна на копнежа, която виждаше ясно, толкова ясно както през онзи далечен ден. Денят, в който всичко свърши — и когато всичко започна.

Почувства как уловиха ръката му и когато погледна, видя пръстите на Елена, заключени около нея, даващи му топлина, даващи му сила. Очите ѝ бяха впити в неговите.

— Разкажи ми.

— Искаш да узнаеш какво стана след това, какво се случи с Катрин? — прошепна той. Тя кимна — очите ѝ, приковани в неговите, не трепваха. — Ще ти разкажа. Тя умря на следващия ден. Брат ми Деймън и аз, ние двамата... ние я убихме.

[1] Тъпанар (итал.). — Бел.прев. ↑

При тези думи Елена усети как я побиха тръпки.

— Ти нямаш предвид в буквалния смисъл — заговори колебливо тя. Припомни си какво видя на покрива, кръвта по устните на Стефан. Потисна надигналото се в гърдите ѝ отвращение. — Стефан, аз те познавам. Не си могъл да го извършиш...

Той не обърна внимание на възраженията ѝ, а просто продължи да се взира с пламнали очи, приличащи на зеленеещ се лед на дъното на някой ледник. Сякаш гледаше през нея в някаква непостижима далечина.

— Докато лежах в леглото си през онази нощ, се надявах, че тя въпреки всичко ще дойде при мен. Вече бях започнал да забелязвам някакви промени в мен. Можех да виждам по-добре в тъмното. Струваше ми се, че и слухът ми се беше изострил. Чувствах се посилен от всякога, изпълнен с някаква първична енергия. И бях гладен.

Това беше глад, какъвто никога не бях познавал. По време на вечерята открих, че обичайните храни и напитки не можеха да задоволят глада ми. А когато зърнах бялата шия на една от прислужничките, разбрах каква бе причината. — Пое дълбоко дъх. Сега гледаше по-мрачно и измъчено. — През онази нощ се съпротивлявах успешно на това желание, но трябваше да впрегна цялата си воля. Мислех си за Катрин и се молех да дойде при мен. Молех се! — Изсмях се. — Като че ли създание като мен може да се моли.

Пръстите на Елена се сковаха за миг, но тя ги протегна и стисна неговите, за да му подсказе, че го подкрепя.

— Продължавай, Стефан.

Сега той говореше без притеснение. Сякаш почти бе забравил за нейното присъствие, все едно разказваше тази история на себе си.

— На следващата сутрин гладът ми се усили. Сякаш вените ми се бяха напукали, отчаяно заплашени от пресъхване. Знаех, че няма да устоя дълго.

Отидох в покоите на Катрин. Исках да я попитам, да я помоля... — Гласът му пресекна. Замълча, преди отново да продължи: — Обаче Деймън вече беше там, чакаше пред нейната стая. Досетих се, че той не бе устоял на глада. Сияещото му лице и енергичната му походка ми подсказаха това. Изглеждаше самодоволен като котарак, докопал се до каймака на млякото.

Но не се бе докопал до Катрин.

— Можеш да чукаш колкото си искаш, но този дракон, прислужницата ѝ, няма де те пусне вътре. Вече опитах. Дали двамата с теб да не се опитаме да се преборим с нея?

Не му отговорих. Изражението на лицето му, този негов лукаво самодоволен вид още повече ме отблъсна от него. Заблъсках по вратата, за да я събудя...

Стефан се запъна, след което още веднъж се изсмя горчиво.

— Канех се да кажа: „Да събудим мъртвец“. Но в края на краищата не е толкова трудно да се събуди мъртвец, нали? — След още една кратка пауза той продължи:

— Прислужницата Гудрен ми отвори вратата. Лицето ѝ бе преbledняло като платно, а очите ѝ бяха изцъклени като две топчета от черно стъкло. Попитах я дали мога да видя господарката ѝ. Очаквах да ми отвърне, че Катрин още спи, но вместо това Гудрен само ме изгледа безмълвно, а после извърна глава към застаналия зад мен Деймън.

— Не бих казала на него — заговори тя накрая, — но на теб ще кажа. Господарката ми Катрин не е вътре. Рано тази сутрин излезе да се разходи из градината. Каза ми само, че трябвало да обмисли нещо.

Аз останах силно изненадан.

— Рано тази сутрин? — попитах.

— Да — отвърна прислужницата. Отново изгледа с неприязън мен и Деймън. — Господарката ми беше много нещастна тази нощ — добави многозначително. — През цялата нощ плака.

Обзе ме странно чувство при думите на жената. Не беше само срам и съжаление, че Катрин е била толкова нещастна. Беше страх. Мигом забравих за глада и слабостта си. Забравих дори за враждата си с Деймън. Обърнах се към него и му казах, че трябва да намерим Катрин и той, за моя изненада, кимна в знак на съгласие.

Заехме се с претърсването на градината, като викахме името на Катрин. Помня много ясно всичко от онзи ден. Слънцето осветяваше

щедро високите кипариси и боровете в градината. Деймън и аз забързахме между тях, тичайки все по-бързо, викайки все по-силно. Продължихме да я викаме, докато...

Елена усети тръпките, разтърсили тялото на Стефан, предаващи се на нея през плътно сплетените им пръсти. Той дишаше учестено, хрипове разкъсваха гърдите му.

— Стигнахме почти до края на градината, когато си спомних любимото място на Катрин. До него се стигаше по една тясна алея в градината, беше до една ниска стена, където се издигаше лимонено дърво. Втурнах се натам, като не преставах да я викам. Но когато приближих, замлъкнах. Усетих... страх... някакво ужасно предчувствие. И знаех, че не бива да... не бива да продължавам нататък...

— Стефан! — прекъсна го Елена. Причиняваше ѝ болка, пръстите му се впиха силно в нейните, едва не ги прекършиха. Тръпките, разтърсващи тялото му, се засилиха и той целият се разтресе. — Стефан, моля те!

Но той с нищо не показа, че е чул вика ѝ.

— Беше като... като кошмар... всичко ставаше толкова бавно. Не можех да помръдна... и все пак трябваше да продължа. Длъжен бях да продължа да вървя. Но с всяка стъпка страхът ми се усилваше. Дори усещах мириса. Мирис като на изгоряла плът. Не бива да отивам там... не искам да виждам това...

Гласът му се извиси и напрегна. Дишаше задъхано. Очите му се разшириха като на изплашено дете. Елена пое стегнатите му като менгеме пръсти с другата си ръка, за да се опита да ги разтвори.

— Стефан, всичко е наред. Ти не си там. Ти си тук, с мен.

— Не искам да го видя... но не мога да спра. Там има нещо бяло. Нещо бяло под дървото. Не ме карай да гледам натам!

— Стефан, Стефан, погледни ме!

Ала той не я чуваше. Думите се изтръгваха от гърлото му като тежки спазми, сякаш не можеше да ги контролира, не успяваше да ги изговори достатъчно бързо.

— Не можех да се приближа... ала все пак го сторих. Видях дървото, видях стената. И онова там, бялото. Зад дървото. Бяло с нещо златисто под него. И тогава разбрах, да, досетих се и се втурнах към него, защото това бялото беше нейната рокля. Бялата рокля на Катрин.

Заобиколих дървото и я видях на земята и беше реално. Не сънувах. Беше роклята на Катрин — гласът му се извиси, преди да прекъсне в пристъп на невъобразим ужас, — но Катрин я нямаше в роклята.

Елена усети как я пронизва ледена тръпка като при гмуркане в студена вода. Кожата ѝ настръхна и се опита да му каже нещо, ала не успя. Той заговори още по-забързано, сякаш така можеше да прогони обзелия го ужас.

— Катрин я нямаше там, тъй че всичко можеше да се окаже някаква шега, само че роклята ѝ беше на земята, скупчена сред пепелта. Като пепел от огнище или нещо подобно, обаче наоколо всичко вонеше на изгоряла плът. Ужасно смърдеше, така непоносимо, че ми прилоша. Край ръкава на роклята ѝ видях къс от пергамент. А на камъка отстрани, върху този камък малко по-нататък, блестеше пръстенът ѝ. Онзи същият, със синия камък. Пръстенът на Катрин. Пръстенът на Катрин... — Внезапно изкрещя ужасено: — Катрин, какво стори ти? — После рухна на колене, като най-последе пушна пръстите на Елена, за да зарови лице в шепите си.

Елена го прегърна през раменете, които потръпваха от несдържани стенания. Стисна го по-силно и го притегли към скута си.

— Катрин е свалила пръстена си — прошепна тя. Това не беше въпрос. — Тя съзнателно се е изложила на пагубното за нея въздействие на слънцето.

Той продължи да стене горчиво, докато тя го придържаше, отпуснал глава върху синята ѝ рокля, докато галеше тръпнещите му рамене. Шепнеше някакви безсмислени думи само за да го утеши, да прогони ужаса, който я бе обзел. Ето че той най-последе замлъкна и надигна глава. Заговори прегракнало, но като че ли вече се бе завърнал в настоящето, бе започнал да се окопитва.

— Върху онзи пергамент тя беше написала бележка за мен и Деймън. В нея признаваше, че била егоистка, като искала и двама ни. Казваше още, че не могла да понесе нашето ожесточено противопоставяне и съперничество. Надявала се, след като изчезне от този свят, ние повече да не се мразим един другия. Искала да ни сдобри.

— О, Стефан — прошепна Елена. Усети как очите ѝ се наляха с горещи сълзи на симпатия. — О, Стефан. Толкова съжалявам. Но не разбираш ли, че Катрин е сгрешила? Дори и последното ѝ решение да

е било егоистично, това е бил нейният избор. Така че не е имало нищо общо нито с теб, нито с Деймън.

Стефан поклати глава, все едно че се опитваше да отблъсне истината, съдържаща се в думите ѝ.

— Тя отдаде живота си... заради това. Ние я убихме. — Скочи на крака. Но очите му оставаха блуждаещи като две големи черни дупки. Имаше вид на малко, безкрайно объркано момче.

— Деймън дойде зад мен. Взе бележката ѝ и я прочете. И тогава... мисля, че полудя. И двамата бяхме полудели. Взех пръстена на Катрин, но той се опита да ми го отнеме. Вкопчихме се един в друг. Казахме си ужасни неща. Обвинявахме се взаимно за това, което се бе случило. Не помня как се добрахме обратно до къщата, но по едно време аз се озовах навън с шпагата си в ръка. Започнахме да се дуелираме. Исках завинаги да съсия това негово арогантно лице, да го убия. Помня как баща ни се разкрещя от къщата. Ние се дуелирахме все по-ожесточено, забързани да свършим, преди той да е дошъл.

И двамата бяхме добре обучени във фехтовката. Но Деймън винаги е бил по-силният, а в този ден беше и по-бърз от мен. Може би се бе променил повече от мен. И докато баща ни крещеше от прозореца на къщата, усетих как острието на шпагата на Деймън прониза дрехите ми. В следващия миг се заби в сърцето ми.

Елена го изгледа изумено, но той продължи без прекъсване.

— Усетих пронизващата болка от стоманата, усетих как ме промуши дълбоко, дълбоко навътре. Безжалостно непоколебимо прободане. И тогава силите ме напуснаха и аз паднах. Строполих се върху застланата с каменни плочи земя.

Погледна към Елена и завърши съвсем семпло:

— Ето как... умрях.

Елена се смрази, сякаш ледът, който по-рано тази вечер бе почувствала в гърдите си, я бе залял цялата и сковал в прегръдката си.

— Деймън се приближи, изправи се над мен и се наведе. Все още чувах далечните викове на баща ми, както и на всички от къщата, но виждах само лицето на Деймън. Тези негови ужасно черни очи, като безлунна нощ. Исках да го заболи за всичко, което ми причини. — За миг Стефан замлъкна, но после пак заговори унесено. — И така, с последни сили вдигнах шпагата си, за да пробода брат си точно в сърцето.

Бурята отмина и през счупения прозорец Елена долавяше шумовете на нощта, песните на щурците, шумоленето на вятъра сред дърветата. Но в стаята на Стефан беше много тихо.

— Но не знаех нищо повече, докато не се събудих в гроба си — заговори Стефан. Отдръпна се от нея и се облегна се назад, притворил очи. Изглеждаше уморен и измъчен, но поне необяснимата му плашеща детинска замечтаност беше изчезнала.

— Двамата с Деймън бяхме поели достатъчно от кръвта на Катрин, за да не умрем. Вместо това се променихме. Събудихме се заедно във фамилната ни гробница, облечени в най-хубавите си дрехи, легнали един до друг. Ала бяхме прекалено изтощени, за да се нараняваме още; кръвта на Катрин едва ни стигаше. Освен това бяхме объркани. Извиках нещо на Деймън, но той само побягна навън в нощта.

За щастие бяхме погребани заедно с пръстените, които Катрин ни бе дала. Открих нейния в джоба си. — Стефан като че ли подсъзнателно напъха ръка под ризата си, за да погали пръстена. — Предполагам, че са решили, че тя го е подарила на мен.

Опитах се да се завърна у дома. Но беше глупаво. Прислужниците се разкрещяха още щом ме съзряха и се втурнаха да доведат свещеника. Аз също побягнах. Към единственото място, където се чувствах в безопасност — в мрака.

И оттогава съм там. Аз принадлежа на мрака, Елена. Убих Катрин заради гордостта и ревността си, както убих Деймън заради омразата си. Но направих нещо по-лошо от това да го убия. Аз го проклех за вечни времена.

Ако той тогава не бе умрял, със силната кръв на Катрин във вените си щеше да има шанс. Ала с течение на времето въздействието на кръвта ѝ щеше да отслабне и той отново щеше да се превърне в нормален човек. Но като го убих, аз го осъдих завинаги да живее в мрака на нощта. Отнех му единствения шанс за спасение.

Стефан се разсмя горчиво.

— Знаеш ли, Елена, какво означава на италиански името Салваторе? Превежда се като спасение^[1]. Или като спасител. Аз пък

съм кръстен на свети Стефан, първия християнски мъченик^[2]. Обаче това не ми попречи да прокълна родния си брат и да го изпратя в ада.

— Не — възрази му Елена и добави с по-силен глас: — Не, Стефан. Той сам се е прокълел. Той е убил теб. Но какво се случи с него след това?

— За известно време се присъедини към една банда — безмилостни наемници, които грабеха и плячкосваха. Скиташе из цялата страна заедно с тях, за да напада жертвите си и да пие кръвта им.

Аз избрах да живея отвъд портите на градските стени, водейки окаяно полугладно съществуване, като ходех на лов за животни и така самият аз се превърнах в животно. Дълго време не знаех нищо за Деймън, докато един ден не чух гласа му в главата си.

Той бе по-силен от мен, защото пиеше човешка кръв. И убиваше. Хората притежават най-силната жизнена есенция и тяхната кръв дава невероятна мощ. А когато биват убивани, по някакъв начин жизнената есенция, която те предават на този, който изпива кръвта им, действа най-силно. Сякаш в последните мигове на ужас и в битката за оцеляване душата на жертвата е най-жизнена. И тъй като Деймън убиваше хора, той беше способен да събере повече от Силата в сравнение с мен.

— Каква... е тази Сила? — попита Елена. Една мисъл се загнезди в съзнанието ѝ.

— Силата, както ти самата я нарече, както и бързината, са свързани с изострянето на сетивата, особено през нощта. Това са основните предимства. Ние можем също... да усещаме съзнанието на другите. Да усещаме тяхното присъствие, а понякога и естеството на мислите им. Можем да объркваме умовете им — или да ги завладяваме, или да ги подчиняваме на нашите желания. С достатъчно човешка кръв ние можем да променяме формата си, да се превръщаме в животни. И колкото повече убиваме, толкова по-могъща става Силата.

Гласът на Деймън в главата ми беше много силен. Той ми каза, че сега е кондотиери^[3], обаче със собствена търговска къща. И точно сега се връща във Флоренция. Каза още, че ако съм там, когато се завърне, ще ме убие. Повярвах му и си тръгнах. Оттогава съм го виждал един или два пъти. Заплахата му винаги е една и съща и той е все по-силен.

Деймън е изградил по-голямата част от своята природа и изглежда се опива от тъмната си страна.

Но това е и моята природа. Същата тъмна сила владее и мен. Мислех, че ще мога да я победя, но съм сгрешил. Затова дойдох тук, във Фелс Чърч. Смятах, че ако се установя в някой малък град, далеч от старите спомени, ще успея да избягам от мрака. А вместо това тази вечер убих човек.

— Не! — възрази яростно Елена. — Не вярвам в това, Стефан. — Историята му я изпълни с ужас и жал... също и със страх. Признаваше си го. Но отвращението ѝ бе изчезнало и в едно бе сигурна. Стефан не беше убиец. — Какво се случи тази вечер, Стефан? Скара ли се с господин Танър?

— Аз... не си спомням — отвърна мрачно той. — Използвах Силата, за да го убедя в това, което искахте от него. После си тръгнах. Но по-късно усетих замайване и ме обзе слабост. Това ми се е случвало и преди. — Погледна я право в очите. — Последният път беше на гробището, до църквата, в нощта, когато нападнатата жертва се оказа Вики Бенет.

— Но ти не си го направил. Не мога да повярвам, че си го направил... Стефан.

— Не зная — грубо рече той. — Какво друго обяснение би могло да има? Освен това взех кръв от онзи старец под моста в онази нощ, когато ти и приятелките ти побягнахте от гробището. Бих се заклел, че не съм взел толкова кръв, че да му навредя, но той едва не умря. И бях и при двете нападения, срещу Вики и Танър.

— Но ти не си спомняш да си ги нападал — с облекчение му напомни девойката. Идеята, започнала да се оформя в съзнанието ѝ, сега ѝ се струваше все по-вероятна.

— Какво значение има това? Кой друг би го направил, ако не съм аз?

— Деймън — промълви Елена.

Той трепна и тя видя как раменете му отново се стегнаха.

— Хубава мисъл. Отначало и аз се надявах, че подобно обяснение е възможно. Че е бил някой друг, някой като брат ми. Но прерових съзнанието си и не открих нищо, ничие друго присъствие. Най-простото обяснение е, че аз съм убиец.

— Не, ти не разбираш — възрази тя. — Нямах предвид, че някой като Деймън е направил това, което видяхме. Искам да кажа, че Деймън е тук, във Фелс Чърч. Аз го видях.

Стефан се втренчи смаяно в нея.

— Трябва да е бил той. — Елена пое дълбоко дъх. — Видях го два пъти, може би три пъти. Стефан, ти току-що ми разказа една дълга история, а сега аз трябва да ти кажа нещо.

Стегнато и бързо тя му разказа за случилото се в гимнастическия салон и в къщата на Бони. Устните му се свиха, образувайки бяла линия, когато стигна до момента, в който Деймън се бе опитал да го стори. Бузите ѝ пламнаха, когато си припомни своя отклик и как едва не му бе позволила да я покори. Но не скри нищо от Стефан.

Разказа му за гарвана и другите странни неща, които се бяха случили, откакто се бе завърнала от Франция.

— И, Стефан, аз мисля, че тази вечер Деймън е бил в Къщата на духовете — завърши тя. — Малко след като си се почувствал замаян в предната стая, някой мина покрай мен. Беше маскиран като... като Смъртта — в черна роба с качулка и лицето му не се виждаше. Но нещо в движенията му ми се стори познато. Беше той, Стефан. Деймън беше там.

— Но това все още не обяснява предишните случаи с Вики и стареца. Аз наистина взех кръв от стареца. — Гласът на Стефан бе напрегнат, сякаш се боеше да се надява.

— Но ти самият каза, че не си взел толкова кръв, че да му навредиш. Стефан, кой знае какво се е случило с възрастния мъж, след като си го оставил? Какво по-лесно за Деймън от това да го нападне? Особено след като дълго време те е наблюдавал, може би е приел някаква форма...

— Гарван например — промърмори Стефан.

— Да, гарван. А колкото до Вики... Стефан, ти каза, че вие можете да обърквате по-слабите умове, да ги завладявате. Не е ли възможно точно това да прави Деймън с теб? Да е завладял съзнанието ѝ, както ти можеш да завладееш човешкото?

— Да, и да скрие присъствието си от мен. — В гласа му се долови нарастващо вълнение. — Затова той не отвърна на призивите ми. Искал е...

— Искал е точно това — да се съмняваш в себе си, да си мислиш, че си убиец. *Но това не е вярно, Стефан.* О, Стефан, вече го знаеш и сега няма от какво повече да се страхуваш. — Тя се изправи, изпълнена с радост и огромно облекчение. Все пак в тази ужасна нощ се бе случило и нещо прекрасно.

— Затова се държеше на разстояние от мен, нали? — възкликна тя и протегна ръце към него. — Защото си се боял от това, което можеш да направиш. Но вече няма защо да се страхуваш.

— *Няма ли?* — Отново дишаше учестено и се взираше в протегнатите ѝ ръце сякаш бяха отровни змии. — Ти мислиш, че няма причина да се страхувам? Деймън може и да е нападнал онези хора, но той не контролира мислите ми. А ти не знаеш какво си мисля за теб.

— Ти не искаш да ме нараниш — с твърд и уверен глас заяви Елена.

— Не искам ли? Имало е мигове, когато съм те наблюдавал на публични места и едва съм се удържал да не те докосна. Когато толкова силно копнеех за бялото ти гърло, за грациозната ти бяла шия с едва различимите сини вени под кожата... — Погледът му бе впит в шията ѝ по начин, който ѝ напомни за очите на Деймън и тя усети как сърцето ѝ бясно заби. — Имаше моменти, когато исках да те сграбча и да ти се нахвърля там, пред всички в училището.

— Няма нужда да ме насилваш — рече Елена. Сега усещаше туптенето на пулса си навсякъде — в китките, в лакътните си ямки и... в гърлото. — Аз взех решение, Стефан — каза нежно тя, без да откъсва поглед от очите му. — Искам го.

Той преглътна мъчително.

— Ти не знаеш какво искаш.

— Мисля, че *знам*. Ти ми разказа как е било с Катрин, Стефан. Искам да бъде така и с нас. Нямам предвид, че искам ти да ме промениш. Но ние можем да споделим поне малко, без това да се случи, нали? Зная — додаде тя още по-нежно — колко много си обичал Катрин. Но нея вече я няма, а аз съм тук. И аз те обичам, Стефан. Искам да бъда с теб.

— Ти не разбираш какво говориш! — Стоеше скован, с пламнало от гняв лице, с очи, потъмнели от огромна мъка. — Ако веднъж си го позволя, какво ще ме възпре да те променя или да те убия? Страстта е

по-силна, отколкото можеш да си представиш. Нима още не разбираш какво съм аз, на какво съм способен?

Тя остана за миг загледана мълчаливо в него, сетне леко вирна брадичка. Жестът ѝ изглежда го раздразни още повече.

— Не видя ли вече достатъчно? Или трябва още да ти покажа? Не можеш ли да си представиш какво съм в състояние да ти причиня? — Приблужи към студената камина, грабна дълга цепеница, по-дебела от двете китки на Елена, взети заедно. С едно движение я счупи като кибритена клечка. — Твоите кости са по-крехки.

Откъм леглото една възглавница полетя към него. Той я улови и с драсване с ноктите му копринената ѝ кальфка се превърна на ленти.

— Твоята мека кожа. — После с необикновена бързина се озова до Елена и я сграбчи за раменете, преди тя да осъзнае какво става. Устните му се приближиха със страховита гримаса към лицето ѝ. Той изсъска диво, от което космите на врата ѝ настръхнаха, после бързо се отдръпна.

Беше същото озъбване, което бе видяла на покрива — същите оголени бели зъби, невероятно дълги и остри кучешки зъби. Това бяха зъби на хищник, на ловец.

— Бялата ти шия — дрезгаво изръмжа той.

За миг Елена остана като парализирана, вперила омагьосан поглед в този смразяващ кръвта лик, сетне нещо дълбоко в подсъзнанието ѝ взе връх. Протегна ръце и обгърна лицето му с длани. Страните му бяха ледени. Задържа го така, нежно, толкова нежно, сякаш искаше да го укори, задето толкова силно стискаше голите ѝ рамене. Видя как по лицето му бавно се изписа смущение, когато осъзна, че тя нито се съпротивляваше, нито искаше да го отблъсне.

Елена остана така, докато объркването достигна очите му, заличи дивия копнеж в погледа му, превръщайки го в умолителен. Тя знаеше, че по нейното лице не е изписан страх, а само нежна страст. Устните ѝ бяха полуразтворени и двамата дишаха тежко, в синхрон. Елена усещаше как той започна да трепери, да тръпне както при мъчителните спомени за Катрин. Тогава много нежно, но настойчиво тя приближи тази озъбена уста към своята.

Той се опита да ѝ се противопостави. Но нежността ѝ бе по-силна от нечовешката му мощ. Елена затвори очи, мислейки само за Стефан, не за ужасните разкрития, които бе научила тази нощ, а само

за Стефан, който толкова леко бе галил косата ѝ, сякаш тя можеше да се превърне на прах под пръстите му. Мислеше си за това, докато целуваше тези хищнически устни, които само допреди минута бяха изричали заплахи.

Тя усети промяната в устните му, как омеква, безпомощен пред гальовността ѝ, отвръщащ на нежността с нежност. Почувства как цялото му тяло потръпна, как грубата хватка около раменете ѝ омеква, превръщайки се в прегръдка. Разбра, че е спечелила.

— Ти никога няма да ме нараниш — прошепна.

Целувките им прогониха страха, отчуждението и самотата в душите им. Елена бе разтърсена от изблик на страст, по-ослепителен от лятна светкавица. Усещаше ответния, още по-страстен порив на Стефан. Но най-изпълваща от всичко бе нежността, почти плашеща със своята сила. Няма трескава страст, нито дивашка грубост, помисли си Елена, докато Стефан ѝ помогна нежно да седне.

Постепенно целувките му станаха по-настойчиви и Елена почувства как сякаш лятна светкавица пламва през цялото ѝ тяло, зарежда я с мощен заряд, карайки сърцето ѝ да бие учестено, а дъхът ѝ да секва. Чувстваше се странно омекнала и замаяна. Затвори очи и се предаде на страстта.

Време е, Стефан, помисли си тя. И много нежно отново привлече главата му, насочвайки устните му към гърлото си. Почувства как устните му докоснаха леко кожата ѝ, усети дъха му — топъл и студен едновременно. После почувства остро ухапване.

Но болката изчезна почти мигновено. Беше изместена от безкрайно удоволствие, което я накара да тръпне. Изпълни я невероятна наслада, която се предаваше и на Стефан.

Най-после се взираше в лицето му, напълно освободено от всякакви бариери, открито и без преструвки. Стените бяха паднали. И това, което видя зад тях, я накара да отмалее.

— Вярваш ли ми? — прошепна той. И когато тя само кимна, той, без да откъсва поглед от очите ѝ, се пресегна към нещо на масичката до леглото. Беше кинжал. Елена го погледна без капчица страх, без да отклонява поглед.

Стефан извади кинжала от ножницата и направи лек прорез в основата на гърлото си. Тя гледаше с широко разтворени очи кръвта,

ярка като зрелите плодове на бодливия джел, но когато притегли подканващо главата ѝ, тя не се противопостави.

След това той я държа дълго в прегръдките си, докато щурците навън свиреха. Той пръв се размърда.

— Искан ми се да останеш тук — прошепна. — Искан ми се да останеш тук завинаги. Но не можеш.

— Зная — тихо отвърна тя. Погледите им се преплетоха отново в мълчаливо единение. Имаше толкова много да си кажат, толкова много причини да бъдат заедно. — Утре — каза Елена и като се облегна на рамото му, добави: — Каквото и да се случи, Стефан, аз ще бъда с теб. Каж ми, че ми вярваш.

Гласът му бе приглушен, докато рошеше косата ѝ.

— О, Елена, вярвам ти. Каквото и да се случи, ние ще бъдем заедно.

[1] Salvation — спасение; думата е заимствана в староанглийския от *salvacion* в старофренския, производна на латинския глагол *salvare*. — Бел.прев. ↑

[2] Свети Стефан е първомъченик, осъден като ревностен последовател на Христос от еврейски висш духовен съвет (Синедриона) и убит с камъни извън стените на Ерусалим около 33 до 36 г. сл.Хр. (според Деянията на светите апостоли). — Бел.прев. ↑

[3] Водач на група охранители на пътуващи търговци в средновековна Италия. — Бел.прев. ↑

След като остави Елена в дома ѝ, Стефан подкара към гората. Пое по Олд Крийк роуд, под свъсеното небе, покрито с тъмни облаци, към мястото, където бе паркирал през първия си ден в училището.

Остави колата, излезе и се опита да мине точно по същата пътека до поляната, където за пръв път бе видял гарвана. Инстинктите му на ловец му помогнаха да си припомни формата на храстите и възлестите корени. Най-последно се озова на откритото място със старите дъбове.

Тук. Под това одеяло от потъмнели кафяви листа, където може би бяха останали някои от костите на заека.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, да призове Силата и изпрати проучваща, настойчива мисъл.

И за пръв път, откакто бе дошъл във Фелс Чърч, долови проблясък на отговор. Но беше толкова слаб и колеблив, че не успя да установи откъде идва.

Въздъхна, обърна се и... застина.

Там стоеше Деймън, скръстил ръце на гърдите, облегал на най-големия дъб. Изглеждаше сякаш стоеше тук от часове.

— Значи — заговори с усилие Стефан — е истина. Отдавна не сме се виждали, братко.

— Не е толкова отдавна, *братко*. — Стефан отлично си спомняше гласа му, този кадифен ироничен глас. — Никога не съм те изпускал от очи — спокойно продължи Деймън.

Изтръска небрежно от кожения си ръкав парче полепнала кора от дървото, както някога оправяше брокатените си маншети. — Но ти така и не разбра, нали? Не, не си разбрал, че твоята Сила е слаба, както винаги.

— Внимавай, Деймън. — Стефан говореше тихо, но заплашително. — Тази вечер трябва да си много внимателен. Не съм в толерантно настроение.

— Значи свети Стефан е във войнствено настроение? Да не повярваш. Предполагам, че си разстроен заради малките ми набези на

твоя територия. Направих го само защото исках да съм близо до теб. Братята би трябвало да са близо един до друг.

— Тази нощ ти си убил. И се опита да ме накараш да си помисля, че аз съм го извършил.

— А сигурен ли си, че не си? Може би сме го извършили двамата. Внимавай! — извика Деймън, когато Стефан пристъпи към него. — И аз тази вечер не съм в най-толерантното си настроение. На мен ми се падна един съсухрен дребен учител по история, докато ти се наслади на едно хубаво момиче.

Яростта в гърдите на Стефан избухна, фокусирайки се върху една пламтяща точка, сякаш слънцето го изгаряше отвътре.

— Стой далеч от Елена — прошепна той толкова заплашително, че Деймън леко наклони глава назад. — Стой по-далеч от нея, Деймън. Знаем, че си я шпионирал, че я наблюдаваш. Но край с това. Ако отново се приближиш към нея, ще съжаляваш.

— Винаги си бил егоист. Това е единственият ти недостатък. Не желаяш да споделяш нищо, нали така? — Внезапно устните на Деймън се извиха в странно красива усмивка. — Но за щастие красивата Елена е по-щедра. Не ти ли разказа за нашите малки задявки? Още когато се запознахме, тя замалко да ми се отдаде.

— Това е лъжа!

— О, не е, скъпи братко. Никога не лъжа за важни неща. Или може би имах предвид маловажни? Както и да е, твоята красива девица едва не припадна в прегръдките ми. Мисля, че харесва мъже в черно. Знаеш ли, братко, ти грешиш за нея — додаде Деймън почти нежно, докато Стефан се взираше в него, опитвайки се да се овладее. — Ти си мислиш, че тя е сладка и покорна като Катрин, но не е така. Елена изобщо не е твой тип, мой свети братко. Тя притежава дух и огън, с които ти няма да знаеш какво да правиш.

— А ти ще знаеш, така ли?

Деймън отпусна ръце и по устните му отново пропълзля усмивка.

— О, да.

Стефан изпита желание да се нахвърли отгоре му, да изтрие тази красива арогантна усмивка, да разкъса гръкляна на брат си.

— Ти си прав за едно — изрече с трудно овладян глас. — Тя е силна. Достатъчно силна, за да се пребори с теб. А сега, когато знае

какъв си, ще го направи. Всичко, което Елена изпитва към теб в момента, е единствено отвращение.

Деймън повдигна вежди.

— Така ли? Е, ще видим. Може би твоята невинна девица ще открие, че мракът е по-притегателен за нея от бледия здрач. Аз поне признавам своята природа. Но се тревожа за теб, малки братко. Изглеждаш слаб и недохранен. А тя е доста голямо предизвикателство, нали?

Убий го, шепнесе настоятелно един глас в главата на Стефан. Убий го, прекърши врата му, разкъсай гърлото му на кървави части. Но знаеше, че брат му е добре заситен тази нощ. Тъмната аура на Деймън бе силна, пулсираща и почти сияеща от жизнената мощ, която бе изсмукал.

— Да, пих много — продължи мило Деймън, сякаш прочел мислите на Стефан. Въздъхна и прокара със задоволство език по устните си. — Той беше дребен, но пълен с изненадващо много живителни сокове. Е, не беше толкова хубав като Елена и определено не миришеше толкова хубаво. Но усещането да изпитаеш нов прилив на кръв бе изключително вълнуващо. — Издиша шумно, оттласна се от дървото и се огледа. Стефан си спомняше тези грациозни движения, контролираните и точни жестове. Изминалите векове само бяха усъвършенствали вродената изисканост на Деймън.

— Изпълнен съм с желание да направя това — продължи Деймън и пристъпи към младото дърво, издигащо се наблизо. То бе високо почти колкото него и когато го хвана с ръка пръстите му не се срещнаха. Стефан видя как брат му пое рязко дъх и мускулите му се напрегнаха под тъмната риза. В следващия миг дървото бе изтръгнато от земята и корените му увиснаха във въздуха. Стефан усети натрапливата миризма на влажна пръст.

— Не ми харесваше да стои тук — рече Деймън и го вдигна, доколкото му позволяваха преплетените корени. Усмихна се чаровно. — Освен това изпитах желание да го направя.

Въздухът затрептя и Деймън изчезна. Стефан се огледа наоколо, но не видя и следа от него.

— Тук горе, братко. — Гласът се разнесе над главата му и когато погледна нагоре, Стефан видя Деймън, кацнал на един от стърчащите клони на дъба. Разнесе се шум на листа и той отново изчезна.

— Тук съм, братко. — Стефан се извъртя рязко от потупването по рамото му, но не видя нищо зад себе си. — Точно тук съм, братко. — Отново се извърна. — Не, опитай тук. — Вбесен, Стефан се обърна, опитвайки се да хване Деймън. Но пръстите му сграбчиха само въздух.

Тук, Стефан.

Този път гласът прозвуча в главата му, а Силата му го разтърси из основи. Струваше му огромно усилие да овладее мислите си. Бавно се извърна още веднъж, за да види Деймън, застанал както в началото, облегнат на ствола на вековния дъб.

Но този път в тъмните му очи нямаше смях. Тя бяха черни и бездънни, а устните — стиснати в права линия.

Какво по-голямо доказателство искаш, Стефан? Аз съм много по-силен от теб, както ти си по-силен от тези жалки човешки същества. Аз съм по-бърз от теб и притежавам Сила, за която ти дори не си чувал. Древната Сила, Стефан. И не се страхувам да я използвам. Ако ми се противопоставиш, ще я използвам срещу теб.

— Затова ли си дошъл тук? За да ме измъчваш?

Бях твърде милостив към теб, братко. Много пъти съм имал възможност да те убия, но винаги досега съм пощадявал живота ти. Ала този път е различно. Деймън се отдръпна отново от дървото и заговори на глас:

— Предупреждавам те, Стефан. Не ми се пречкай. Няма значение защо дойдох тук. Това, което искам сега, е Елена. И ако се опиташ да ме спреш да я взема, ще те убия.

— Можеш да опиташ — рече Стефан. — Изгарящата го отвътрешна ярост бе по-силна от всякога, ярката ѝ светлина извираше навън като галактика от сияйни звезди. Знаеше, че по някакъв начин тя бе заплаха за мрака на Деймън.

— Мислиш, че не мога да го направя? Никога няма да си вземеш поука, нали, малки братко? — Стефан разполагаше с достатъчно време, за да види как Деймън поклати отегчено глава, последва неясно движение и той усети как две силни ръце се стягат около гърлото му. Опълчи се мигом, свирепо, опитвайки се с все сили да ги отблъсне. Но те бяха твърди като стомана.

Нахвърли се диво напред, опитвайки се да уцели най-уязвимото място под брадичката на Деймън. Но без особен успех. Ръцете му бяха

извити зад гърба му, тялото му — обездвижено. Той беше безпомощен като врабче в нокти на гъвкава опитна котка.

Отпусна за миг цялото си тяло, после внезапно стегна всичките си мускули, за да се освободи и да нанесе съкрушителен удар. Безмилостните ръце стегнаха още по-силно гърлото му, обезсмисляйки всякаква съпротива. Почувства се жалък.

Винаги си бил твърдоглав. Може би това ще те убеди. Стефан погледна брат си в лицето, бледо като изпотените стъкла на прозорците в пансиона, сетне надникна в черните му бездънни очи. Тогава усети как пръсти сграбчват косата му. Отметна глава назад, излагайки гърлото си.

Усилията му се удвоиха, движенията му станаха обезумели. Не си прави труда, отекна гласът в главата му, а после почувства острата режеща болка от зъбите. Почувства унижението и безпомощността на подгонена жертва, попаднала в капана на ловеца. А след това болката да изсмучат кръвта му против волята му.

Отказваше да се предаде и болката се усили. Имаше чувството, че изтръгват душата му както корените на онази фиданка от земята. Болката го прониза като нажежено желязо, плътта му запулсира неистово там, където зъбите на Деймън се бяха впили. Агонията изгаряше челюстта му и страните, пропълзя надолу по гърдите и раменете. Зави му се свят и усети, че губи съзнание.

После внезапно ръцете го пуснаха и той падна на земята върху одеяло от влажни и гниещи листа. Задъхан, той се надигна с мъка и се подпря на ръце и колене.

— Виждаш ли, малки братко, аз съм по-силен от теб. Достатъчно силен, за да те победя и да изсмуча кръвта и живота ти, ако пожелаея. Остави Елена на мен или ще го направя.

Стефан го погледна. Деймън седеше, отметнал глава назад, леко разкراчил крака като победител, сложил крак върху врата на победения. Черните му като нощта очи горяха от триумф, а кръвта на Стефан още багреше устните му.

Дива омраза изпълни гърдите на Стефан. Омраза, каквато не бе изпитвал никога досега. Сякаш цялата му досегашна ненавист към Деймън бе само капка в сравнение с този бучащ, пенещ се океан. Много пъти през последните дълги столетия той бе съжелявал за

онова, което бе сторил на брат си, и с цялата си душа бе искал да го поправи. Сега жадуваше единствено да го стори отново.

— Елена не е твоя — изръмжа той и се изправи на крака, като се опитваше да не показва какво усилие му струва това. — И никога няма да бъде. — Съсредоточи се върху всяка своя стъпка и се отдалечи, като местеше бавно единия си крак пред другия. Цялото тяло го болеше, но срамът, който изпитваше, бе по-силен от физическата болка. По дрехите му бяха полепнали влажни листа и буци пръст, но той не ги изтръска. Продължи да върви, да се бори срещу слабостта, обхванала крайниците му.

Никога няма да си научиш урока, братко.

Стефан не погледна назад, нито се опита да отговори. Стисна зъби и продължи да движи крака. Още една стъпка. Още една стъпка. Още една стъпка.

Ако можеше само да поседне замалко, да почине...

Още една стъпка, още една. Колата трябваше да е наблизно. Листата шумоляха под краката му, а после чу пращане зад гърба си.

Опита се бързо да се извърне, но рефлексите му изневериха. А рязкото движение го довърши. Тъмнината се спусна над него, изпълни тялото и съзнанието му. Той пропадеше. Падеше завинаги в черната безкрайна нощ. И тогава милостивият мрак го погълна.

Елена бързаше към гимназията „Робърт Е. Лий“. Имаше чувството, че е отсъствала с години. Изминалата нощ изглеждаше като нещо от далечното ѝ детство, като нещо, което едва си спомняше. Но тя знаеше, че днес ще трябва да се сблъска с последиците от нея.

Снощи трябваше да се изправи пред леля Джудит. Леля ѝ се бе разстроила ужасно, когато съседите ѝ съобщиха за убийството, но тревогата ѝ съвсем се усили, когато узна, че никой не знае къде е Елена. Когато момичето се прибра у дома към два сутринта, леля ѝ бе почти полудяла от безпокойство.

Елена не можеше да ѝ обясни нищо. Каза ѝ само, че е била със Стефан и знае, че той е обвинен, както и че е сигурна, че е невинен. Останалото, всичко друго, което се бе случило, девойката запази за себе си. Дори и леля Джудит да ѝ бе повярвала, никога нямаше да я разбере.

А тази сутрин Елена се бе успала и знаеше, че е закъсняла. Улиците пустееха и тя бе единствената, която бързаше към училището. Над главата ѝ небето бе сиво, а вятърът брулеше немилостиво. Отчаяно искаше да види Стефан. През нощта бе спала тежко и сънят ѝ бе изпълнен с кошмари за него.

Един сън бе особено реален. В него тя видя бледото лице на Стефан, гнева му, обвиняващите му очи. Той вдигна пред нея една книга с думите: „Как можа, Елена? Как можа?“ После захвърли книгата в краката ѝ и си тръгна. Тя извика умолително след него, но той продължи да крачи, докато не изчезна в мрака. Когато Елена погледна надолу към книгата, видя, че е с тъмносиня кадифена подвързия. Нейният дневник.

В гърдите ѝ се надигна гняв, когато си спомни как бе откраднат дневникът ѝ. Но какво означаваше този сън? Какво от написаното в дневника бе разгневило Стефан?

Не знаеше отговора. Знаеше единствено, че има нужда да го види, да чуе гласа му, да усети ръцете му около себе си. Да бъде далеч

от него, бе все едно да бъде отделена от собствената си плът.

Втурна се нагоре по стълбите на гимназията и по опустелите коридори. Насочи се към крилото за изучаване на чужди езици, защото първият час на Стефан беше по латински. Само ако можеше да го зърне за миг, щеше да се успокои.

Но той не беше в клас. През малкия прозорец на вратата видя, че мястото му е празно. Мат беше там, а изражението на лицето му я изплаши повече от всякога. Продължи да се взира в чина на Стефан, изпълнена с лошо предчувствие.

Елена се извърна машинално от вратата. Изкачи стълбите и продължи по коридора към кабинета по тригонометрия. Когато отвори вратата, всички лица се извърнаха към нея и тя побърза да седне на празното място на чина до Мередит.

Госпожица Халпърн спря за миг урока си, погледна към нея, после продължи. Когато учителката се извърна отново към дъската, Елена погледна към Мередит.

Приятелката ѝ се протегна и улови ръката ѝ.

— Добре ли си? — прошепна.

— Не зная — отвърна глупаво Елена. Имаше чувството, че се задушаваше, сякаш върху гърдите ѝ се бе стоварила огромна тежест. Пръстите на Мередит бяха горещи и сухи. — Мередит, знаеш ли какво е станало със Стефан?

— Нима искаш да кажеш, че ти не знаеш? — тъмните очи на Мередит се разшириха, а Елена усети, че тежестта става все по-смазваща. Сякаш се бе гмурнала в тъмни и дълбоки води без скафандър.

— Те не са... го арестували, нали? — с усилие изрече думите Елена.

— Елена, много по-лошо е. Той е изчезнал. Рано тази сутрин полицията отишла в пансиона, но той не е бил там. Идваха в училище, но той не е идвал днес. Казаха, че са намерили колата му, изоставена край Олд Крийк роуд. Елена, те смятат, че е избягал, напуснал е града, защото е виновен.

— Това не е вярно — процеди през зъби Елена. Видя, че съучениците ѝ се обърнаха, но не ѝ пукаше. — Той е невинен!

— Зная, че вярваш в това, Елена, но защо иначе ще замине?

— Не би заминал. Не го е направил. — Нещо горещо стегна гърдите ѝ, пламъците на гнева потушиха страха ѝ. Дишането ѝ се учести. — Той никога не би напуснал града по своя воля.

— Искаш да кажеш, че някой го е принудил? Но кой? Тайлър не би се осмелил...

— Принудил го е или още по-лошо — прекъсна я Елена. Сега вече целият клас се взираше в тях, а госпожица Халпърн стоеше с отворена уста. Елена се изправи внезапно и ги погледна с невиждащ взор. — Господ да му е на помощ, ако е наранил Стефан — заяви тя. — Господ да му е на *помощ*. — После се завъртя на пети и закрачи към вратата.

— Елена, върни се! Елена! — чу да викат след нея Мередит и госпожица Халпърн. Но тя продължи да крачи напред все по-бързо и по-бързо. Съзнанието ѝ бе изпълнено с една-единствена мисъл.

Те си мислеха, че е тръгнала да търси Тайлър Смолуд. Добре. Те можеха и да си губят времето да търсят в грешна посока. Но тя знаеше какво трябва да направи.

Излезе от училището и хладният есенен въздух я обгърна. Вървеше енергично и краката ѝ бързо скъсяваха разстоянието между училището и Олд Крийк роуд. Оттам зави към моста Уикъри и гробището.

Леденият вятър щипеше лицето ѝ, брулеше косата ѝ. Около нея се носеше вихрушка от дъбови листа. Но пожарът, бушуващ в сърцето ѝ, я изпълваше с такава горещина, че не усещаше студ. Сега вече знаеше какво означават думите „изгарящ гняв“. Мина покрай почервенелите букове и плачещите върби в средата на гробищния двор. Огледа се трескаво.

Облаците над нея се носеха като оловносива река. Клоните на дъбовете и буковете се блъскаха яростно един в друг. Надигналият се вятър запрати купчина листа в лицето ѝ. Сякаш гробището се опитваше да я прогони, все едно ѝ показваше мощта си, събираше силата си, за да ѝ стори нещо ужасно.

Но Елена не я беше грижа. Извъртя се, а пламналият ѝ взор обходи надгробните паметници. После се обърна и изкрещя право срещу разбеснелия се вятър. Само една дума, но тя знаеше, че е достатъчна, за да го доведе:

— *Деймън!*

Издание:

Л. Дж. Смит. Пробуждането

ИК „Ибис“, София, 2009

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-20-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.